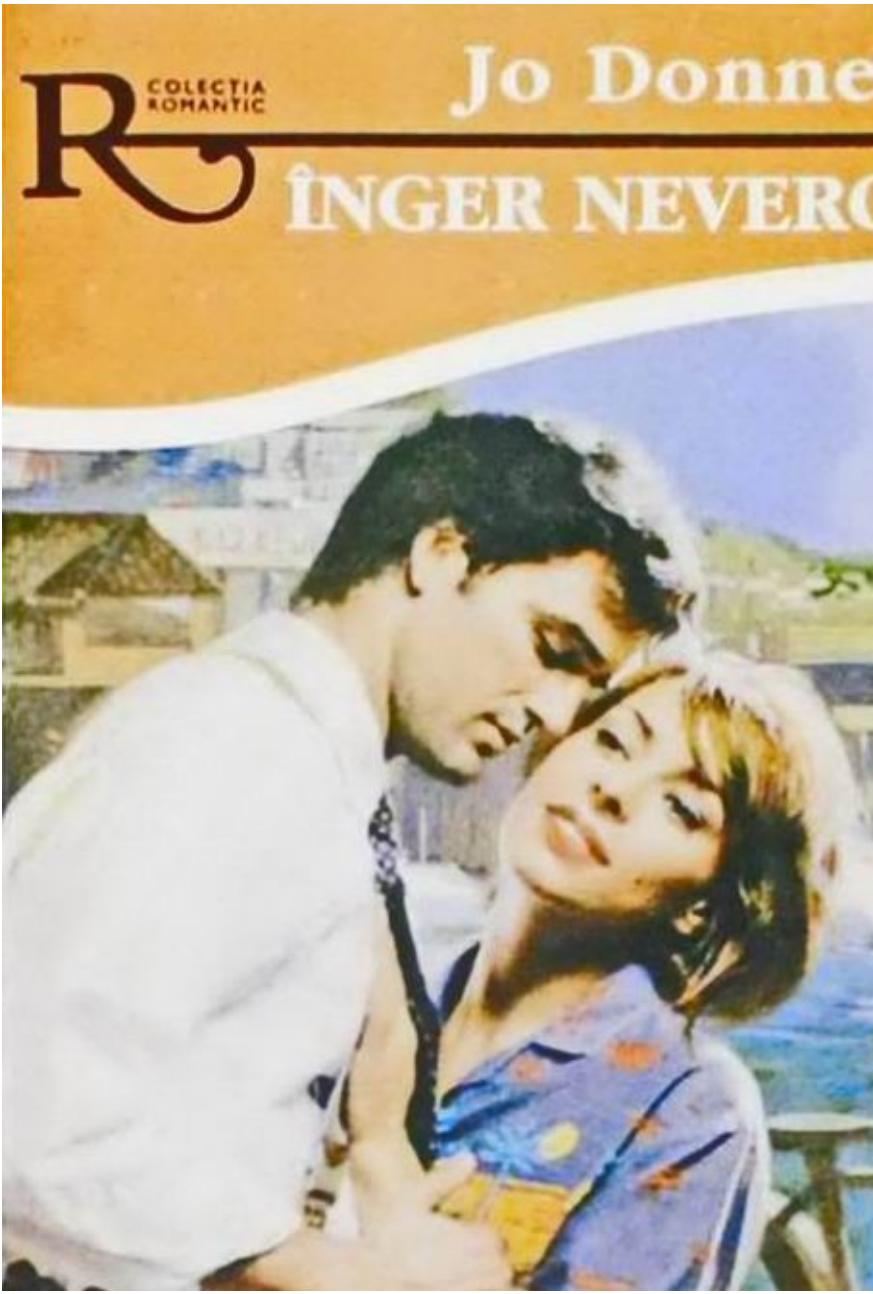
COLECTIA ROMANTIC
Jo Donne
ÎNGER NEVER

JO DONNELL

ÎNGER NEVEROSIMIL

Variantă: O ADEVĂRATĂ SĂLBĂTICIUNE

Titlu original: *UNLIKELY ANGEL*

Traducător: Mihnea Columbeanu

O ADEVĂRATĂ SĂLBĂTICIUNE

Când era vorba de slujba ei, mesagera Tanya Preston era o diavoliță iute și cu spiritul liber, pe o bicicletă cu cinci viteze. N-ar fi recunoscut niciodată că sub exteriorul ei sălbatic

se ascundea o femeie în căutarea iubirii. În niciun caz nu i-ar fi mărturisit vreodată acest lucru chipeșului avocat din San Francisco care o angajase – nici că-l considera unul dintre cei mai interesanți bărbați pe care-i întâlnise în viața ei…

Până a cunoscut-o pe Tanya, maniacul muncii Jake Carlisle nu și-a dat seama niciodată cât de multe îi lipseau în viață – lucruri ca romantismul, pasiunea, emoția… Tanya îi trezea dorința de a-și lărgi cravata și a-și desface gulerul încheiat strâns. Dar avea nevoie de ajutorul ei. Lui Jake nici nu-i trecea prin minte că deja Cupidon era de partea lui – și că Tanya era mai mult decât dispusă… era chiar

pregătită. Curând, două inimi aparent incompatibile aveau să descopere o împreunare combinată în paradisul adevăratei iubiri…

— Ia spune-mi, gânguri ea, cât de prețios e pentru tine biroul ăsta?

— Prețios…

Glasul lui suna deharăgușit.

Vai, domnule avocat, spuse Tanya în gând, *îți închipui că ți s-a făcut de-o vâjâială! Ei, lasă, că Tanya știe mai bine…!*

Îi cuprinse gâtul între încheieturile mâinilor și, încet, începu să-i frece pielea sensibilă cu manșetele de piele bătute în ținte.

— Vreau să zic, te-ar deranja dacă se… zgârie? Dacă-i rămân câteva ciupituri urâte pe margine?

Se aplecă înainte și-l mușcă de bărbie. Tare.

Jake țipă. Mâinile i se ridicară, apucând-o de talie. Atingerea lui o făcu să tresară ușor, dar Tanya preferă s-o ignore. Trebuia să-i dea o ecție.

Se retrase repede și-i scoase cravata, privindu-l în ochii nedumeriți cu o expresie fierbinte, aţâţătoare. Își înfășură pe încheietura mâinii un capăt al cravatei, apoi pe celălalt îl petrecu împrejurul încheieturii lui, legându-le mâinile laolaltă.

— Ce faci cu cravata mea…? întrebă el nesigur.

— Vrei să zici, cu cravata ta de mătase de optzeci de dolari, de la casa de modă? întrebă inocent Tanya. Cred că știi ce fac, domnule Carlisle, și cred că vei constata că merită.

Clătină din cap.

— N-are niciun haz, să știi, dacă reușești să scapi. Mai ales când ne vine, așa, puțin, nebunia.

Își linse încet buzele, privindu-l cum se uita la ea.

Deodată, Tanya își înfipse mâna cealaltă în părul lui și, cu o smucitură scurtă, îi trase fața în jos spre a ei. Îi văzu ochii închizându-se și gura deschizându-se s-o sărute, dar nu-i îngdui. Buzele lui îi atinseră obrazul, în timp ce ea întorcea capul, găsindu-i

urechea.

— Nu te prea străduiești, domnule avocat, murmură ea, conturându-i urechea cu limba.

— Mmm… Să…?

— Să-mi găsești celelalte „butoane”.

Zâmbi cu buzele în părul lui. Era așa de-al dracului de dulce, cum se ținea după ea ca un mielușel! mai mare rușinea când avea să se-ntoarcă și s-o ia la sănătoasa.

— Aha… Păi… ia… aici…? întrebă el, mușcând-o ușor de lobul urechii.

Tanya își stăpâni un mic fior. N-ar fi trebuit să-i înmoaie așa picioarele. O biată mușcăturică, acolo…

— Nici pe departe…

I se părea ei numai, sau propria voce îi suna cam nesigură?

Brațul lui îi cuprinse talia, mai posesiv.

— Nu? Atunci, aici?

Şi-o lipi de trup, făcându-i spatele să se arcuiască. Capul Tanyei căzu pe spate, împotriva propriei voințe, și-i simți buzele atingându-i marginea bărbiei, pentru a coborî apoi în jos pe gât, lăsând o dâră umedă de explorare fierbinte.

Înghiți în sec.

— Te apropii, e clar…

Revelația că se simțea o idee cam prea plăcut îi dădu de înțeles pentru prima dată că lucrurile nu mergeau tocmai conform planului. Încercă să-și

adune gândurile – o treabă deloc ușoară, când Jake Carlisle o ținea atât de strâns.

Poate că n-a fost cea mai bună idee… Totuși, continuă. Îl apucă de umăr, suprinsă să simtă o masă solidă de mușchi, şi-şi readuse capul înainte.

— Zău așa, domnule avocat…

Cu un mare efort, reuși să vorbească pe un ton mustrător.

— Nu prea arzi de nerăbdare, nu-i așa?

Mâna care-i era legată de a lui îl apucă de bărbie, ridicându-i capul.

— Trebuie să-ți fac şi-o schiță?

Își potrivi gura peste a lui și-l sărută din toată ființa. Aspru, Profund. Brutal. Ca și cum în fiecare noapte ar fi

legat bărbați de ea și i-ar fi agresat.

Jake reacționă cu entuziasm. *În regulă. Perfect,* își spuse ea. Nu era ceva neprevăzut.

Își ridică încet piciorul, frecându-și partea dinapoi a genunchiului de coapsa lui. Începu să se legene ușor, lipită de el, în timp ce continua să se joace cu limba strecurându-și-o și scoțând-o din gura lui Jake. *Dă-te bătut, domnule avocat.* Mâna i se furișă la spate, trăgând-o și pe a lui după ea. Cu o smucitură deloc ușoară, trase în sus, răsucindu-i brațul la spate.

Crezu că era lovitura de grație, dar îi simți brațul liber dându-i drumul, pentru a-și potrivi mâna sub piciorul ei ridicat.

Hooo! Tanya intră în panică. Degetele lui îi cuprinseră coapsa și – O, Doamne! – îi traseră piciorul și mai sus, pe șoldul lui, ajungând cu partea dinapoi a genunchiului peste cureaua de piele. Jake se aplecă peste ea, cu gura căutându-i secretele gurii ei. Pieptul îi vibră într-un geamăt, pe care Tanya îl simți până-n pieptul ei. Coapsa lui se mișcă între cele două trupuri, iar mâna trase și mai mult în sus piciorul ridicat al Tanyei, care simți cum se înălța de la podea, ridicată de Jake pe birou.

Ceva se revărsă într-însa, începând să se scurgă în pârâiașe calde. Tanya își desprinse buzele de ale lui.

— Stai o clipă, domnule avocat…

Cu ochii închiși, se lupta să-și regăsească respirația.

— Zi-mi Jake, murmură el lângă obrazul ei.

— Jake…

— Începe să frigă…?

Adâncurile de cărbune ale ochilor lui ardeau în văpăi. Îl subestimase. O *dorea.* Acum.

Tanyei îi reveniră în minte propriile-i cuvinte. *Pentru nimic în lume n-aș trăi în lumea voastră.* Știa că trebuia să-l împingă la o parte, să plece dracului de-acolo… Nimic n-avea să se schimbe.

Atâta doar că mai dorea un sărut.

Genele i se coborâră pe obraz.

— Nu știu… murmură ea. Tu *simți*

că frige…?

Jake își aduse în față brațul legat de al ei, atingându-i obrazul cu degetele.

— Tu ce crezi?

— Își coborî degetele peste gâtul ei, în jos, pe claviculă. Mâna îi ajunse la sân, iar ochii Tanyei se închiseră. Își simți un sfârc încordându-se de dorință, urmat de celălalt, care părea să strige: *Și eu! Vreau și eu!*

— Bingo…! şopti ea, în timp ce-l apuca de cămașă, trăgându-i gura aproapre ca să i-o sărute.

Limba lui Jake se aruncă hulpavă. Mâna lui îi cuprinse sânul, în timp ce mâna ei, legată alături, se strânse pumn. Tanya nu-și dorea decât să

continue la nesfârșit. *În regulă. Deci nu e vorba doar de un simplu sărut. Ce mama dracu'.*

— Jake…

Jake îi ridica tricoul.

— N-am glumit când am vorbit despre zgâriatul biroului.

NOTĂ: Nu eliminați și nu modificați nimic din terminologia de computer și datele de această natură din primele capitole. Nu sunt doar elemente de „decor" sau „recuzită", ca în multe alte romane de acest gen. Ulterior, acest domeniu va deveni esențial pentru desfășurarea acțiunii, iar simplificările sau eliminările

neavenite vor afecta fie atmosfera, fie chiar logica narativă.

Capitolul 1

Jack Carlisle auzi ușa recepției deschizându-se și închizându-se la loc, dar preferă să nu ia în seamă persoana care intrase. Oricum, avea idee cine sosise și nu era nici pe departe pregătit.

Deschise la index manualul de software pe care-l ținea pe genunchi. Articolul MUTĂ îi sări în ochi fără pierdere de timp, iar Jake parcurse paragrafele. Erau treizeci și patru la număr.

— Alo! E cineva aici? Un comision

de la B.A.B.S!

Cuvintele îi spintecară concentrarea ca un tăiș de cuțit. „Încă un minut!” se rugă el. Începu să-și coboare degetul pe pagină. *MUTĂ: Text. Text cu folosirea blocului. Text fără folosirea blocului…*

— Azi, marinare, trosni o voce feminină în spatele lui, cam ce-ar trebui să facă o tipă ca să plaseze un comision pe-aici?

Jake se răsuci cu scaunul, spre femeia care stătea rezemată de tocul ușii, cu un zâmbet arogant pe buze. Peste șortul ei negru, de biciclistă, lung până la jumătatea coapselor, fâlfâiau niște pantaloni de boxer scurți și largi, de culoare verde-pătrunjel ștearsă.

Ananași și banane de desen animat, cu brațe și picioare schilave și zâmbete mieroase, se zbenguiau printre palmierii de pe bluza ei hawaiiană lăbărțată. Bascheții roșii, cu carâmbi înalți, contrastau cu finețea gleznelor subțiri și delicate, în șosete tivite cu dantelă. Cureaua genții de prelată cu numele firmei, *Bay Area Bicycle Service* – mai cunoscută ca B.A.B.S. – îi brăzda țanțoș pieptul. Doi ochi căprui și șmecheri îl priveau de sub casca de biciclistă legată pe cap.

Jake oftă. Nici nu se putea aștepta la altceva, de la B.A.B.S. Mesagerii pe bicicletă din San Francisco se distrau zilnic dând buzna în birouri îmbrăcați în cele mai năstrușnice echipamente

care se gseau la magazinele ieftine Haight-Ashbury.

— Un minut, da?

Se întoarse din nou spre ecranul computerului. Ia să vedem, ce-i spusese Phoebe? Marchează blocul, și pe urmă mută-l? Sau caută și înlocuiește?

— E cinci fără cinci, îl informă B.A.B.S.

— Ce? își desprinse iar Jake privirea de display.

Fata se apropie de el cu pași mari, își înfipse încheietura mâinii în câmpul lui vizual și-i arătă ceasul.

— Cinci fără cinci, repetă ea. Fă bine și finisează-ți capodopera.

— Auzi, mai scutește-mă!

Ajuns la capătul răbdării, Jake

ridică manualul din poală și-l puse pe birou, în fața lui. Avusese o zi infernală. Nu-i plăcea să îndure penibilul de a fi surprins nu numai în fața computerului, ci și fără să aibă nici cea mai vagă idee ce să facă.

— Secretara mea a plecat acasă acum o oră, bolnavă, dar mi-a dat toate instrucțiunile de care aveam nevoie ca să termin acordul ăsta. Și de fapt mai am timp doar până la șase fără un sfert ca să i-l trimit președintelui de la SygCorp. E aproape gata, minți el netulburat.

Se întoarse iar spre monitorul computerului și amuți.

Ecranul era gol.

— Documentul meu! Ce s-a-

ntâmplat cu documentul?

Înnebunit, apăsă tasta ESCAPE. Phoebe îi spusese că ESCAPE inversa orice acțiune, corecta greșelile, stăvilea batalioane de gafe.

Nu se întâmplă nimic.

Ridică receptorul telefonului, pentru a forma numărul lui Phoebe. Trebuia să existe moduri mai avantajoase de a-ți câştiga existența, își spuse el. Concesiunile – alea, da! Nicio grijă, nicio bătaie de cap… Mergeai la sigur.

Telefonul lui Phoebe suna… suna.

O mână liniștitoare îi luă receptorul și îl puse la loc în furcă.

— Calm, spuse B.A.B.S., luând manualul. De ce să te dai de ceasu’

morții? Ai pus cartea pe clapa de spații, și ți-a umplut documentul cu blancuri până a ieșit de pe ecran.

Se aplecă peste el și puse degetul pe BACKSPACE, ținând tasta apăsată până când documentul apăru derulându-se de sus în jos, nevătămat.

— Slavă Domnului…! şopti Jake, ridicând privirea spre neverosimilul înger al izbăvirii de lângă el. Întâmplător, nu cumva te pricepi și la WordGo?

Fata îl privi, iar Jake afișă un zâmbet pe care-l spera cât mai fermecător. Era disperat. Nicio agenție din San Francisco nu-i putuse găsi un expert în WordGo – cel puțin, nu în cinci minute de când sunase, adică

atunci când avea el nevoie. Poate… poate… că B.A.B.S. Avea să-l ajute.

Mesagera privi spre display, apoi se uită din nou la el. În chip ciudat, Jake ar fi putut să jure că pe fața ei apăruse o undă de neliniște.

Era nedumerit. Văzuse mesageri pe bicicletă într-o sumedenie de atitudini, de la vag-nesimțite la respingătoare, dar niciodată nu văzuse pe chipul vreunuia dintre ei teama. Poate că exista vreun principiu sfânt al firmei B.A.B.S. Împotriva dezvăluirii acestei slăbiciuni.

— Las-o baltă, spuse el.

În fond, ce aștepta de la ea?

— Sucită idee, hmm?

Îi luă manualul din mână și

reîncepu să investigheze numeroasele variante ale opțiunii MUTĂ.

Redusese posibilitățile la două, deschizând manualul la mijloc și determinând definiția operațiunii MUTĂ, când B.A.B.S. Vorbi din spatele lui:

— Ce încerci să faci?

Uitase de prezența ei. Ar fi preferat să se așeze cuminte în colț și să nu-l deranjeze, eventual inspectându-și lacul de unghii verde-metalizat.

— Încerc să iau o parte din documentul ăsta și s-o pun în documentul ăstalalt, aici.

Făcu mica manevră de comutare pe care i-o arătase Phoebe, pentru a

lucra cu două documente în același timp. Era singura pe care o ținea minte, dintre toate sutele de instrucțiuni mitraliate în grabă.

— Pe urmă, trebuie să fac ceva care sună cam în genul „caută și găsește”, sau „caută și distruge”, ca să scot numele din acordul vechi și să le înlocuiesc cu cele noi.

— Caută și înlocuiește! îl corectă autoritar B.A.B.S., cu mâinile-n șolduri.

Jake îi aruncă o privire bănuitoare. Nu mai părea speriată. În schimb, avea o expresie înverșunată pe față – atât cât i se vedea, sub cască.

— Asta e.

— Iar hârtia asta trebuieneapărat să ajungă pe biroul domnului SygCorp,

la cinci și patruzeci și cinci, declară ea.

— E clar că n-ai avut niciodată de-a face cu directori high-tech și pretențiile lor inflexibile.

Fata îl privi de sus.

— Nu credeam că se observă, remarcă ea.

Jake se încruntă. N-avea timp ce sarcasme cu o mesageră pe bicicletă.

— Ascultă, încerc să-i rezolv clientului acordul ăsta de șase luni. Dacă tipul a zis că sau îl semnează la ora șase, sau putem s-o lăsăm baltă, atunci o să aibă documentul pe biroul la șase.

Indică un scaun din apropiere, unde mesagera putea să-și parcheze posteriorul de pătrunjel decolorat.

— Și-acum, dacă mă lași să lucrez câteva minute fără să mă întrerupi, s-ar putea s-o scot la capăt.

B.A.B.S. Păru să ia o decizie, înainte de a-și întinde mâna cu mănușă de piele ca să-l înghiontească în braț.

— Lasă-mă să-ncerc, dom’ avocat.

Fără tragere de inimă, Jake cedă. Rămase privind peste umărul ei, în timp ce fata își scotea casca. Descoperit, părul ei – atâta cât era – lucea ireal, nefiresc de blond, aproape albicios. Nicio șuviță nu era mai lungă de trei centimetri și se zburlea pe cap în toate direcțiile. Jake petrecu câteva secunde prețioase întrebându-se dacă efectul era intenționat, sau dacă pur și simplu așa arăta de când se trezise din somn,

dimineața.

Tresărind, își dădu seama că mesagera se plimba prin documentul lui ca prin ograda lui tătâne-său, apăsând pe taste și făcând computerul să bâzâie și să murmure.

— Stai puțin, o opri el. Tocmai ceruse unei mesagere de la un serviciu notoriu pentru angajații săi obraznici să redacteze un document legal. Orice mesager de la B.A.B.S. Ar fi considerat că dăduse lovitura, având la discreție un „tip la costum”.

Când fata nu răspunse, Jake o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

— Ascultă, B.A.B.S., ce crezi că…?

Amuți, când se pomeni privind o

față de o asemenea frumusețe, încât îi tăia respirația. Obraji cu pometi înalți. O piele strălucind de sănătate. Un nas impecabil format și o gură ca arcul unui amoraș. Își stăpâni imboldul brusc și irațional de a o săruta.

Fata îl privi întrebătoare. Două sprâncene brunete îi completau forma exotică a ochilor migdalați, dându-i un aer irezistibil de nostalgic.

Cuvintele mustrătoare pieriră în gâtul uscat pe neașteptate al lui Jake.

— Babs…? întrebă ea, ridicându-și o sprânceană arcuită fin.

Când Jake nu comentă, îi mai spuse:

— Auzi, vrei să te-ajut cu chestia asta, sau nu?

Se uită la ceas.

— Mai avem douăzeci de minute.

Jake își regăsi graiul.

— Da… Da, vreau.

— Atunci spune-mi ce vrei să-ți caut și să înlocuiesc. Am contopit cele două documente.

Jake își rezemă brațul lângă keyboard și se aplecă peste umărul ei, examinând monitorul.

— Scoate de peste tot Janus Consulting și pune în loc SygCorp, Inc.

B.A.B.S., sau cum s-o fi numit, se conformă, iar computerul își făcu datoria zumzăind și, când termină, emise un semnal sonor.

Jake oftă ușurat. Cu siguranță, fata părea să știe ce făcea. Era una de-ai lor.

— Fantastic! A, și trebuie să scoatem fragmentul ăsta de-aici, i-l arătă el, și pe urmă să renumerotăm toate paragrafele în continuare. Poți face asta?

— Desigur.

Degetele feţei începură să zboare peste taste.

— Cum îți place, șefule?

Îi zâmbi, iar Jake își pierdu din nou șirul gândurilor. Se holba la ea fără să-și dea seama, până când tânăra își coborî genele, mutându-și privirea.

Jake își drese glasul.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc. Nici măcar nu știu cum te numești.

Fata rămase nemișcată, cu mâinile deasupra keyboardului.

— Merge și Babs. Suntem gata s-o printăm? întrebă ea pe un ton ciudat, evitându-i ochii.

— S-o printăm…? A, da, desigur. Dă-i drumul.

Imediat, imprimanta începu să scoată pagini după pagini pe care Jake le examina scurt, adăugându-le apoi cu fața în jos, pe teancul de pe birou. Aruncă o privire piezișă spre femeia care continua să stea la computerul lui Phoebe, uitându-se gânditoare la ecran. Acum, când avea timp să-i privească și restul făpturii, se întreba cum de nu-i observase picioarele lungi care se vedeau între șortul de biciclistă și carâmbii înalți ai baschetților roșii. Picioare musculoase, dar feminine și

suple. Murea după picioarele care arătau așa.

Se încruntă îngândurat, punând încă o pagină peste celalte. Nu părea o angajată B.A.B.S. Ca oricare alta. Părea mai matură decât majoritatea mesagerilor pe bicicletă – spre treizeci de ani, sau cam așa ceva – și se vedea clar că nu era plămădită din același aluat.

— Unde-ai învățat așa de bine computere? întrebă el pe neașteptate.

Babs se întoarse, studiindu-l. Lui Jake îi plăcu să vadă că expresia ei devenea din nou răutăcioasă, până când auzi ce răspunse:

— De la mama le-am învățat, cum le-a-nvățat și ea de la mama ei, care tot

de la mama ei le-a-nvățat, îi explică ea. Ce credeai?

— Înțeleg, murmură Jake, deși momentul de colaborare se sfârșise; cu o senzație ciudată de regret, puse ultima pagină peste celelalte. Așteaptă doar până le pun pe astea într-un plic și să scriu formularul de transmitere – iartă-mă, încă nu știu cum te numești.

— Am făcut deja unul, replică ea ridicându-se.

Scoase un mic formular și scrise pe el ora, apoi i-l întinse ca să-l semneze.

Va să zică, nu voia să-i spună cum o chema, reflectă cam iritat Jake, în timp ce se semna. Și de ce-ar fi făcut-o? Avea în față un bărbat pus la patru ace,

în plină ascensiune socio-profesională, cât se putea de neatrăgător pentru o femeie cu principii atât de neconformiste. Purta până și bretelele roșii caracteristice. Nu-i mai lipseau decât micile simboluri verzi ale dolarului imprimate peste tot.

Iar ea cine era? O mesageră pe bicicletă. Cum își putuse imagina că în expresia ei se citea nostalgia – sau chiar mai mult decât atât Probabil că se întreba dacă să-și ia pe ea colanții roz-fierbinte sau verzi-neon diseară, la disco. Iar el nu avea nevoie decât s-o lase mai moale cu munca, atâta tot.

Numai că nu credea deloc că era doar atât. Nici pe departe.

Jake îi dădu înapoi formularul,

vârând copia în buzunar.

— Știi unde să te duci? întrebă el, urmând-o prin zona recepției.

Fata se uită pe formular.

— La SygCorp. În colțul de nord-vest al intersecției între First și market. Etajul cinșpe.

La ușă se întoarse, iar Jake i-o deschise.

— Îți mulțumesc încă o dată... Babs.

O glumă slabă. Îi zâmbi, cu speranța că-i va zâmbi și ea. Fata o făcu, deși fără tragere de inimă.

Jake își scoase mâna din buzunarul pantalonilor. Formularul pluti prin aer, spre covor. În timp ce se apleca să-l ridice, Jake auzi de deasupra lui o voce

slabă:

— La revedere.

Când se întoarse, Babs tocmai ieșea – dar nu înainte ca el să mai fi aruncat o privire spre picioarele acelea extraordinare.

Jake se ridică încet, cu formularul în mână. Îi aruncă o privire. În josul paginii era scris un cuvânt, cu o caligrafie largă. Numele ei.

Tanya.

* * *

Tanya privi formularul pe care-l ținea în mâini, apoi clădirea din fața ei.

Dispecera îi spusese că un client o ceruse anume pe ea. Jake Carlisle de la

Carlisle și Brubeck. Comision la patru și jumătate. Trimiteți-o pe Tanya.

Își legă bicicleta de un semn de circulație şi-şi mută geanta de prelată pe un șold. N-ar fi trebuit să-l ajute în ajun, cu tot termenul lui limită. De-atunci, își reproșa încontinuu că o făcuse. Dar, când Jake o privise cu ochii aceia cenușii și inteligenți, ceva explodase în pieptul ei. Probabil că ar fi transcris „Război și pace” pe hard-disk, dacă i-ar fi cerut-o.

Era exact genul ei, acel domn Jake Carlisle. Iar Tanya se blestema pentru că avea un gen al ei, și se mai blestema o dată pentru că se lăsa scoasă din minți de tipul ăsta. Păr brunet ondulat. O doză dublă de gropițe în obrajii fermi,

care-i trezeau cheful de a-i ciupi cu putere. Se îndrăgostise o clipă de cămașa lui albă, apretată, de dunga pantalonilor bleumarin, de ciucurii mici ai mocasinilor din piele de Cordova. Și de bretele. Dumnezeule, exista ceva mai sexy decât un bărbat cu bretele?

Tanya urcă greoi scara, refuzând rapiditatea liftului. Ipocrită mai era. În loc să se îndrăgostească de un rebel mizantrop pe motocicletă, îi căzuse cu tronc domnul La Patru Ace.

Era dezgustată de sine însăși.

Mă rog, în privința atracției reciproce, nu prea avea de ce să-și facă griji. Îi văzuse șocul pe față când își scosese casca. Dar părul ei era coșmarul tuturor coafezelor – adică

exact ceea ce-și dorise Tanya, când se trântise într-un scaun de coafor la City Hair. Cu o asemenea blană, nu încăpea nicio îndoială că avea întotdeauna intenții serioase. Și nu mai exista cale de întoarcere. Dacă ocazional mai privea cu nostalgie înapoi spre lumea oamenilor și a locurilor familiare, părul îi amintea că o părăsise dintr-un anumit motiv.

Tanya se încruntă, cu puțină tristețe. N-avea să se mai întoarcă prea curând la lumea aceea, și era mai bine ca oamenii să știe acest lucru din capul locului. Habar n-avea ce credea despre ea Jake Carlisle, dar probabil că părul ei îi spusese mai mult decât ar fi vrut el să știe.

Atinse mânerul uşii cu inscripţia CARLISLE *BRUBECK, apoi ezită, adunându-şi curajul. Încă o dată, era ora începerii spectacolului.*

Intră în firmă, înaintă până în mijlocul zonei de recepţie şi se opri. Îşi scoase casca, şi-o îndesă sub braţ cu corectitudine militărească şi-şi ciufuli părul cu cealaltă mână.

— B.A.B.S! mugi ea asurzitor.

Spre surprinderea ei vinovată, un bătrânel care stătea băţos într-un fotoliu se holbă la ea prin lentilele groase ale ochelarilor, cu gura căscată. Mărul lui Adam i se mușcă sub papion, în timp de-şi strângea instinctiv pălăria pe genunchi.

Pardon. Uneori, întrecea nițel

măsura cu terapia de șoc. Zâmbind, îi adresă un gest de salut țanțoș, pentru a risipi impactul.

Capul brunet al lui Jake Carlisle apăru de după tocul ușii. Ochii lui de cositor îi zâmbiră.

— Tanya. O secundă.

Și dispăru.

Fir-ar el să fie, arăta trăsnet! Tanya simți cum i se înmuiau genunchii și și-i încordă, cu picioarele depărtate. Afișă automat expresia mă-doare-fix-în-cot pe care o exersase și folosise timp detrei luni, înainte de a-și aminti de bătrânel. Acesta tocmai înghițea în sec.

— Poftiți, domnule Kraftchek, spuse Jake, înmânându-i clientului un cec și ajutându-l să se ridice în

picioare. Scuzați-mă pentru întârziere. Sper că acesta e rezultatul pe care-l așteptați când ați venit să ne cereți ajutorul.

Domnul Kraftchek privi cecul din mâinile sale zbârcite.

— O, da, într-adevăr. Deși, după ce mi-au făcut cei de la SygCorp după ce-am lucat cu ei atâția ani, aș fi plătit o avere numai ca să le-arăt că nu-și pot permite să trateze oamenii așa, numai fiindcă-s puternici.

O privi pe Tanya încruntat, cu ferocitate mioapă, ca pentru a-și demonstra îndârjirea. Tanya ridică din umeri, jenată, Putea să-l condamne?

— Ei, mă bucur că am reușit s-o rezolvăm în afara instanței.

Jake îl conduse până la ușă și i-o deschise.

— Știu că erați pregătit să folosiți calea aceea și aș fi făcut pentru dumneavoastră tot ce puteam, însă n-ar fi fost… prea plăcut.

Domnul Kraftchek ridică privirea spre el.

— Știu, domnule Carlisle. Știu.

Ferocitatea de moment i se risipise, făcându-l să devină din nou doar un bătrânel.

— Vă mulțumesc încă o dată.

Aruncă o ultimă privire spre Tanya, iar fata îi zâmbi cu toată căldura de care era în stare.

Bietul om. Una era ca o femeie ca ea să se ia de păr cu mahării

corporatiști fără inimă. Ea era rezistentă, putea să primească și să dea înapoi, dar domnii Kraftchek ai acestei lumi erau mai vulnerabili.

Jake se întoarse spre ea, iar Tanya îi simți privirea studiind-o. Deodată, se simți la fel de obosită pe cât arătase domnul Kraftchek. Ce căuta acolo?

— Aveți un pachet pentru mine? întrebă ea, cu o impertinență deliberată. Sau trebuie să aștept o juma' de oră până-i gata?

Tonul ei îl făcu pe Jake să se încrunte, vârându-și mâinile în buzunare.

— Ai un minut, Tanya?

— Mă tem că nu. Tre' s-o-ntind.

— Speram să-ți cer ajutorul,

replică el sever.

Ei, nu, că asta era bună! mai văzuse expresia aceea de nenumărate ori, la tatăl ei, la fostul lodognic *și* la fostul șef. Mutra aia care spunea bagă-ți-mințile-n-cao-și-poartă-te-responsabil-domnișoară! Numai că Jake Carlisle nu părea s-o fi învățat la facultatea de drept. Parcă-i și vedea: „Bun, clasă, azi, la expresii grave, vom exersa privirile dezaprobatoare. Mai întâi, încruntați-vă aprig. Intens. Sprâncenele să se unească. Țineți minte, băieți, când plecați de-aici va trebui să intimidați jurați, inculpați și, când e absolut inevitabil, și câte un țăran neînsemnat.

Detesta privirea aceea. Scotea la iveală tot ce-avea mai rău în ea, și-i

părea bine. Nu voia să i se topească inima după Jake Carlisle.

— Sigur că aveți nevoie de ajutorul meu, replică ea. Ce să fie? O consultație într-un caz dificil? Poate o privire peste pledoaria finală din procesul de mâine? Nu, știu! Vreți să pun o pilă la bunul meu prieten, judecătorul.

Îl amenință cu degetul:

— Nu trebuie decât să cereți. Nicio vorbă mai mult.

Jake încetă să se mai încrunte, oftând.

— Ceea ce-aș vrea să faci e să-i ții locul secretarei mele, care lipsește câteva săptămâni.

— Nu mai spuneți!

Sprâncenele Tanyei se ridicară până în mijlocul frunții. Își depărtă brațele de trup și făcu o mică piruetă.

— Arăt eu a secretară de avocat?

Spre surprinderea ei, Jake zâmbi încet.

— Nu tocmai.

Lua-l-ar dracu'! Începuseră așa de bine, cu el reprobator și atât de sever… N-ar fi trebuit să se distreze.

Ce urmărea?

— Ascultați, domnule avocat. În orașul ăsta există sute de secretare disponibile. Alegeți una. Alegeți-le pe toate.

— Am încercat, recunoscu el. Trei, de fapt. Una azi-dimineață, două în după-amiaza asta.

— Și nu v-a plăcut niciuna dintre ele? întrebă Tanya încrucișându-și brațele pe piept.

— Nu aveau spirit de inițiativă. Te rog, Tanya. Sunt disperat.

— Se vede.

Tanya întoarse capul, temându-se să nu se topească sub privirea lui.

— Îmi pare rău, domnule avocat. V-am dar o mână de ajutor, dar nimic mai mult.

— O, dar te-aș plăti foarte bine. Mai mult decât câştigi acum.

— Chiar așa…?

Se prefăcu că chibzuia adânc un moment, apoi clătină din cap cu hoytărâre.

— Nu pot. Sunt măritată cu cariera

mea, adăugă, bătând din gene spre el.

Sprâncenele lui Jake își schimbară poziția – una mai sus, alta mai jos.

— Tanya, spuse el cu răbdare. Nu-ți cere nimeni să-ți părăsești slujba. Aici suntem numai eu și partenerul meu. În timpul zilei, când lipsim de la birou, poate răspunde serviciu de mesaje telefonice. N-am nevoie decât ce cineva care să se ocupe de corespondență și să mai transcrie pe computer câteva documente la care lucrăm.

Se foi de pe un picior pe altul.

— Aseară ai făcut o treabă bună, lucrând sub presiune. Mi-a plăcut mult.

Tanya își propti pumnul în șold. Începea să se enerveze de-a binelea.

— În regulă. Să lăsăm gogoșile și

să trecem la subiect. De ce vreți să mă angajați pe mine pentru scrisul pe computer, când ați putea lua o colaboratoare normală?

— Foarte simplu, murmură el. Pe tine te vreau.

Ceva din zona mijlocului ei se umplu de găuri ca o sită și tot ce avea în piept i se scurse spre degetele de la picioare. Tonul pe care o spusese, ca și cum… Nici gând!

— Vă bateți joc de mine?

Jake o măsură cu privirea.

— Mmm… mă tem că nu.

Îi văzu expresia. Da, nu se înșelase. Jake Carlisle poftea la o plimbărică prin grădina fructului oprit. Nu l-ar fi crezut genul…

Ar fi meritat să i-o spună de la obraz. Să-i scoată din minte orice idei ridicole despre o „colaborare” între ei.

Însă chiar în timp ce-și aduna indignarea, îl văzu făcând un lucru de neconceput. De neiertat.

Jake își scoase din buzunarul cămășii o pereche de ochelari și și-i puse pe nas.

Tanya îl privi lung. Cum era în stare?

Ochelarii erau perfecți. Rotunzi, cu rame înguste de baga. Prin ei, ochii lui cenușii ca fumul arătau dureros de sexy. Dumnezeule din ceruri, ochelarii ăia îi dăduseră lovitura de grație!

— Cât e leafa? își auzi Tanya propria voce întrebând, abia auzită.

Jake luă de pe biroul recepției o foaie de hârtie.

— Mi-am permis să redactez un contract simplu. Mă gândeam să-i arunci o privire.

— Un contract...? Ca să fac puțină procesare de cuvinte?

— Nu vreau decât să fiu cinstit, îi zâmbi el. Să fie totul în reguă.

Tanya studie cu atenție contractul, evitându-i privirea.

— Ei? întrebă Jake.

Nu voia s-o facă. De trei luni nu mai stătuse în fața unui computer. Și, în tot acel timp, nu-i lipsise deloc munca la care se pricepea cel mai bine. Până în seara trecută.

Poate... poate că n-ar fi stricat să

facă și puțină manipulare de documente, pe-alături. O joacă de copii. Nu i-ar fi stricat cu nimic.

Ridică privirea. Ochii lui cenușii o priveau prin ochelarii aceia incomparabili.

— Când încep? îl întrebă.

Capitolul 2

Jake ridică privirea de la birou. Partenerul lui se lipise de ușa închisă, cu o expresie terorizată.

— Ce-i cu tine?

Doug se smulse de lângă ușă.

— N-ai să crezi ce-am văzut la biroul lui Phoebe.

Rezemându-se de spătar, Jake își

ridică picioarele pe marginea biroului. Știuse că urma să aibă probleme cu Doug.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai văzut o femeie în colanți roz cu dungi portocalii, cu un păr care-arată ca după o spălătură radioactivă, care scrie la computerul lui Phoebe. Sunt pe-aproape?

Doug închise ochii și se ciupi de șaua nasului.

— Speram să-mi spui că nu știi nimic de ea, ca s-o pot trimite înapoi de unde-a venit.

Deschise ochii.

— Pot îndrăzni să-ți cer o explicație?

— E Tanya.

Jake tuși ușor în pumn, ca să-și ascundă zâmbetul. N-avea să-i placă deloc.

— Face puțină procesare de cuvinte în lipsa lui Phoebe.

— Nu, replică Doug. Nu, nu, nu, nu și nu. Aici nu primim pe nimeni în… cum ai numit chestia aia-n dungi de pe ea?

— Colanți. Cred, răspunse Jake.

În sinea lui, își spunea că acei colanți ai Tanyei, sau cum s-or fi numit, erau mai sexy decât orice altceva. O privise pe furiș în ultimele două ore, prin ușa întredeschisă a biroului. Tanya lucrase încontinuu, ignorându-l.

Partenerul lui se prăbuși într-un fotoliu din fața biroului. ÎȘi îndesă

degetul arătător în nodul cravatei și trase.

— Și-acum. Adevărata poveste.

Jake își înlănțui mâinile înapoia capului.

— Tanya m-a ajutat aseară s-o scot la capăt, începu el să povestească. Trebuia să predau acordul ăla la SygCorp până la ora șase, sau se contramanda totul. Spatele lui Phoebe a intrat în spasme. Am trimis-o acasă la ora patru.

— Și-atunci ce-ai făcut, ai sunat la agenția de temporare și ai cerut cea mai bună procesoare de cuvinte pe care-o aveau, cu manșete de piele bătute în ținte?

— Nu tocmai.

În ciuda eforturilor lui Jake de a se stăpâni, zâmbetul îi reveni pe buze.

— Tanya e mesageră pe bicicletă.

— E *ce?* se îndreptă de spate partenerul lui, privindu-l. Mesageră pe bicicletă? În biroul tău? Ai înnebunit?

Jake stătu un moment pe gânduri. Înnebunise sau nu? se gândi la Tanya lucrând acolo, legată de acel computer ca și cum de asta ar fi depins viața ei.

— Nu, răspunse. Dar fără ajutorul Tanyei, în veci n-aș fi terminat acordul acela pentru domnul Kraftchek, Doug. Indiferent cum arată, știe ce face. Și a mai făcut-o și-nainte. De multe ori, pun pariu.

Doug se lăsă la loc în fotoliu.

— În regulă. Bravo ei. Foarte

lăudabil, de fapt. Și-atunci, ce caută aici în seara asta?

Jake se foi pe scaun.

— Păi, lui Phoebe i-a recomandat medicul odihnă completă la pat, pentru o săptămână sau chiar mai mult. Iar Tanya e absolut capabilă să-i țină locul. Numai seara.

— Nu știu dacă ai observat, spuse Doug pe un ton confidențial, dar fata aia de-acolo ar face toată populația din Munchkinland să arate ca un miting al Tineretului Republican. După părerea mea, nu este o înlocuitoare cum se cade a lui Phoebe.

— Știe să facă treabă, replică Jake ridicând o sprânceană. Dacă n-ai fi concediat-o pe recepționeră, săptămâna

trecută, n-am fi acum în încurcătura asta, știi bine.

— Jake, suntem parteneri de cinci ani, spuse Doug, ridicându-se în picioare. Știu că vrei să iei sub aripă toate cazurile de caritate din San Francisco…

— Tanya nu-i un caz de caritate, spuse Jake cu indiferență deliberată. E o fată deșteaptă.

Zâmbi amiabil.

— Dar, într-adevăr, mă cunoști, Doug. Sunt întotdeauna dispus să întind o mână celor mai puțin norocoși.

Obosit, Doug își frecă ochii.

— Mda, bine, dar nu s-ar putea ca data viitoare să trimiți doar un cec?

Jake râse.

— De fapt, mi-ar plăcea să mai am câțiva năpăstuiți ai sorții cărora să le susțin cauza.

Doug pufni.

— Ca domnul Crapshoot ăla al tău.

— Kraftchek.

— Mda, ar putea să-l cheme și Crapshoot. Ai pierdut o groază de timp cu acordul ăla.

— Iar rezultatul a fost că am plătit chiria pe luna asta, replică Jake calm.

— Cred că știm amândoi că aici nu e vorba de bani, îi aruncă Doug o privire tăioasă. Nu vom continua să captăm interesul lui Dyer, Ingram și Peltz cu o mesageră pe bicicletă care împodobește biroul din față, sau cu clienți ca acel Kraftchek învârtindu-se

pe-aici toată-ziua-bună-ziua.

Jake îi susținu privirea, ferm.

— Și știi bine că încă nu-s complet convins de această posibilă fuziune.

— Serios? Credeam că pentru așa ceva ne-am străduit, în ultimii cinci ani.

Trecându-și o mână prin păr, Jake se întoarse spre fereastră. N-avea chef de predici pe tema deci-dacă-n-o-facem-pe-asta-ce-facem-de-acum-încolo.

Adevărul era că-i plăcea cum stăteau lucrurile. Dacă voia să accepte din când în când și câte un client ca domnul Kraftchek, cu ce strica? Iar dacă voia ca o mesageră pe bicicletă să lucreze pentru el câteva ore, seara, cui îi păsa? Știa la fel de bine ca Doug că fuziunea cu firma mai mare de avocați avea să

răpească mult din spontaneitatea și dezinvoltura care lui îi plăceau atât de mult.

Se încruntă. De ce trebuia să meargă mereu spre mai mult și mai bine?

Doug, însă, reprezenta jumătate din firmă. Iar Doug știa cevoia. Jake pur și simplu nu era convins încă.

Jake se întoarse spre partenerul lui.

— Tanya va sta aici doar vreo săptămână. Ken Ingram și ai lui nu vor apărea în inspecție prea curând în umilul nostru prag, așa că propun să trecem normal prin perioada asta și să mergem înainte ca întotdeauna.

Ridică din umeri.

— De ieri nu s-a schimbat nimic, așa-i?

Doug îl privi un moment, apoi ridică și el din umeri.

— Nimic nu s-a schimbat, Jake.

Partenerul lui îl cunoștea bine, își spuse Jake. Iar viața era o serie de târguieli. Putea s-o țină pe Tanya o vreme, iar Doug îi mai putea ține treaz un timp interesul față de fuziunea cu Dyer, Ingram și Peltz. O concesie reciprocă acceptabilă.

Jake nu se întreba decât un lucru: când devenise Tanya atât de importantă încât să lupte pentru ea?

* * *

Tanya dădu un șut în peretele boxei de la spălător, frustrată. Din păcate, pantoful ei cu talpă de cauciuc nu scoase decât un *buf* înfundat, în locul dangătului răsunător pe care l-ar fi putut auzi cineva. Se privi în oglindă. Cum reușea să ajungă în asemenea situații?

Era aproape opt seara. Nicio șansă ca vreo femeie să mai intre în toaletă la ora aceea, nici măcar femeia de serviciu. Nu mai avea de ales, trebuia să-i ceară ajutorul lui Jake.

Ei, și – care era problema? Ce dacă se simțea puțin penibil? Nu era decât Tanya Preston, cu manșeta bătută în ținte agățată sigur de betelie, dar mai degrabă ar fi mers cale de două mile în

spatele țevii de eșapament a unui autobuz decât să arate ridicol, fie și doar o clipă, în fața lui Jake Carlisle.

Tanya încercă din nou, fără succes, să se elibereze. Se gândi să smucească, cu riscul de a rupe materialul, dar de obicei strategiile de acest gen aveau un efect de bumerang. În locul unei găurele ușor de ascuns, probabil că materialul s-ar fi destrămat până la genunchi. Și-n plus, plătise o droaie de bani pe colanții ăia.

Deschise ușa toaletei și porni înapoi pe coridor, spre sediul firmei Carlisle și Brubeck. Se apropie fără zgomot de ușa deschisă a cabinetului lui Jake. Lampa de pe birou așternea în jurul lui un cerc cald de lumină. Jake

stătea aplecat peste documentul pe care i-l dăduse ea înainte de a se duce la toaletă, cu părul puțin ciufulit căzându-i pe frunte. Chiar și la ora aceea târzie, nodul cravatei îi era strâns, iar manșetele încheiate. Părea obosit.

— Întotdeauna lucrezi atât de târziu? întrebă ea.

Jake ridică privirea, surprins.

— Tanya.

Îi zâmbi şi-şi împinse în sus ochelarii, pe șaua nasului. Tanya se rezemă de tocul ușii, cu brațul imobilizat la spate și un picior îndoit în fața celuilalt, într-o poziție dezinvoltă. Atâta vreme cât avea ochelarii aceia pe nas, nici moartă nu i-ar fi putut cere s-o

ajute. Poate ar fi fost în stare să-și ia rămas-bun, să se strecoare afară și să pedaleze până acasă ținând ghidonul cu o singură mână. Nicio problemă.

— Ce oră e? întrebă el. A și trecut de opt?

Își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

Bun, își spuse Tanya. *O ispită a fost dezamorsată.*

Jake o privi îngândurat.

— În mod normal, nu stau până la ora asta, dar acum nu-mi mai văd capul de treburi. Și-n plus, voiam să mă asigur că te adaptezi fără probleme. Doug era puțin cam îngrijorat că ai putea avea de pus unele întrebări.

— Înțeleg că bunului domn

Brubeck nu i-au plăcut hainele mele.

Își putea imagina conversația lui Jake cu partenerul lui. Se întreba cum îi justificase lui Doug Brubeck angajarea ei. Și de ce voise s-o angajeze.

Jake chicoti.

— N-a fost... încântat. Trebuie să-l cunoști pe partenerul meu. Uneori, mă gândesc că Doug crede că se va trezi cu poliția de moravuri la ușă, venită să-l aresteze, urlând din sirene, pentru că mai are și el din când în când un comportament mai puțin convențioal.

— Îmi dau seama de ce. Dacă ar face-o, în veci n-ar mai practica dreptul în orașul ăsta.

Tanya îi privi lung gropița perfectă din nodul de cravată și pe cele din

obraji.

— Și cu domnul avocat Jake Carlisle cum rămâne? întrebă ea. Observ că nu-ți baricadezi ușa biroului împotriva indezirabililor – ca mine și acel domn Kraftchek. Nu te temi că-ți voi întina reputația legală?

— Mă crezi sau nu, Tanya, tu și domnul Kraftchek sunteți acum ultimele dintre grijile mele. Mă bucur de diversiunea pe care mi-o oferi.

— A, întotdeauna am știut să fac oamenii să râdă, replică ea caustic. Dar, serios acum, domnule avocat. De ce acest punct sensibil?

Jake o privi îngândurat, apoi afișă încet acel zâmbet pe care Tanya ajunsese să-l urască pentru că-l

îndrăgea atât de mult.

— Am parcurs documentele astea, spuse el. Cum ai reușit să trasezi chenarul de-aici? Iar formatul arată mult mai aerisit. Nici măcar nu știam că se poate face așa ceva cu WordGo. E excelent.

Tanya fu nevoită să-și stăvilească impulsul de a se umfla în pene sub privirea lui admirativă.

— LineDraw este o aplicație nouă în ultima versiune de WordGo, spuse ea cu modestie. Probabil că secretara ta n-a avut timp s-o exploreze atât de mult.

— Poate reușești s-o înveți, îi propuse Jake. Știi, o reciclare în WordGo. Și când vom angaja o nouă recepționeră, probabil va avea nevoie și

ea de câteva ponturi.

Tanya își mușcă buza. Nici moartă nu s-ar mai fi întors să sufere lângă domnul Privește. Dar Nu Atinge Jake Carlisle. Își agăță degetul mare al mâinii libere sub elasticul colanților.

— Nu te pot servi, domnu-avocat, spuse ea rar. Apus-au vremile de-anțărț când muierii-i plăcea numa' să vază de birău și s-ajute bărbatu' să scoaț-o leafă cinstită. Da' io, hailantă săptămână, m-oi duce.

Jake oftă.

— Ce-mi ascunzi, Tanya? o întrebă el încet.

Se ridică și ocoli biroul. Rezemându-se de marginea lui, își îndesă mâinile în buzunare, cu privirea

spre ea.

— Se vede clar că ești inteligentă și ai cunoștințe tehnice. De ce lucrezi ca mesageră pe bicicletă?

— Vrei să zici, de ce nu mă-ntind la cașcaval, domnule avocat? Ce motiv aș putea avea să-mi risc viața pe străzile din cartierul financiar, când mi-aș putea-o risca în clădirile de-aici?

Cu mâna la spate, se desprinse cam stângaci de tocul ușii, pornind spre el.

— Cred că în sfârşit am ghicit ce urmărești. Ce faptă nobilă ar fi, să iei din stradă o delincventă socială, așa-i? Dă-i o treabă serioasă de făcut și pe urmă ține-i predici despre simțul de răspundere.

Îl privi încruntată.

— Ascultă, nu-i nevoie să-ți pierzi vremea încercând să mă convertești la lumea *reală.* Ți-ai răci gura de pomană. Îmi *place* unde sunt.

— Nu te cred, spuse el încet.

— Ei bine, nene, n-ar strica s-o crezi! Pentru nimic în lume n-aș trăi în lumea voastră. Am văzut cum e. Am văzut oameni care cred sincer că supravieţuirea lor depinde de încheierea tranzacției cutare, de racolarea cutărui concurent, de trimiterea nu știu cărei hârtii la altcineva până la sfârşitul programului. Toate-s ată-l de importante, cui îi pasă cine stă în drum? Ca domnul Kraftchek. Ca…

Se opri. Trebuia să iasă din birou. Spusese deja prea multe.

— Cel puțin, în slujba asta îmi dau seama că nu fac nimic mai important decât să împing la hârțoage. Bună seara, domnule Carlisle.

Și se întoarse spre ușă, uitând de problema care o adusese acolo. Imediat, se răsuci înapoi, simțind cum i se înfierbântau obrajii. Atâta despre măreața ieșire din scenă! Întotdeauna uita de ea, când o apucau perorațiile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jake, apropiindu-se.

— Nimic, mormăi ea, știind cât de ridicol arăta, cu mâna imobilizată la spate.

Jake o apucă de umeri și o răsuci

în loc.

— Te-ai prins, îl auzi Tanya spunând, pe un ton amuzat.

— Și-atunci, de ce nu te porți ca un gentleman și nu mă desprinzi? replică ea iritată.

— Vino aici, la lumină, o chemă Jake, trăgând-o de braț.

Tanya își târșâi picioarele spre birou, de-a-ndărătelea. *Doamne, te rog, numai să nu mă întrebe cum am reușit figura asta!* se rugă ea.

— Mi se pare că una din țintele astea are marginea cam dințată și s-a agățat de… ăă… pantaloni. De fapt, cum ai reușit figura asta?

Doamne, ești un nesimțit. Încercă să inventeze un răspuns vag, evaziv:

— Îmi băgam tricou-n pantaloni.

— Mă rog, acum va trebui să ți-l scot puțin, ca să apuc capsa pe dedesubt.

— Bine, răspunse ea scurt.

Când Jake trase ușor de tricoul cu Smiley Face, Tanya abia reuși să-și stăpânească geamătul.

— Scuză-mă, spuse el repede. Te-a înțepat marginea asta tăioasă? Încerc să-mi țin mâna între ea și piele.

— Te descurci de minune, domnule avocat, scrâșni Tanya printre dinți. Puțin îi păsa cât costau bulendrele alea, avea să le-arunce la ghenă imediat ce scăpa de ele.

Începu să se bată cu degetele mâinii libere pe coapsă, nervoasă. Se

gândi să fluiere, ca să risipească puțin tensiunea, dar nu-i venea în minte decât o veche melodie a lui Elvis. Își și imagina reacția domnului Carlisle dacă începea să fredoneze fals „Vreau să fiu ursulețul tău”!

Ideea o făcu să chicotească, apoi izbucni în râs de-a binelea.

— De ce râzi? întrebă Jake.

Tanya clătină din cap, continuând să râdă.

— Of, nu știu… Uneori, viața e atât de ciudată…

Oftă, mulțumită că nu trebuia să-l privească.

— Auzi, adineaori n-am vrut să-mi ies din papuci. Numai că ai apăsat pe butonul greșit…

— Curios. Credeam că-l apăsasem pe cel bun. Gata.

O răsuci în loc, ridicându-i mâna eliberată.

— Vezi marginea asta cu zimți? Ar fi bine să înlocuiești ținta, sauce s-o fi făcând cu bijuteriile astea de oțel și piele.

— Mulțumesc, așa am să fac.

Se prefăcu că examina atentă manșeta de piele, ca să-i evite privirea.

— Ce-ai vrut să spui?

— Cu…?

— Cu „butonul bun”.

— Ceea ce era clar că ai vrut și tu să spui, răspunse Jake cu un glas blând, cald. Nu mă deranjează când ești sinceră cu mine, chiar dacă-i o

sinceritate furioasă. Descopăr că aș prefera să aud de la tine și altceva decât toate sarcasmele tale evazive.

Tanya înălță capul, gata să-i spună că n-avea nicio șansă, când îi văzu expresia din ochi. Hait! Avea o privire languroasă care-o făcea să se topească. Și de ce nu? Pune un bărbat și o femeie într-o cameră, fă-i să se atingă într-o intimitate forțată, și pe urmă... la ce poți să te-aștepți? Și ea se simțea destul de ametită când îl privea ochii aceia cenușii, visători.

Trebuia să sufoce chestia asta din față. Poate că, dacă-l șoca până-n străfundurile sufletului lui încorsetat, Jake avea să se comporte din nou ca un om de afaceri normal, poftind la scutiri

fiscale perfecte, nu la mesagere bicicliste cu părul ca un caier țepos.

— Cred, domnule avocat, spuse ea pe un ton seducător, că n-ai avut șansa să-mi descoperi și celelalte „butoane”…

Îi privi cravata, începând să-și plimbe încet degetul arătător în sus, până la marginile nodului mic, strâns. Smuci ușor de el și-l lărgi. Apoi, îi descheie primul nasture al cămășii. Această mișcare dezvălui exact șapte fire de păr negru cârlionțat. Tanya înghiți în sec. Oare avocații aveau piepturi păroase? îşi dădu seama că-n viața ei nu-și mai pusese problema.

Acum, însă, sosise momentul s-o facă.

— Ia spune-mi, gânguri ea, cât de

prețios e pentru tine biroul ăsta?

— Prețios…

Glasul lui suna deharăgușit.

Vai, domnule avocat, spuse Tanya în gând, *îți închipui că ți s-a făcut de-o vâjâială! Ei, lasă, că Tanya știe mai bine…!*

Îi cuprinse gâtul între încheieturile mâinilor și, încet, începu să-i frece pielea sensibilă cu manșetele de piele bătute în ținte.

— Vreau să zic, te-ar deranja dacă se… zgârie? Dacă-i rămân câteva ciupituri urâte pe margine?

Se aplecă înainte și-l mușcă de bărbie. Tare.

Jake țipă. Mâinile i se ridicară, apucând-o de talie. Atingerea lui o făcu

să tresară ușor, dar Tanya preferă s-o ignore. Trebuia să-i dea o ecție.

Se retrase repede și-i scoase cravata, privindu-l în ochii nedumeriți cu o expresie fierbinte, ațâțătoare. Își înfășură pe încheietura mâinii un capăt al cravatei, apoi pe celălalt îl petrecu împrejurul încheieturii lui, legându-le mâinile laolaltă.

— Ce faci cu cravata mea…? întrebă el nesigur.

— Vrei să zici, cu cravata ta de mătase de optzeci de dolari, de la casa de modă? întrebă inocent Tanya. Cred că știi ce fac, domnule Carlisle, și cred că vei constata că merită.

Clătină din cap.

— N-are niciun haz, să știi, dacă

reușești să scapi. Mai ales când ne vine, așa, puțin, nebunia.

Își linse încet buzele, privindu-l cum se uita la ea.

Deodată, Tanya își înfipse mâna cealaltă în părul lui și, cu o smucitură scurtă, îi trase fața în jos spre a ei. Îi văzu ochii închizându-se și gura deschizându-se s-o sărute, dar nu-i îngdui. Buzele lui îi atinseră obrazul, în timp ce ea întorcea capul, găsindu-i urechea.

— Nu te prea străduiești, domnule avocat, murmură ea, conturându-i urechea cu limba.

— Mmm… Să…?

— Să-mi găsești celelalte „butoane”.

Zâmbi cu buzele în părul lui. Era așa de-al dracului de dulce, cum se ținea după ea ca un mielușel! mai mare rușinea când avea să se-ntoarcă și s-o ia la sănătoasa.

— Aha… Păi… ia… aici…? întrebă el, mușcând-o ușor de lobul urechii.

Tanya își stăpâni un mic fior. N-ar fi trebuit să-i înmoaie așa picioarele. O biată mușcăturică, acolo…

— Nici pe departe…

I se părea ei numai, sau propria voce îi suna cam nesigură?

Brațul lui îi cuprinse talia, mai posesiv.

— Nu? Atunci, aici?

Şi-o lipi de trup, făcându-i spatele să se arcuiască. Capul Tanyei căzu pe

spate, împotriva propriei voințe, și-i simți buzele atingându-i marginea bărbiei, pentru a coborî apoi în jos pe gât, lăsând o dâră umedă de explorare fierbinte.

Înghiți în sec.

— Te apropii, e clar…

Revelația că se simțea o idee cam prea plăcut îi dădu de înțeles pentru prima dată că lucrurile nu mergeau tocmai conform planului. Încercă să-și adune gândurile – o treabă deloc ușoară, când Jake Carlisle o ținea atât de strâns.

Poate că n-a fost cea mai bună idee… Totuși, continuă. Îl apucă de umăr, suprinsă să simtă o masă solidă de mușchi, şi-şi readuse capul înainte.

— Zău așa, domnule avocat…

Cu un mare efort, reuși să vorbească pe un ton mustrător.

— Nu prea arzi de nerăbdare, nu-i așa?

Mâna care-i era legată de a lui îl apucă de bărbie, ridicându-i capul.

— Trebuie să-ți fac şi-o schiță?

Își potrivi gura peste a lui și-l sărută din toată ființa. Aspru, Profund. Brutal. Ca și cum în fiecare noapte ar fi legat bărbați de ea și i-ar fi agresat.

Jake reacționă cu entuziasm. *În regulă. Perfect,* își spuse ea. Nu era ceva neprevăzut.

Își ridică încet piciorul, frecându-și partea dinapoi a genunchiului de coapsa lui. Începu să se legene ușor,

lipită de el, în timp ce continua să se joace cu limba strecurându-și-o și scoțând-o din gura lui Jake. *Dă-te bătut, domnule avocat.* Mâna i se furișă la spate, trăgând-o și pe a lui după ea. Cu o smucitură deloc ușoară, trase în sus, răsucindu-i brațul la spate.

Crezu că era lovitura de grație, dar îi simți brațul liber dându-i drumul, pentru a-și potrivi mâna sub piciorul ei ridicat.

Hooo! Tanya intră în panică. Degetele lui îi cuprinseră coapsa și – O, Doamne! – îi traseră piciorul și mai sus, pe șoldul lui, ajungând cu partea dinapoi a genunchiului peste cureaua de piele. Jake se aplecă peste ea, cu gura căutându-i secretele gurii ei.

Pieptul îi vibră într-un geamăt, pe care Tanya îl simți până-n pieptul ei. Coapsa lui se mișcă între cele două trupuri, iar mâna trase și mai mult în sus piciorul ridicat al Tanyei, care simți cum se înălța de la podea, ridicată de Jake pe birou.

Ceva se revărsă într-însa, începând să se scurgă în pârâiașe calde. Tanya își desprinse buzele de ale lui.

— Stai o clipă, domnule avocat…

Cu ochii închiși, se lupta să-și regăsească respirația.

— Zi-mi Jake, murmură el lângă obrazul ei.

— Jake…

— Începe să frigă…?

Adâncurile de cărbune ale ochilor

lui ardeau în văpăi. Îl subestimase. O *dorea.* Acum.

Tanyei îi reveniră în minte propriile-i cuvinte. *Pentru nimic în lume n-aș trăi în lumea voastră.* Știa că trebuia să-l împingă la o parte, să plece dracului de-acolo… Nimic n-avea să se schimbe.

Atâta doar că mai dorea un sărut.

Genele i se coborâră pe obraz.

— Nu știu… murmură ea. Tu *simți* că frige…?

Jake își aduse în față brațul legat de al ei, atingându-i obrazul cu degetele.

— Tu ce crezi?

— Își coborî degetele peste gâtul ei, în jos, pe claviculă. Mâna îi ajunse la

sân, iar ochii Tanyei se închiseră. Își simți un sfârc încordându-se de dorință, urmat de celălalt, care părea să strige: *Și eu! Vreau și eu!*

— Bingo…! şopti ea, în timp ce-l apuca de cămașă, trăgându-i gura aproape ca să i-o sărute.

Limba lui Jake se aruncă hulpavă. Mâna lui îi cuprinse sânul, în timp ce mâna ei, legată alături, se strânse pumn. Tanya nu-și dorea decât să continue la nesfârșit. *În regulă. Deci nu e vorba doar de un simplu sărut. Ce mama dracu'.*

— Jake…

Jake îi ridica tricoul.

— N-am glumit când am vorbit despre zgâriatul biroului.

Jake se retrase, rezemat într-un cot, deasupra ei.

— Cred că va trebui să scoatem manșetele astea păcătoase, nu-i așa?

Ochii lui, întunecați și lichizi, nu se desprinseră o clipă dintr-ai ei în timp ce ridica la gură cele două mâini legate laolaltă. Își înfipse dinții în nod și trase, încet, senzual, cu un zâmbet jucându-i în colțurile gurii.

Tanya îl privea lung. Știa oare ce urmărise? Nu se putea. N-avea cum.

Nodul se desfăcu, iar Jake aruncă nepăsător pe podea cravata scumpă.

O dată eliberate, mâinile lui cuprinseră fața Tanyei.

— Dumnezeule, Tanya, frumoasă mai ești!

Inima ei tresări în piept, iar pe buze îi apăru un surâs strălucitor.

— Am numai o întrebare, continuă el.

Întorcând capul, Tanya îl sărută în palmă.

— Întreabă, şopti.

Degetele lui i se strecurară în păr.

— Cum de e atât de moale…? Nu știu de ce, dar nu mă așteptasem să fie atât de moale…

Trase tandru de o șuviță.

Tanya deveni țeapănă. *Lua-o-ar dracu’ de latură sentimentală!*

Îl împinse înapoi și se ridică pe picioare, cu mișcări cam împleticite.

— Tanya, ce s-a întâmplat?

Evită să-l privească, să-i vadă

chipul aprins de căldură. Căldură pentru ea. Sau, cel puțin, așa crezuse.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule avocat. Mi-am dar numai seama că Profesorul Higgins o va considera întotdeauna pe Eliza Doolittle o floare de pe maidan, orice-ar fi. O clipă, uitasem asta.

Jake o apucă de braț.

— Ce vrei să spui?

Enervată de atingerea lui, care cu câteva moment în urmă o făcuse să se topească, Tanya își trase brațul.

— N-ar trebui să ne ținem de jocuri din astea.

— Bine…

Gura lui se strânse într-o linie aspră.

— Ține minte numai că a ta a fost ideea.

Tanya râse, cu un sunet aspru, care o zgâria în piept.

— Mda… A fost… Dar s-a terminat.

Și se întoarse brusc spre ușă, să plece.

— Vii și mâine seară, Tanya, da? Avem o înțelegere.

Tanya se opri la ușă.

— Avem, așa e…

Îi aruncă o privire de rebeliune pură.

— Poți să mă dai în judecată, domnule avocat. N-ai s-o mai vezi pe Tanya Preston.

Capitolul 3

Zgândărindu-și absentă marginea tălpii de cauciuc a pantofului, unde cleiul se degradase, Tanya încerca să ignore taifasul colegilor ei mesageri.

Oftă. Pauza de masă la Bay Area Bicycle Service îi amintea mereu de cantina liceului. Aceeaşi dinamică, alt local. Antrepozitul transformat de la sud de Market Street care adăpostea sediul B.A.B.S. Era plin cu mese vechi de picnic. Grafittiuri inventive decorau toate suprafețele existente. Mesageri cu biciclete de toate mărcile și modelele stăteau tolăniți la mese, manifestându-și alternativ fervoarea sau plictiseala. Într-o parte, bicicletele lor stăteau rezemate de perete într-o

dezordine pitorească, așteptând ca niște cai pictați să le vină stăpânii și să-i încalece pentru a se avânta în luptă cu chiote de război actualizate.

În mod normal, Tanyei îi plăcea sporovăiala aceea bizară, cu contraste și nebunii care o amuzaseră întotdeauna, dar acum se simțea destul dedeprimată. În seara trecută, nu se mai dusese la Carlisle și Brubeck. Și, în ciuda sentimentului cam abătut pe are un putea să și-l alunge, vorbise serios. Nu avea nevoie nici de Jake Carlisle, nici de slujba respectabilă pe care i-o oferea el. De parcă n-ar fi știut cum era să fii un automat de birou.

Își privi încruntată pantoful. Cine se credea? Ce-i păsa lui de soarta ei? Și

unde dracu’ învățase să sărute așa?

Era un mister, cu gropițele acelea fermecătoare, cu imaginea lui avocățească și doar o undă de nepăsare, toate combinate la un loc. Cu cât se gândea mai mult, cu atât bănuia mai tare că întrebarea lui despre părul ei o ofensase din motive care aveau legătură mai degrabă cu propriile ei rezerve decât cu el. În urmă cu trei luni, luase hotărârea de a abandona orice convenții – fără să se gândească la posibilitatea ca însăși convențiile să nu renunțe la ea cu una cu două. Poate că modul de viață împotriva căruia se revoltase nu era chiar atât de rău pe cât își impusese să creadă. Ba chiar, se putea să existe câțiva oameni ca Jake

Carlisle care să-l facă mai suportabil.

Tanya rupse un mic triunghi de cauciuc din talpa pantofului și-l aruncă. Jake nu știa că niciodată nu s-ar fi putut integra cu inima ușoară în acea lume, la fel cum nu putea să se integreze nici în asta de-acum.

— Mamăăă! Ia uite unde-am nimerit! o smulse din reverie un glas. Cred că m-am rătăcit, în drum spre Clubul Bancherilor.

Tanya privi spre intrare. O secundă, vederea i se împăienjeni la margini. Jake Carlisle stătea chiar lângă ușă, scrutând cu privirea adunătura pestriță. Dumnezeule mare, ce căuta acolo?

Se feri, dar știa că părul ei sărea în

ohi ca o girafă albinoasă. Nu avea nevoie de glob de cristal ca să știe că după ea venise.

Doi pantofi cu vârfuri spatulate se opriră în câmpul ei vizual.

— Bună, Tanya, o salută Jake.

Tanya simțea privirile curioase ale întregului contingent B.A.B.S. Din jur, și se străduia să-și păstreze calmul. Prin cine știe ce minune, nu-i venea în minte nicio replică sarcastică.

— Bună ziua, domnule avocat, mormăi ea.

Jenată, îi întâlni privirea. Jake purta un costum gri închis și avea în mână o servietă. Arăta atât de hotărât și stăpân pe situație, încât Tanya aproape că uită cum arăta cu părul

negru căzut în dezordine pe frunte și pofta aceea senzuală în ochi.

— Cauți pe cineva?

— Aș dori să stăm de vorbă câteva minute, Tanya. Fără martori.

— Desigur. Unde propui? Te-aș invita în biroul meu, dar mă tem că încă nu s-a terminat redecorarea.

Ridică din umeri, cu nevinovăție.

— Știi cum e munca de jos… Nu te poți baza pe oameni că termină ceva la timp.

Gura lui Jake se strânse cuseveritate.

— Azi n-am chef de glumele tale.

O luă de braț și o ridică în picioare, ca pe un copil neascultător.

— Hai să ieșim de-aici.

— Cum vrei, domnule avocat.

Știind că toți ochii din încăpere o urmăreau, Tanya ridică bărbia. A dracului să fi fost dacă se lăsa intimidată de el. Cu un gest teatral, își întinse grațios brațul liber și pluti pe lângă ceilalți angajați de la B.A.B.S., zâmbind afectat și făcând cu mâna ca Miss America, urmată de Jake, care nu zâmbea.

O dată ajunși afară, Jake o trase într-o ușă din apropiere, evitând aglomerația de pe trotuar. Acolo, se întoarse furios spre ea.

— Nu știi niciodată când să încetezi, nu-i așa, Tanya?

— Cine se aventurează pe teritoriul meu își asumă riscul, replică

ea.

Jake oftă obosit.

— Nu e vorba nici de teritorii, nici de tabere opuse sau altceva de genul ăsta. De ce nu vrei să înțelegi?

— Poate că *dumneata* nu vrei să înțelegi, domnule avocat, replică ea, dându-i mâna la o parte de pe braț. Ascultă, trebuie să mă întorc, am de lucru, și cred că m-ai luat trei luni din indexul de credibilitate. Habar n-am ce voi avea de făcut ca să mă reabilitez.

Se întrerupse, înfuriată pe sine însăși.

— Așa că, domnule Carlisle, acum că mi-ai obținut atenția nedivizată – ce dorești?

Ochii lui cenușii o sfredeliră.

— Cum adică, să te reabilitezi? Prin ce ești diferită de ceilalți dinăuntru?

Tanya gândi cu repeziciune.

— Pe lângă faptul că am două diplome avansate, iar cei mai mulți dintre ei abia și-au luat licența? Totuși, nu-i vei face niciodată să recunoască. Niște snobi.

Jake o apucă iar de braț.

— Tanya, te rog. Măcar o dată…

Se întrerupse, cu sufletul frământat de un tumult care i se citea și în ochi. Tanya simți un junghi de regret. N-ar fi trebuit să vină după ea. Dar, în fond, nu ea îl chemase.

— Răspunde-mi și atât.

Privirea lui Jake se abătu într-o

parte. I-ar fi dat o medalie pentru că dorea s-o înțeleagă – ajunsese incomparabil mai aproape decât oricine – dar totuși nu-l credea în stare.

— Nu, Jake, răspunse ea încăpățânată.

Stătură amândoi câteva momente în tăcere, până când Tanya îl auzi expirând zgomotos.

— N-ai venit aseară la birou.

— Ți-am spus că nu mă mai întorc.

— De ce, Tanya?

Îl privi exasperată.

— Ți-am mai spus, Jake. Nu mă interesează să fac publicitate cauzei taie, chiar dacă încă n-am prea înțeles despre ce e vorba. Singurul lucru care-mi trece prin minte e că, din cine știe

ce motiv, crezi că fug de ceva și te-ai autointitulat salvatorul meu.

— Atunci spune-mi *de ce anume* fugi, Tanya. Poate reușesc să te ajut.

— Jake.

Ce Dumnezeu putea face cu el?

— Problema e, spuse ea încet, că nu te privește.

Gura lui Jake se strâmbă.

— Bine, nu-mi mai bag nasul. Dar nu vrei să te întorci la birou? Încă-mi mai poate fi de folos ajutorul tău.

Tanya gemu, dându-și ochii peste cap.

— Zău așa, domnule avocat. Știm amândoi că nu-s o campioană a procesării de cuvinte. Cu siguranță, ai putut găsi pe altcineva până acum, nu?

Îi studie gura strânsă, știind că dacă arunca o singură privire în ochii lui plini de speranță, s-ar fi năruit ca un castel de nisip.

— N-am prea căutat, răspunse el. În primul rând, fiindcă…

— …mă vrei pe mine, se grăbi Tanya să încheie în locul lui; era insuportabil să-i privească mișcările acelor buze incredibile. Știu, știu. Iar acum e rândul meu să te interoghez, domnule avocat. De ce tocmai pe mine?

Jake se rezemă cu un umăr de perete.

— În primul rând, ești bună.

— Bună și ciudată, mai bine zis, îi zâmbi ea cu amărăciune.

— În al doilea rând, continuă Jake

ignorând-o, se potrivesc orele. Mi-e greu să găsesc o temporară dispusă să vină pentru câteva ore seara. Toate vor normă întreagă. În al treilea rând, partenerul meu și cu mine avem nevoie mai ales de o oarecare supraveghere, și pur și simplu nu prea suntem disponibili în timpul zilei. Și…

— Și-n al patrulea rând, și-n al cincilea, și așa mai departe, îl întrerupse Tanya, agitându-și mâna prin aer. Sunt sigură că ai o mie de motive.

Îl privi prudentă.

— De ce eu?

Serios, Jake îi studie trăsăturile, ca și cum ar fi știut cât de important era pentru ea răspunsul.

— Fiindcă ești diferită, Tanya. Și,

spre deosebire de ceea ce crezi, nu urmăresc să te prind și să te pun într-un borcan ca pe un licurici, ca să văd ce te face să strălucești.

Coborî capul. Își plimba degetul mare peste mânerul de piele al servietei, înainte și-napoi. Apoi ridică privirea, cu ochii nedumeriți, ca și cum n-ar fi reușit să se înțeleagă nici măcar pe sine, cu atât mei puțin pe ea.

— Cred că-mi place să știu că pe lumea asta există și oameni ca tine, care prosperă și supravieţuiesc, pentru că faci viața să fie interesantă. Sunt intrigat, Tanya, și vreau să te cunosc.

Probabil că pe fața Tanyei se citea ceva din frământarea din suflet, căci mâna lui Jake se ridică, mângâindu-i

ușor obrazul.

— Știu că ți-e greu să crezi, Tanya, dar nu toți avocații sunt niște nesimțiți fără principii.

— N-or fi toți… murmură ea, capturată de atingerea lui.

Jake chicoti.

— Ai fi dispusă să faci o excepție în cazul meu?

— Poate. Vreau să spun…

Clătină din cap.

— …Nu știu, reluă ea.

Dintr-odată, îi veni să plângă. Fără suspine și sughițuri, ci cu vaiete din adâncul inimii, care să zguduie pereții. Cât de minunat ar fi fost să poată avea din nou încredere, fie și numai pentru un timp…!

Dar nu putea. Nu încă.

Însă ar fi trebuit să-i acorde puțină îngăduință lui Jake, fie și numai pentru că se gândise să-i spună un lucru atât de generos.

— Bine, Jake, şopti ea, încercând să-și înghită nodul inexplicabil de mare din gât. Am să vin.

Jake zâmbi. Nu se mai inventau cuvinte care să-i poată descrie zâmbetul.

— Pentru cât timp?

— Până se face bine, Phoebe. Atât.

Dădură amândoi din capete. Tanya era în pragul lacrimilor. Omul ăsta putea s-o miște până-n adâncul sufletului.

Apoi se uită la ceascâ.

— Aoleu, trebuie să mă duc! În după-amiaza asta fac o operație pe creier!

Gluma ei îl făcu să râdă. Îi plăcea. De fapt, îi plăcea mai mult decât voia să recunoască.

— Ne vedem la cinci? întrebă el.

— Mhm.

Tanya ieși în mulțimea trecătorilor de pe trotuar și se întoarse spre el.

— Mai ții minte seara de-alaltăieri? În biroul tău? Știi, m-am prostit doar.

Nu i-ar fi putut spune acest lucru în spațiul strâmt al ușii.

— Poate ar fi mai bine să uiți. Să uiți totul. N-a fost decât o mică distracție.

Un pieton o înghionti, iar Tanya se

lăsă dusă de val. Dar nu înainte de a-l mai vedea pentru o ultimă dată pe Jake cum stătea acolo, atât de elegant, atât de spilcuit, cu servieta într-o mână.

Și cu niște ochi care aruncau scântei și flăcări.

* * *

Doug intră foarte încet în biroul lui Jake și se așeză. Puse picior peste picior și, cu un gest calculat, își piguli o scamă de pe pantaloni, o răsuci între degete și o lăsă să plutească spre covor. Apoi își împreună mâinile, poziționându-și-le mai bine pe genunchi.

Jake îl urmărea cu interes.

Partenerul lui era vizibil livid. Se mișca precis ca un valet englez numai când turba total de furie.

Își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Bănuia de ce era Doug atât de furios, dar avea de gând să joace scena până la capăt.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Doug își țuguie buzele, îngândurat.

— Mai bine spune-mi tu. Acum câteva minute, stăteam în biroul meu, cu Paul Hartman, unul dintre clienții noștri cei mai importanți, în caz că nu-ți mai aduci aminte, revăzând împreună poziția aceea de compromis la care am ajuns în sfârşit cu cazul lui, când ne pomenim că intră temporara noastră de la procesorul de cuvinte.

— Tanya.

— Da. Tanya. Azi arată deosebit de ţipător, cu o bluză de bowling de un verde orbitor şi cu pantaloni streci roşii. Sau ai observat deja?

— Am… observat, recunoscu Jake. Ce-a făcut?

— În primul rând, ridică Doug degetul cu un gest elaborat, intră fără să bată la uşă şi-mi trânteşte dosarul ăsta pe birou. „Uite-ţi informarea, şefu’”, zice.

Un al doilea deget se ridică alături de primul.

— Pe urmă, se instalează pe marginea unui scaun ca la ea acasă şi zice: „Trebuie să ai lucrezi la structura frazelor, domnule avocat. Scrisul

dumitale e dogmatic. Rigid”, zice, de parcă n-aș ști ce înseamnă dogmatic. „Ar trebui ca propozițiile să fie mai variate, să folosești mai multe verbe active, mai multe adjective”. Pe urmă, se-apucă de coate şi-şi lasă capul într-o parte, așteptând să-i răspund ceva. Așa că zic… Dumnezeu mai știe ce i-am răspuns, știu umai că Paul se uita la mine de parcă nu i-ar fi venit să creadă că nu știa ce numere de circ se fac în biroul meu de avocat… așa că zic: „Scuză-mă, dar informările legale nu sunt opere de artă…”

Jake izbucni în râs. Doug nu avea chiar cel mai captivant stil în scris.

Își privi partenerul cu o expresie de scuză.

— Îmi pare rău, Doug. Serios. Continuă. Ce-a făcut Paul?

— A râs și el, mărturisi ursuz Doug.

— Știam eu de ce-l simpatizez pe Paul Hartman, spuse Jake. Deci, n-am pierdut un client major din cauza Tanyei?

— Încă nu.

Furia lui Doug se risipise, iar paloarea care-i înconjura buzele dispăruse.

— Dar nu mai poate continua să lucreze aici, Jake. Nici măcar câteva zile. Ne e prea greu s-o ținem ascunsă. Azi l-am văzut pe Ken Ingram la tribunal, și tocmai trecem de faza în care ne întâlnim pe teren neutru ca să

discutăm despre fuziunea asta. Nu peste mult, va considra că poate trece pe-aici ca să ne dea câte o idee. Îți poți imagina ce se întâmplă dacă intră şi-o găsește pe Tanya aici în toată strălucirea ei?

Se cutremură.

— Cu siguranță, putem găsi o altă temporară, până se întoarce Phoebe.

— Nu pot spune că n-am încercat, Doug. Am examinat trei temporare, în tot atâtea ore, spuse Jake, desfăcându-și expansiv mâinile. Sunt dispus să le mai dau o șansă agențiilor, dar va trebui să te ocupi singur de selecții. Toată săptămâna viitoare, eu n-am să-mi mai văd capul de treabă.

Bătu cu palma într-un teanc de

hârtii de pe birou.

— Dar Tanya se descurcă bine, și va mai sta doar câteva zile.

Își privi partenerul în față.

— Doug, ascultă... știu că nu e o situație perfectă. Dar o să ne descurcăm.

Își roase un moment partea interioară a obrazului.

— Opinia lui Ken Ingram despre noi n-o să se schimbe dacă găsește în biroul nostru o mesageră biciclistă.

— Și de ce să riscăm? clătină din cap Doug. Avem șansa să ne unim cu una dintre cele mai mari firme de drept corporatist din San Francisco. Toată viața am putea să stăm și să visăm la unii dintre clienții ăia mari ai lor.

— Și cu cât mai mari, cu atât mai buni, evident.

— Jake…

Jake ridică mâna.

— În regulă, consimți el. Nu încerc să fac necazuri nimănui.

Își împreună gânditor degetele în dreptul buzelor. Îl respecta enorm pe Doug. În cei cinci ani de când erau parteneri, constituiseră o formă care mergea bine, iar talentele lor se combinau. Doug era tehnicianul și strategul. Jake era vizionarul și umanitarul.

Dar prezența Tanyei le putea periclita șansele cu Dyer, Ingram și Peltz.

N-avea de gând s-o mai piardă pe

Tanya. Și avea s-o piardă, când scăpau de problema cu procesarea cuvintelor. Tanya n-ar mai fi acceptat nicio altă asociere între ei, iar el avea nevoie de alte câteva zile ca să găsească o cale de a-i învinge rezistența.

Îl privi pe Doug. Oare ce o făcuse să intre în biroul lui și să provoace acea scenă? Nu se îndoia că o făcuse intenționat. Poate voise să vadă cât de mult înghițeau amândoi înainte de a o da afară.

— Bine, spuse el. Am să vorbesc cu ea. Poate-o să se îmbrace mai rezonabil când vine, dac-o rog eu.

Ușurarea partenerului său fu vizibilă.

— Dacă tot vorbești cu ea, ai

putea-o convinge să-și revizuiască și atitudinea?

— Mă îndoiesc. Dar am să vorbesc cu ea.

Îl privi pe Doug cum se ridica să plece.

— Cred că ar trebui să știi, în apărarea Tanyei, că are un motiv pentru care se poartă așa.

Doug îl privi sceptic.

— Nu zău? Ce motiv?

— Nu știu… încă.

Parcurse cu privirea tăblia biroului, amintindu-și-o pe Tanya în brațele lui. Zi-i curiozitate profesională, zi-i simplă poftă masculină. Deși își dăduse cuvântul că n-avea s-o iscodească, într-o bună zi Tanya avea să

i se confeseze – fiindcă el urma să-i câştige încrederea.

— Jake.

Ridică privirea și fu surprins să vadă expresia înțelegătoare de pe chipul partenerului lui.

— Da?

— Nu sunt chiar atât de orb pe cât crezi. Mai ai câțiva ani până la criza vârstei mijlocii. Voi presupune că știi ce faci.

Jake ridică din umeri.

— Cine știe? Mama mea a spus dintotdeauna că sunt precoce.

* * *

— Pauză, domnule avocat.

Jake o privi pe Tanya care intra în birou, cu două cești de cafea în mâini. Puse una în fața lui și se așeză pe marginea biroului.

Sorbi cu grijă din cafea, evitând s-o privească. Nu înțelegea cum era în stare să stea așezată pe birou, fără a-și aminti ce se întâmplase acolo. Poate că se prostise doar, într-adevăr, așa cum spusese.

— Mulțumesc pentru cafea, spuse el pe un ton neutru.

Era singuri în sediu. Doug plecase.

— Cum merge treaba?

— Excelent.

Tanya părea preocupată. Probabil abia aștepta să plece.

— Am terminat tot ce mi-ai dat de

lucru și voiam să știu dacă mai ai nevoie de mine și pentru altceva.

Jake nu-și putu împiedica privirea să-i studieze picioarele învăluite în materialul supraelastic roșu, apoi talia, pieptul și fața.

Privirile li se întâlniră, iar Tanya roși. *Bun,* își spuse el cu un val de ușurare. Își amintește. Prin cap continuau să-i alerge o mie de răspunsuri la întrebarea ei, toate foarte sugestive, înainte ca Jake să-și dreagă gâtul, ridicând din umeri.

— Nimic ce n-ar putea să aștepte până mâine seară.

Tanya se ridică imediat, ca și cum biroul ar fi ars-o.

— Bine. Ei, atunci…

— Tanya.

Jake își trecu o mână prin păr. Cum naiba îi putea cere să se îmbrace sau să se poarte altfel, când stătea ca o pasăre gata să-și ia zborul? În veci n-ar fi acceptat. Abia aștepta cel mai mic pretext ca să scape de slujba aia.

— Vrei să mâncăm ceva? o întrebă, încercând să tragă de timp.

Îl privi surprinsă.

— Unde?

Jake gândi cu repeziciune.

— Știu un local, nu departe de-aici, unde au niște paste delicioase.

Tanya coborî privirea, întârziind un moment cu răspunsul.

— Și ce s-ar întâmpla dacă ai intra cu mine în restaurantul ăsta elegant și

respectabil?

— Suntem în San Francisco. Cred că-s obișnuiți să primească tot felul de clienți.

— A, nici nu mă îndoiesc… murmură ea. Dar totuși, estul e est și vestul e vest, și cred că nu-s gata să se întâlnească nici chiar în San Francisco.

Ridică ochii.

— N-ar fi bine să-ți periclitezi reputația afișându-te cu mine-n lume, Jake. Totuși, îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Atunci, vino la mine, sugeră el impulsiv. Nu gătesc tocmai rău.

Văzu însă clar pe fața ei că așa ceva era absolut inacceptabil.

Oare ce anume o neliniștea atât de

mult la el? îşi dorea să nu-i fi promis să nu pună întrebări, numai că acea promisiune era, probabil, singura care o mai ținea acolo.

— Poate altă dată.

Jake se ridică şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Mai bine să termine odată. Atunci, Tanya putea spune nu, își strângeau mâinile politicos și erau chit. Parcă o și vedea strecurându-se pe ușă afară. Stătea în fața lui, încordată, parcă gata s-o zbughească.

— Totuși, înainte să pleci, trebuie să-ți vorbesc…

— Ce-ar fi să mergem la mine? izbucni ea.

— Poftim?

— Nu locuiesc departe de-aici.

Era albă la față, iar în ochii căprui i se citea o spaimă cumplită, ca și cum s-ar fi îndoit că fusese întreagă la minte când făcuse propunerea.

— Numai să nu te-aștepți la prea mult.

Jake își simți inima bătând cu putere. Se întâmpla ceva, și nu voia să aibă timp să se răzâgndească – nici el, dar nici ea.

— Nu-s cusurgiu, răspunse el.

Capitolul 4

Jake o urmă pe Tanya pe scara îngustă, sudată precar pe zidul exterior al unei clădiri în stil victorian Haight-Ashbury. În timp ce Tanya descuia ușa,

se ținu de balustrada șubredă. Poate că greșise venind acolo. Era oare pregătit pentru ferestrele cu perdele de madras, mirosul de tămâie din aer și Dumnezeu știe ce altceva? Era pregătit s-o vadă pe Tanya Preston într-o ambianță atât de personală?

Tanya privi în jur și, probabil, îi văzu expresia de pe față.

— Îmi pare rău pentru scară. Proprietarul nu vrea să repare nimic pe-aici până nu sufăr un accident grav.

Îl conduse într-un culoar îngust, slab luminat.

— Așa ți-a spus?

— Doamne ferește! Singură am ghicit. Odată, am dat foc anume la niște grăsime pe aragaz, ca să-l determin să

instaleze o alarmă cu senzori de fum. Mă ocup și de problema scării, dar nu știu cum aș putea simula o fractură de picior, continuând să umblu pe bicicletă.

Se opri într-o ușă. Jake rămase în spatele ei, privind spre camera întunecată.

— N-ar fi mai simplu să te muți? întrebă el, înainte de a-și aminti că promisese să nu-și bage nasul, și când colo îi pusese deja două întrebări în tot atâtea minute.

Tanya se întoarse, iar lumina becului slab e pe culoar îi aruncă umbre peste trăsăturile perfecte.

— Nu.

Jake tăcu. Își dădea seama că

Tanya nu-l dorea cu adevărat acolo. Și totuși, în expresia ei oscila ceva care-i spunea că avea o nevoie disperată de el. De ce-l invitase la ea acasă în seara aceea?

— Poate ar fi mai bine să plec, murmură el.

Dar Tanya se îndepărtase deja, începând să aprindă luminile, fără să-l audă, sau nevrând să-l audă.

Privi în jur și avu un șoc. Niciun decor hippie, nicio bizarerie punk. Camera era spațioasă, aerisită… și aproape lipsită de mobilă.

Un fotoliu ocupa un colț, având o lampă cu halogen alături. O gravură alb-negru în ramă se rezema izolată de un perete gol, ca o fată singură la un

bal al școlii. Pe peretele opus era instalat un sistem stereo, cu un număr de compact discuri răspândite în jur. Jake își stăpâni imbolul de a se apropia pentru a examina gusturile muzicale ale Tanyei, în căutarea vreunui indiciu. Își dădea seama, acum când se afla în casa ei, că sperase să găsească acolo o cheie a personalității Tanyei. Se întrebă de ce crezuse că examinarea lucrurilor ei l-ar fi ajutat s-o cunoască mai bine pe această femeie. Poate pentru că-și refuzase cea mai expeditivă metodă de descoperire – simplele întrebări și răspunsuri, pe care le stăpânea atât de bine.

Traversă camera, privind-o pe Tanya cum cotrobăia prin frigider, într-

o bucătărie microscopică.

— Nu ai mobilă, declară el.

Așa, cel puțin, nu putea să-l acuze că-i punea întrebări.

Tanya se ridică, încruntându-se gânditoare.

— Îți plac salatele?

— Da, foarte mult, răspunse el politicos. Deși nu în detrimentul altor posibilități.

— Am o salată de paste făinoase, zâmbi Tanya. Mă gândeam să fac niște pește sote și să-l servesc cu legume la aburi.

— Pare perfect.

Tanya îi arătă o sticlă de vin pusă pe bufet.

— Sper ca ăsta să meargă.

Jake intră în bucătărie și examină eticheta. Era un chardonnay sec de la o mică podgorie de lângă San Luis Obispo.

— De minune.

Luă din mâna ei tirbușonul și începu să scoată dopul, șold în șold cu ea, pe când Tanya spăla conopida în chiuvetă. Cu coada ochiului, îi vedea expresia contemplativă și, pentru a mia oară, se întrebă la ce se gândea și de ce nu-i permitea s-o întrebe. Cu siguranță, inhiba teribil orice conversație.

După ce trecură câteva momente tensionate, cu o încetineală incredibilă, Jake risipi primul tăcerea.

— Ce-ar fi să punem niște muzică?

Reveni în living și studie CD-ul.

Jazz, descoperi el. *Tanyei îi place jazzul.* Îl cuprinse ușurarea. Nu era în niciun caz un fan al jazzului, dar bine că n-o pasiona heavy metal sau, mai rău, muzica rap. Se uită printre cutiile de plastic. Îi avea pe toți clascii. Muzica evocatoare, tip blues – asta era cvintesența Tanyei. Sigur că-i plăcea jazzul.

Îi veni o idee și se uită încet prin jur. Nicio mobilă – cum de nu-și dăduse seama de la început că lipsa mobilei era o declarație în sine? Poate că așa îi plăcea să trăiască. Se îndoia, totuși. În adâncul sufletului, simțea că Tanya tocmai trecuse printr-o schimbare – și nu era numai rearanjarea interiorului.

Privi cutiile de plastic din mâini.

Își putea imagina cum ar fi făcut dragoste cu Tanya pe oricare dintre melodiile acelea. Alegând un disc cu Billie Holiday, îl introduse în player.

— De unde-ai știut că e unul dintre favoritele mele?

Tanya apăruse în ușă.

— Pot ghici că toate astea sunt favoritele tale, în diverse momente.

— Într-adevăr.

Îi șterse mâinile de prosopul pe care-l avea pus peste umăr. Imaginea ei îl lovi pe Jake în pântece. Cu strecii și bluza de bowling, arăta încă pe jumătate copil, dar și femeie vibrând de sexualitate. Pentru a-și ascunde reacția, Jake reveni spre sistemul stereo, examinându-l ca și cum ar fi fost visul

unui audiofil.

— Am avut și mobilă, să știi, spuse Tanya din spatele lui. Dacă te uiți atent, poți vedea urmele pe covor.

Tonul îi deveni răutăcios.

— Canapele masive și scaune ușoare împânzind câmpiile întinse ale apartamentului meu, suverane peste tot ce stăpâneau, acum dispărute. Uitate.

Jake chicoti, simțind cum tensiunea din piept i se destindea. Suna ca vechea Tanya.

— Se pare că ai făcut o vânzare angro.

Tanya întinse mâna pe lângă el, pentru a trage jaluzelele.

— Mai mult o… epurare angro, spuse ea cu voce șovăitoare. Simțeam

nevoia să scap de *obiecte.* Trebuia să mă concentrez asupra despărțirii de… trecut.

Îi aruncă o privire rugătoare.

— Cina e gata.

Și se retrase, nelăsându-i timp să-i comenteze remarca. Jake o însoți în bucătărie și, urmându-i exemplul, luă o farfurie cu mâncare, un pahar de vin și o furculiță. Se așezară amândoi turcește pe covor.

— Scuză… condițiile, îi spuse ea. Nu prea primesc musafiri.

De ce? Întrebarea cerșea să fie pusă.

— Foarte bun, remarcă Jake, după ce mai trecură cinci minute în tăcere. Drăguță contribuția asta cu cilantro.

— Mulțumesc. Îți place vinul?

— Absolut delicios.

Îi aruncă o privire și văzu că sarcasmul lui nu reușise decât să-i apropie și mai mult nasul de farfurie, în timp ce se concentra asupra mâncării.

Jake puse farfuria deoparte. Ridicându-se, își scoase sacoul și îl puse pe fotoliu, în lipsa altui loc mai potrivit. Cravata urmă curând. Și descheie nasturele de sus al cămășii și manșetele, suflecându-și mânecile până la jumătatea antebrațelor. Apoi se așeză la loc pe covor, în fața Tanyei. Și începu să vorbească.

— Am crescut la Fresno, deși tu ești prima persoană căreia i-am dezvăluit asta fără să mă tragă de

limbă. Tatăl meu e agent de asigurări, iar mama, bibliotecară. Eu sunt comoara vieții lor. În clasa a treia, aveam mereu probleme pentru că vorbeam neîntrebat și am fos primul copil din clasă care a memorat numele capitalelor statelor. Odată am avut un câine care a trebuit să fie sacrificat după ce l-a lovit o mașină. Niciodată n-am mai avut altul. În liceu, clasa m-a votat ca fiind omul cu cele mai mari șanse de a-l contacta pe J.F.K. Într-o ședință de spiritism. Am vrut să mă fac profesor dar, cum necum, am ajuns să studiez dreptul la Boalt Hall, în Berkeley.

Își lăsă capul în piept şi-şi apăsă ochii cu degetele, încercând să

gândească.

— Am… am supravieţuit generației disco. Nu știu, Tanya. Altceva, nu știu ce să mai spun. Astea sunt punctele esențiale ale vieții mele. A vreo întrebare?

Urmă un lung interval de tăcere. În sfârşit, ridicând capul, o văzu pe Tanya scuturându-se de un râs neauzit.

— Care-i capitala Montanei? îl întrebă ea.

— Helena.

— Ce mai face J.F.K?

— Înoată zece zile pe zi și continuă să-și recupereze lecturile din liceu.

Tanya redeveni serioasă.

— Cum îl chema pe câinele tău? întrebă ea încet.

— Blackie, răspunse Jake. Era doar o corcitură mică.

— Îmi pare rău, Jake.

Jake se încruntă.

— Aș dori să-ți pot spune că le-am lăsat o impresie de neșters tuturor celor cu carea intrat vreodată în contact, că descendenții mei îmi vor proslăvi numele. Că am salvat viața cuiva. Dar mă tem că am avut o existență incredibil de banală, Tanya.

— Și ce-i rău în asta?

Jake își mută privirea, își dădu seama că nu avea la ce să se uite și reveni cu ochii spre ea.

— Nimic, cred. Îmi place meseria de avocat. Cred că îmbogățesc profesiunea cu ceva nou. Uneori, însă,

mi-ar plăcea să-mi pun o pălărie albă și să încep ziua fără alt scop în minte decât să arestez toate pălăriile negre, în numele justiției. Interpretarea și aplicarea precisă a legii.

„Poate chiar și să salvez o demoazelă la ananghie”, adăugă el în gând.

— Dar viața nu-i chiar atât de simplă, așa-i?

Tanya își puse farfuria deoparte şi-şi cuprinse un genunchi cu mâinile.

— Și cine hotărăște care-i băiatul bun și care băiatul rău?

— Există momente când îmi doresc să nu pot vedea ambele laturi ale unei probleme, răspunse el, deși de-a lungul anilor m-am antrenat să fac tocmai

asta. Datoria mea e să construiesc nu numai apărarea părții pe care o reprezint, ci și apărarea celeilalte părți. Trebuie să pot adopta și perspectiva adversă și să cred în cauza lor, ca să-mi pot apăra propriul client.

— Și ți-e… ușor s-o faci?

Pe fața ei apăruse o expresie crispată, ca și cum ar fi vrut din nou să se închidă în sine, dar nevoia de a ști o împingea înainte.

— Mi-e foarte greu. Uneori, ultimul lucru pe care ți-l dorești e să înțelegi măcar parțial de unde vine cealaltă persoană.

Întinse mâna și-i atinse ușor obrazul cu palma. Tanya nu-i ceruse s-o mângâie, dar toate instinctele îl

înștiințau că avea nevoie de o mângâiere în acel moment.

— Vreau să înțeleg, Jake, spuse ea în cele din urmă. Vreau cu adevărat.

— Atunci spune-mi cum te pot ajuta s-o faci, Tanya, răspunse el insistent.

Ochii ei căprui, plini cu lacrimi de incertitudine, se ridicară spre ai lui. Buzele i se despărțiră. Ezita.

— Vrei să mă săruți, Jake?

Jake își simți pieptul comprimat de frustrare. O privi lung o clipă, întrebându-se ce motive avea, înțelegându-și-le pe ale lui. *Oare de asta are nevoie fiecare dintre noi?*

Apoi își strecură mâna pe sub bărbia ei şi-şi potrivi gura peste buzele

care începeau să se deschidă.

* * *

Tanya închise ochii, pierzându-se în senzația gurii lui Jake peste a ei. Sărutările lui păreau un vis, puternic și durabil. Îi atinse chipul cu vârfurile degetelor, trăgându-și unghiile peste asprimea fermă a obrazului. Mâna ei ajunse la gâtul lui și se furișă sub guler, pentru a-i simți bătăile inimii.

Îl trase în jos, deasupra ei. Jake întrerupse un moment sărutul ca s-o studieze, iar Tanya văzu că se chinuia să-și recapete controlul. Ochii îi erau întunecați, arzând de dorință. Niciodată nu mai văzuse un bărbat care putea

arăta atât de diferit când îl mistuiau flăcările pasiunii.

— Tanya… Nu mi-ai răspuns.

— Îți răspund acum, Jake.

Se arcui sub el și văzu că mișcarea ei îi distrugea ultimele vestigii ale autocontrolului.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el cu glas aspru, cuprinzându-i fața între mâinile lui mari, cu degetele începând să-i răvășească părul.

Tanya nu spuse nimic. De când îl invitase acolo, se întreba încontinuu cât de înțelept procedase. Își terminase munca la biroul lui. Diversiunea o ajutase. Jake o ajutase și el. Dar încercarea grea din săptămâna următoare îi bântuia gândurile, și avea

nevoie de toată puterea ca s-o scoată la capăt. Dacă ar fi putut doar să facă un pas înapoi, să privească ambele laturi ale problemei, ar fi putut găsi mai mult decât o apărare bună. Și-ar fi putut găsi liniștea.

Jake, însă, se antrenase ani de zile pentru a determina poziția unui asdversar. Iar Tanya știa, deși detesta să recunoască acest lucru, că în adânc continuau să pândească prea multe sentimente pentru ea, complexe și personale.

Se concentră asupra lui. Jake voia cu adevărat s-o înțeleagă, iar Tanya își dădu seama că merita mai mult decât o relație născută din evaziune și disperare.

Îl apucă de încheietura mâinii cu care-i răsfira părul.

— Știi, asta nu-s eu cea adevărată, spuse ea. Părul meu… în mod normal, nu arată așa.

Expresia lui Jake se îmblânzi.

— Știi ceva? Mie-mi place.

Își trecu tandru degetele prin părul ei scurt.

— Cred că te reprezintă.

Tanya zâmbi, mișcată de acceptarea lui necondiționată. Era deschis și nepretențios. Nu încerca s-o impresioneze. Cu siguranță, îi datora măcar puțin în schimb.

— Dacă mergi cu mașina până dincolo de poalele colinelor, spuse ea, pe un drumeag care se prelungește

aproape până în deltă, ajungi la o casă pe care mă duc s-o privesc uneori.

Se uită peste umărul lui Jake, imaginându-și-o în ochiul minții.

— Prima dată când am văzut-o, m-am oprit în mijlocul drumului și am rămas cu ochii spre ea. Nu-mi venea să cred că o vedeam.

— Ce era atât de neobișnuit la ea?

— E o fermă fără etaj. Dar, Jake, toată curtea e plină cu ornamente de grădină.

— Vrei să spui, păsări flamingo și fântâni de ipsos?

— *Nu numai* flamingo. Sunt păsările lui Dumnezeu, înalte de trei picioare, de un roz viu, cu puii adunați în jur. Și nu numai fântâni de ipsos.

Casa asta are fântâni închinate tuturor zeilor greci, și băi de păsări atât de mare încât ar încăpea în ele până și niște struți.

Jake izbucni în râs.

— Și cerbi? Trebuie să fie și cerbi.

— O turmă întreagă. Ciute cu iezi, culcați, mâncând, gudurându-se. Țapi stând de pază. Sunt mori de vânt în miniatură, călăreți cu inele în mâini, tufișuri tăiate ornamental… Trebuie să le vezi și tu.

Acum râdeau amândoi, iar Jake răspunse:

— Vreau să le văd, împreună cu tine.

Râsul ei se potoli, în timp ce redevenea serioasă.

— Totul e că, atunci când mă uit la ele, mă gândesc la oamenii care locuiesc acolo. Indiferent cât de nebuni sau măcar ciudați. or fi, nu-mi pot alunga sentimentul că, în fond, probabil sunt niște oameni foarte cumsecade. Întâmplător, cel mai important lucru pentru ei sunt ornamentele de grădină. Și nu contează că ornamentele de grădină n-au nicio importanță pentru mine.

Se uită la Jake, întrebându-se ce înțelesese din parabola ei. Jake n-o privea. În schimb, se concentra asupra părului ei, plimbându-și degetele prin el cu atâta tandrețe, încât Tanya simți un nod în gât. Jake îi întoarse capul și-i sărută tâmpla. Ochii ei se închiseră

încet, în timp ce Jake cobora, aplecându-se să-i atingă cu limba vârtejul ca de puf din ceafă.

— Jake… şopti ea.

— Vreau să fac dragoste cu tine în noaptea asta, Tanya, îi şopti el la ureche. Sau aș putea să plec chiar acum.

Ridică puțin capul, privind-o.

Tanya își înghiți nodul din gât, dându-și seama că hotărârea era luată deja.

— Rămâi, răspunse ea decisă.

În fond, pentru asta îl invitase acasă. Nu?

Jake îi atinse buzele cu ale lui, iar Tanya închise ochii, dorind, irațional, ca preludiul seducător al lui Jake să se

sfârșească mai repede. El, însă, părea hotărât s-o ia pe îndelete, tandru, iubitor. Sărutările lui erau blânde, o atingere a gurilor, o ușoară retragere, o apăsare doar puțin mai fermă…

— Jake, te rog… îl imploră ea.

Strecurându-și mâna între ei, Jake îi descheie primul nasture al cămășii. Trăgând-o ușor într-o parte, îi dezveli un umăr și îl gustă.

— Mmmmm… murmură el.

— Ce…? întrebă senzual Tanya.

— Doar *mmmmm,* ești delicioasă. Nu dulce. Picantă. Tanya cea picantă.

Gura lui alunecă și mai jos, în timp ce degetele îi descheiau nasturii și trăgeau materialul în lături, până când ieși la iveală un sân.

— Mmm, da…

Îi acoperi carnea cu gura, iar vibrațiile gemetelor lui joase începură să-i reverbereze prin piept valuri-valuri.

Dinții și limba lui făceau lucruri pe care Tanya nu le mai simțise niciodată. Jake se întoarse pe o parte, trăgând-o după el, continuând să-i sugă sânul, în timp ce mâna lui îl găsea și pe celălalt, cu sfârcul întărit, sensibilizat aproape dureros. O atinse delicat, mângâindu-i ușor ca pana vârful inflamat, în timp ce Tanya se chinuia să respire.

— Relaxează-te, îngerul meu, o ademeni Jake. Nu mai fi așa de disperată. Nu plec.

Ba ai să pleci. Am să te-alung, când totul se va sfârși… Din piept i se

desprinse un suspin de regret. Și-l reprimă, uluită de ceea ce simțea.

— Dar tu? şopti ea. Vreau… să te fac să te simți bine și tu…

— Mă faci…

În ochii lui licăreau văpăi. Îi umezi buza de jos cu propria ei salivă, mișcându-și aţâţător degetul înainte și înapoi peste țesturile sensibile ale gurii.

— Nici nu ți-ar veni să crezi cât de tare mă excită reacțiile tale. Mă simt atât de aproape de tine… Și numai asta contează, Tanya. Numai asta contează cu adevărat.

— Dar eu…

Nu putu termina fraza. Jake își potrivi coapsa între ale ei și începu s-o legene. O dată, de două ori… În

adâncurile ei, Tanya simțea o pulsație intensă, centrată. O comprima, un cerculeț de presiune care se strângea pe măsură ce Jake se lipea de ea tot mai apăsat.

O, Doamne… Se agăță de el, dintr-odată zguduită și speriată. *Prea intens, prea mult… Prea curând…* Avea să juiseze peste câteva secunde, și nu voia. Nu voia să știe că bărbatul acela o putea aduce atât de ușor pe asemenea culmi ale voluptății.

Nu voiam decât puțin sex care să-mi risipească tensiunea! Nu o pasiune care-mi ia mințile și-mi schimbă viața!

— Jake, te rog…! țipă ea cu voce slabă, copleșită că se purta ca o fecioară slabă de inimă. Am… am

nevoie de câteva clipe… Te rog…

— Șșș, bine.

Își retrase piciorul, închizându-i la loc laturile cămășii. Rămaseră nemișcați câteva secunde, amândoi chinuinu-se să-și tragă respirația.

Încet, Tanya simți cum i se scurgea fierbințeala din obraji, deși încă mai jinduia dureros după el.

— Ți-e mai bine?

Tanya dădu din cap, simțind cum fața i se încingea din nou.

— Da’ știu că te pricepi să sperii fetele, domnule avocat, încercă ea o glumă.

— N-am vrut să te serii, Tanya, răspunse el, atingându-i fruntea cu buzele. Ascultă, cred că nu e prea bine

ce-am vrut să facem, din mai multe motive, și prefer să nu merg mai departe. Cred că-n seara asta ai nevoie de un prieten, mai mult decât de orice altceva.

Tanya își impuse să-l privească.

— Un prieten mi-ar putea da senzația că iau foc niște rachete în mine?

— Poate că nu…

Jake își întinse picioarele.

— Poate că e puțin mai mult decât atât, dar e clar că nu destul. Nu încă.

Zâmbi ușor.

— Cu puțin timp… cine știe?

Inima ei se frânse, amintindu-și motivele pentru care îl invitase la ea în seara aceea.

— Jake, e un lucru pe care-ar fi trebuit să ți-l spun mai devreme. Nu mai vin la birou.

Jake îi apăsă buzele cu vârful degetului.

— Și eu ar fi trebuit să-ți spun ceva, înainte de a veni aici. Doug și cu mine avem în vedere o schimbare de parteneriat care face ca prezența ta la Carlisle și Brubeck să devină puțin cam riscantă. Încă nu știu ce se va întâmpla – dacă o să se întâmple ceva…

Mâna lui îi cuprinse fața.

— Dar aș dori să te mai văd, în afara biroului.

Tanya își adună puterile. Departe de a o ușura, seara aceea îi încărca inima cu Jake. Nu încăpea nicio

îndoială.

Totuși, protestă:

— Nu pot, Jake.

Jake deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Nu-i contrazise declarația, deși îl mânca limba să răspundă.

— Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi cinstit pentru niciunul dintre noi să încropim o relație chiar acum.

— Dar de ce, Tanya?

Tanya ezită, fiind cât pe ce să-i dezvăluie totul.

— Să zicem doar că port un bagaj emoțional foarte greu, de care aș vrea să scap înainte de a mă gândi, măcar, să-mi schimb itinerariul.

Explicația ei nu păru deloc să-l

mulțumească.

— Și pe urmă?

— Și pe urmă…

Nu se gândise mult la viitor, care încă părea foarte îndepărtat. Își dădea seama că acceptase durera în viața ei atât de total, încât nici măcar nu mai putea să-și imagineze cum ar fi trăit fără ea. Iar asta o speria.

— Nu pot să-ți garantez nimic, iar dacă aș face-o, ai fi un prost să mă crezi.

— Nu-ți cer nicio garanție, Tanya.

Brațele lui o încercuiră, de la spate, și începu să-i încheie la loc bluza, cu obrazul lipit de al ei.

— Nu vreau decât să ne vedem.

Tanya închise ochii. Jake se

deschisese în fața ei, o ascultase, o iubise, iar acum îl respingea din nou.

— Și ce să facem? întrebă ea. Dacă ne-am mai întâlni, vreau să zic.

— Ceea ce fac și alți oameni când ajung să se cunoască. Să vorbim, să mergem în diverse locuri… Mi-ar plăcea să-ți văd Casa cu Ornamente de Grădină Abundente.

— Și mie mi-ar plăcea să ţi-o arăt, recunoscu Tanya, începând să se înduplece. Poate… poate peste câteva săptămâni, Jake.

Se întoarse în brațele lui.

— Măcar de atâta timp am nevoie. Iar tu vei avea răgaz să-ți rezolvi situația dificilă de la birou.

Îi zâmbi strâmb:

— Toată lumea câştigă, just?

Jake o privi oblic, estimativ.

— Mda, așa cred…

Apoi oftă.

— Totuși, fuziunea asta cu Dyer și Ingram ar putea să țină luni de zile.

Tanya simți că o străbătea un șoc.

— Dyer, Ingram… și Peltz? întrebă ea, privindu-l fix. Firma de drept?

Jake păru surprins.

— Da. Ne gândim la o fuziune cu ei. Doug s-a aprins foarte tare pe ideea asta.

Simțind cum i se usca gura, Tanya făcu un efort să vorbească normal:

— Și tu?

— Nu știu…

Se aplecă să-și ia haina și cravata.

— E una dintre problemele alea cu două fețe despre care ți-am mai spus…

Apoi se opri, privind-o lung.

— Te simți bine, Tanya?

— Da… Da, mă simt foarte bine.

Tanya se cutremura la gândul că ajunseseră la un pas de a deveni importanți unul pentru altul. La doar câțiva milimetri. Cu cât era mai bine că-și putea lua rămas-bun, știind că rămăsese cu inima complet intactă!

— Chiar foarte bine.

— Ești sigură?

Dădu din cap, cu o mișcare sacadată. Reuși chiar să afișeze un zâmbet curajos.

— Când te pot suna?

— Nu știu.

— În câteva săptămâni?

Tanya încuviință. De ce nu pleca odată? Inima ei complet intactă prezenta o fisură subțire cât firul de păr, și voia ca Jake să plece din casa și din viața ei înainte de a se despica total în două.

Ridicându-i fața cu un deget, Jake o privi atent.

— Oare de ce presimt că ai să dispari între timp?

— N-am să dispar.

Tanya simți că i se umpleau ochii de lacrimi și se rugă la Dumnezeu să nu i se reverse.

— Unde m-aș putea duce? întrebă ea în șoaptă.

Zâmbind, Jake o sărută.

— O să-mi fie dor de tine.

— Și… și mie, deţine.

Și, când închise ușa în urma lui, știu cu certitudine că n-avea s-o mai caute. După ce afla adevărul.

Capitolul 5

Jake ieși din birou și aruncă în coșul de INTRĂRI al lui Phoebe ciorna de contract pe care tocmai o revizuise.

— Arată excelent, îi spuse el. Doar câteva schimbări minore, și i-o putem trimite clientului.

— Prin poștă sau prin mesager? întrebă Phoebe.

— Mai bine prin mesager.

Simți în piept un fior de

nerăbdare. Poate aveau s-o trimită pe Tanya după pachet, își spuse el, și deodată se simți ca un adolescent amorezat. Se mira că nu ajunsese să treacă prin fața casei ei de câteva ori pe seară.

— Nu-mi vine să cred cu cât se scriu mai ușor documente, el de când au inventat macro-urile astea, comentă Phoebe.

Jake îi aruncă o privire secretarei, zâmbind.

— Cu siguranță, Tanya se pricepea foarte bine la WordGo, spuse el, neplăcându-i deloc senzația de a vorbi despre Tanya la timpul trecut.

N-o mai văzuse de o săptămână. Și, cu toate că Tanya îi respinsese

prevederea că avea să se facă nevăzută în clipa când dispărea din ochii lui, aproape că se aștepta s-o sune și să descopere că numărul și persoana nu existau. Nu știa ce-ar fi făcut dacă se întâmpla asta. Îi era mai dor de ea decât ar fi crezut posibil. Și se întreba cum ar fi putut s-o câştige.

— Asta-i cea mai modestă afirmație pe care am auzit-o vreodată, spuse Phoebe, smulgându-l din visare. M-am bucurat enorm să văd că, după ce-am lipsit o săptămână, tu și Doug încă nu vă pierduserăți mințile de tot.

— Cred că elementul esențial aici e „de tot”.

Phoebe zâmbi.

— Categoric.

— Ei, ne pare bine că te-ai întors, spuse Jake.

Se rezemă de tocul ușii, răsfoind corespondența nedesfăcută de pe birou.

— Ce-ți mai face spatele azi?

Phoebe se răsuci experimental într-o parte și-n alta.

— Bine. Doctorul mi-a spus că trebuie să mai reduc stresul, totuși, dacă vreau să evit recidivele. Voiam să-ți spun… va trebui să-mi scurtez orele suplimentare, Jake. Știu că vă pun în încurcătură, pe tine și Doug…

— Nicio grijă, Phoebe. O să ne descurcăm noi.

— M-am gândit că, atunci când vom angaja o recepționeră nouă, nu ne-ar strica una care să se priceapă și la

procesarea de cuvinte, ca să mai preia o parte din sarcini.

Jake se încruntă îngândurat.

— Nu știu dac-o să mai angajăm o recepționeră. Dacă fuziunea asta iese bine, nu vom avea nevoie.

Observă expresia gânditoare a lui Phoebe.

— O să te luăm cu noi, desigur. Cred că știi de-acum că Doug și cu mine nu putem funcționa fără tine.

— Nu la asta mă gândeam…

Phoebe își mușcă buza, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu știa cum.

— Chiar crezi că veți fuziona cu Dyer și Ingram?

— Cu siguranță, Doug consideră că

trebuie să-i acordăm toată atenția… răspunse evaziv Jake.

— Și tu?

Ridică din umeri.

— Sunt conștient de avantaje…

— Și…?

— Și de dezavantaje. Ar fi… altfel, să lucrăm împreună cu o firmă mare.

Phoebe oftă.

— Cred că ar fi mai bine să-ți spun acum, ca să știi din timp.

— Ce să-mi spui?

— Nu vin cu voi la Dyer și Ingram.

— Nu lua încă nicio hotărâre, Phoebe, o preveni Jake. Fuziunea nu e deloc sigură, și niciunul dintre detalii încă nu a fost bătut în cuie.

— Nu, clătină ea ferm din cap. Te

cunosc, și-l cunosc și pe Doug. Și am mai lucrat la o firmă mare, Jake. A fost detestabil. Ai tot atâtea satisfacții ca un fotograf care trebuie să facă la nesfârșit aceeași poză. De-asta m-am angajat la Carlisle și Brubeck. Îmi place amtosfera de firmă mică.

Îl privi cu regret.

— Îmi pare rău. Dar nu cred că la Dyer și Ingram va fi la fel.

Arăta atât de nefericită, încât Jake întinse mâna și o scutură afectuos de umăr.

— Lasă, nu-ți face griji. Și tu faci parte din firma asta.

Phoebe lucra la ei de când puseseră bazele companiei Carlisle și Brubeck, Avocați. Jake zâmbi, cu

gândul la acele vremuri.

— Mai ții minte ce birou antic aveam amândoi, în cămăruța aia de pe Pine Street? Doug obișnuia să-și bâțâie piciorul când vorbea la telefon. Un an de zile am avut genunchii învinețiți, până ne-am mutat aici. Dumnezeule, ne-am fi strâns de gât din oră-n oră, nu doar o dată pe zi, dacă nu erai tu.

Phoebe zâmbi și ea.

— Mai am și-acum unele din cărțile alea de vizită glumețe pe care mi le-ați făcut voi: Phoebe James, Spălătoare de sticle șefă și Arbitră de firmă, CARLISLE ȘI BRUBECK. Foarte distinse!

Jake râse.

— Cu siguranță, suntem o firmă de

clasă. Îl mai ții minte pe primul nostru mare client?

— Grupul Masterson, intonă Phoebe, silabisind sonor. Mult Stimatul Haslan Masterson, Președinte și Despot.

— Tot insista să vină la birou – care, dacă mai ții minte, era plin de cutii din podea până-n tavan, fiindcă eram în toiul mutării aici.

— La vremea aia, acumularea de cești, cutii și ambalaje de la fast-food-urile din cartier devenise cu adevărat monumentală, replică sec Phoebe. Încă mai cred că Harlan ar fi fost impresionat.

— Ei bine, em crezut că lui Doug avea să-i plesnească un vas de sânge,

când Harlan a pornit încoace de la tribunal. Nu l-am putut abate din drum decât invitându-l la un restaurant elegant, unde l-am îndopat și l-am îmbătat. Nota aia de plată ne-a făcut pe amândoi să mâncăm săptămâni de zile sandvișuri cu unt de arahide și jeleu.

Râseră amândoi. În vremurile acelea, fiecare victorie fusese percepută la un nivel personal, împărtășită de toți, și avuseseră o anumită libertate față de grijile de zi cu zi ale vieții. Pentru că aveau atât de puțin de pierdut, nu-i oprea aproape nimic.

— Cred că pe vremea aia era *de rigueur* să-ți asumi câteva riscuri, comentă Phoebe.

— Mda, iar în zilele noastre, când port o cămașă pastel încheiată până jos și o cravată cu modele geometrice, mă simt cam nervos.

Jake oftă. Detesta gândul că la frageda vârstă de treizeci și trei de ani începuse să se gândească tandru la vremurile bune când era la ordinea zilei intensitatea și înverșunarea. Însă n-ar fi putut rămâne o veșnicie în stadiul acela. Doug avea dreptate să privească spre viitor.

Poate că acea fuziune avea să le prindă bine. Exista întotdeauna provocarea de a recaptura acea senzație a explorării de noi teritorii. Totuși, Jake știa că, dacă s-ar fi așteptat să aducă vreo schimbare semnificativă

în atmosfera tradiționalistă de la Dyer și Ingram, ar fi fost totuna ca a pretinde Universității Stanford să țină cursuri de parapsihologie.

Strânse din nou, încurajator, umărul lui Phoebe.

— O să iasă, ai să vezi. Aș fi dezolat să te doară din nou spatele după fuziunea asta.

— A, n-o să mă doară. Dar mă simt mai liniștită când știu că o poți chema pe Tanya, dacă ceva nu iese bine.

Jake nu răspunse. Deodată, dorul de Tanya îi invadă toate celulele trupului. Voia s-o simtă lângă el, să reducă viața numai la ei doi și la ceea ce era cu adevărat important.

Telefonul sună, iar Phoebe

răspunse. Aruncă o privire spre Jake.

— Sigur, Doug. E aici.

Și îi întinse receptorul.

— Ce e? întrebă el.

— Sunt la tribunal. Am ajuns acum câteva minute, sperând să-l prind pe Ken Ingram în procesul ăla despre care mi-a spus…

— Care proces?

— Cazul WordGo – știi, unii dintre fondatori i-au dat în judecată pe clienții lui Ken, TechCom Associates, pentru preluarea WordGo-ului.

Jake își amintea de caz. Apăruse și în ziare. Îi părea chiar puțin rău pentru foștii directori de la WordGo care intentaseră acțiunea. TechCom era un adversar redutabil.

— Nu cred că s-a așteptat cineva să ajungă la tribunal.

— Ei bine, au ajuns. Și cred că n-ar strica să vii până aici. Urmează să compară o martoră din partea reclamanților care va intra sub artileria lui Ken Ingram. Una, Tanya Preston.

Degetele lui Jake se încleștară pe receptor. Ceva din tonul lui Doug, plutind până la el, își făcu efectul. Conversațiile pe care le avusese cu…

— *Tanya?*

— N-o să fie deloc plăcut, îl preveni Doug. Îl știi pe Ken.

— Vin acum, răspunse Jake.

* * *

— E la bară de zece minute, îi şopti Doug lui Jake, când acesta se așeză lângă el pe o bancheta din fundul sălii de judecată. Avocatul reclamanților tocmai termină. Ken va începe contra-interogatoriul în câteva minute.

Ochii lui Jake se ațintiră asupra femeii de la bara martorilor. Purta un taior conservator bej și o bluză cu guler înalt. Era clar că avocatul reclamanților o instruise cum să se îmbrace. Din păcate, ținuta sobră nu făcea decât ca părul ei scurt, blond-albicios, să iasă și mai mult în evidenţă. Și-l pieptănase pe spate, într-un stil high-tech lucios, potrivit cu structura rafinată a oaselor.

Nimic, însă, nu putea să ascundă culoarea aceea strălucitoare. Răspundea la întrebări cu o voce scăzută și cu fața lipsită de orice expresie. Pe Jake îl durea s-o vadă supusă unei asemenea tensiuni.

— Ce-am pierdut? întrebă el.

— Se pare că a lucrat la WordGo înainte de preluare, timp de vreo șase ani, de când s-a lansat firma, practic dintr-un garaj, ca să ajungă în fruntea sprijinului clienților. Evident, între timp adunase acțiuni consistente, deși nu la fel de multe ca fondatorii. Avocatul reclamanților spune că TechCom, când a intrat în joc, a început să le însceneze fel de fel de chestii oamenilor-cheie, ca să-i poată concedia fără a-și lua cu ei și

acțiunile.

— Iar Tanya a dat în judecată TechCom pentru daune?

Doug clătină din cap.

— Nu. Doi dintre vicepreședinți. Se pare că președintele a ajuns la o învoială cu TechCom. Așa știu cei de la TechCom unde să lovească, și cât de tare.

— TechCom n-a vrut să încheie un acord amiabil?

— Tocmai asta-i toată nenorocirea, Jake. Ei ar fi vrut, dar vicepreședinții ăștia doi vor mai mult sânge decât bani.

— Le doresc succes, murmură Jake.

Îi era milă de avocatul reclamanaților. Asemenea lucruri se

întâmplau tot timpul, dar disputele nu ajungeau decât rareori până în fața juraților. Toată lumea știa că era o pierdere de timp să speli în public rufele murdare ale corporațiilor, mai ales când existau toate șansele ca ale nimănui să nu fie mult mai curate.

— Și Tanya cum s-a implicat? întrebă el.

Și de ce?

— Din câte-am înțeles, s-a sărutat și a demisionat înainte de a începe adevăratul război. Dar încă mai are niște drepturi de autor.

Doug îi puse o mână pe braț.

— A fost logodită cu unul dintre vicepreședinți.

— Logodită?

— Da. Erau hotărâți să se căsătorească.

Privirea lui Jake se îndreptă imediat spre masa reclamanților. Doi bărbați stăteau întorși în semiprofil, privind cum avocatul lor o chestiona pe Tanya. Din acel unghi, nu le putea distinge prea bine trăsăturile. Privirea i se abătu din nou spre Tanya. Ochii ei îl urmăreau pe avocat, care circula între ea și masa pe care avea niște hârtii. Din când în când, însă, se uita și la cei doi, ca și cum le-ar fi așteptat confirmarea mărturiei.

Jake îl cunoștea pe avocatul reclamanților. Era un om civilizat, cinstit. Talentat, dar nu se compara cu cel care tocmai se ridica, încheindu-și

sacoul, în timp ce se pregătea s-o interogheze pe martoră.

Ține-te bine, îngerașule, spuse Jake în sinea lui, rugându-se lui Dumnezeu ca avocatul cel tânăr și cinstit s-o fi instruit bine.

— Domnișoară Preston, zâmbi benign Ken Ingram, ați declarat că, atunci când TechCom a cumpărat WordGo și a început să pună în aplicare modificările administrative, „totul s-a schimbat”.

— Da, răspunse prudentă Tanya, aruncând o privire scurtă spre reclamanți.

— Au reorientat personalul spre vânzări și marketing și au accentuat lansarea de noi produse. Au înlăturat

persoane-cheie, dacă acele persoane nu-și făceau treaba bine. În esență, au inițiat un sistem de măsuri pentru reducerea costurilor și mărirea profiturilor, nu-i așa? o întrebă Ken.

— Da.

Jake observă că Tanya ar fi vrut să spună mai mult, dar știa că avocatul reclamanților o învățase să răspundă numai la întrebările formulate.

— Sunteți informată că administrația TechCom a intrat în cinci corporații diferite și a dus la îndeplinire același program de reorganizare, și că patru dintre aceste firme prezintă creșteri ale profiturilor?

— Nu, nu știam.

Ken ridică o coală de hârtie.

— Am aici o listă.

— Vă cred, spuse Tanya, cu o undă ușor sardonică strecurându-i-se în voce. Ce fel de profituri obțineau înainte de acaparări?

Ken zâmbi indulgent.

— Parcă cu ar fi trebuit să vă pun întrebările, domnișoară Preston.

Chiar din fundul sălii, Jake văzu roșeața de pe obrajii Tanyei. Martorilor li se permitea să fie spirituali doar în reluările cu Perry Mason, nu și în realitate.

Jake înțelegea încotro se îndrepta Ken. Avea să stabilească în continuare că măsurile luate de TechCom erau perfect rezonabile, chiar și acele acțiuni care rezultau în debarasarea

companiei de balast. Dacă cei doi vicepreședinți erau sau nu balast, conta mai puțin. Era de ajuns ca Ingram să le șubrezească doar puțin credibilitatea, iar atunci acțiunile firmei TechCom puteau fi considerate necesare și rezonabile, iar reclamanții pierdeau procesul.

— Să mergem mai departe, continuă Ken. Ați declarat că ați părăsit WordGo la sfârşitul lunii martie a acestui an.

— Weae.

— Și când anume ați desfăcut logodna cu reclamantul, Calvin Andres?

Privirea Tanyei se repezi spre masa reclamanților.

— La naiba… îi murmură Doug lui

Jake, încercând să-l consoleze.

— Obiecție! internemi Domnul Avocat Cinstit. Irelevant.

— Se respinge.

Judecătorul dădu din cap spre Tanya:

— Răspundeți la întrebare.

Unul dintre bărbații de la masă se aplecă înainte, iar Jake îi observă schimbarea de atitudine aproape imperceptibilă. Calvin Andres. Fostul logodnic al Tanyei.

— Cam la o lună după ce am plecat, răspunse ea calmă.

Cu siguranță, Domnul Cinstit o pregătise și pentru acest subiect, își spuse Jake.

— Dumneavoastră ați fost cea care

a desfăcut logodna, nu-i așa? întrebă Ken.

Tanya dădu din cap, cu tensiunea citindu-i-se în toate liniile trupului. „Se așteaptă într-adevăr”, își dădu seama Jake.

— Da.

— Vreți să spuneți instanței de ce ați renunțat la logodna cu domnul Andres?

— Obiecție, sări Cinstitul; Jake trebuia să recunoască, încerca măcar. Onorată Instanță, nu văd unde duc aceste întrebări.

— Eu da, răspunse împăciuitor judecătorul. Continuați, domnule avocat.

— Domnișoară Preston? insistă

Ken.

— Lucrurile s-au schimbat între noi, atâta tot.

— Lucrurile?

Tanya ridică bărbia, agresiv.

— E o crimă ca doi oameni să nu se mai iubească, domnule Ingram?

— Câtuși de puțin, câtuși de puțin. Dar puteți spune că problemele dinte dumneavoastră doi n-au avut nicio legătură cu acapararea de către TechCom?

— Au fost… alte probleme.

— Nu mă îndoiesc, încuviință Ken. Dar haideți să ne concentrăm asupra celor cauzate de poziția dumneavoastră la WordGo. Ce s-a întâmplat?

Un moment, Tanya nu spuse nimic,

iar Jake simți că-și pregătea cu grijă cuvintele. În sfârşit, spuse:

— I-am spus lui Cal că voiam să plec de la WordGo după acaparare. Nu voiam să stau și să înfrunt situația.

— Și care a fost reacția domnului Andres?

Încă o dată, Tanya privi spre masa unde stătea așezat fostul ei logodnic.

— Cal mi-a spus că avea să dea în judecată TechCom. A spus că distruseseră tot ceea ce construise WordGo în materie de integritate și servicii. Nu voia să scape cu una cu două.

Ken se întoarse spre jurați, cu o expresie ușor surprinsă.

— Și aceasta a fost un motiv de a

vă despărți de omul pe care-l iubeați?

— N-am spus că n-a fost numai atât, răspunse răstit Tanya.

Nu te lăsa provocată, Tanya, spuse Jake în sinea lui.

Dar Ken era un avocat prea abil. O atingea în punctele cele mai sensibile.

— Și eu cred, domnișoară Preston, se întoarse el din nou spre Tanya. Domnul Andres dorea să depuneți plângere alături de el, ca reclamanți, în acest proces, nu-i așa?

— N-am vrut să mă implic.

— De ce n-ați vrut să intentați acțiunea, domnișoară Preston? Desigur, aveați motive la fel de întemeiate ca domnul Andres, nu-i așa?

— Cal fusese co-fondator al

WordGo, răspunse Tanya cu aprindere. Miza lui era mult mai mare decât a mea.

— Dar și dumneavoastră aveați o miză destul de importantă, continuă Ken, consultându-și însemnările. În cei șase ani de angajare, primiserăți aproape zece mii de părți, în cadrul compensației, așa e?

— Da.

— Când ar fi trebuit să-și aducă beneficiile acele acțiuni?

— Anul ăsta.

— Și cât valorează acțiunile la prețurile zilei de azi?

Tanya ridică din umeri.

— Nu știu. Poate că… vreo două sute cincizeci de mii de dolari.

Jurații – Jake era gata să parieze că Ken selectase cât mai mulți muncitori scorțoși posibil – exclamară într-un gis. Ken le acompanie uimirea cu un fluierat propriu.

— Un sfert de milion de dolari, reluă el dramatic cifra. Ați refuzat că cereți despăgubiri de la o companie care se presupune că v-a văduvit nu numai de această sumă – pe care o meritați în mod evident, cu sau fără acaparare, ci v-a lăsat și fără logodnic, și fără cine știe câte altele. Aveați șansa să recuperați nu numai acțiunile, ci și o sumă de nedescris, ca daune. Poate chiar să vă reprimiți funcția dinainte la WordGo. Dar se pare că v-ați spălat pe mâini și de WordGo, și de domnul

Andres. De ce, domnișoară Preston?

Toți ochii din sală se îndreptară spre Tanya. Privirea ei parcurse mulțimea. La un moment dat, Jake avu impresia că-l văzuse și căută să-i adreseze o privire cât mai încurajatoare. Dar expresia ei nu se schimbă, când ochii i se întoarseră din nou spre Ken Ingram.

Îi aruncă lui Ken o privire de care Jake n-ar fi vrut să aibă parte vreodată.

— Eu nu lucrez așa, domnule Ingram. Am muncit din greu ca să ajut la construirea WordGo, dar am făcut-o corect, cinstit, asemenea lui Cal și aproape tuturor celor de-acolo. Poate nu mă credeți, dar n-am făcut-o pentru *bani.* Am făcut-o fiindcă oamenii

preferau să lucreze mai bine, nu mai repede, fiindcă simțeam că nu conta decât să servim bine clienții. Făceam un lucru de care puteam să fim mândri, nu doar să ne alegem cu o mașină nouă sau o adresă cu ștaif.

Jake își spuse că în acel moment arăta incredibil de frumoasă, cu scânteierea din ochi aprinsă din nou. Incredibil de frumoasă – și neștiutoare. *Oprește-te în clipa asta,* încercă el să-i transmită. *Exact asta aștepta Ken.*

Tanya, însă, continuă:

— Nu vreau să par o Pollyanna care trăiește într-o lume unde acaparările corporatiste nu li se întâmplă și oamenilor buni. Dar viața e prea scurtă ca să mi-o irosesc luptând

cu cine știe ce mari potentați corporatiști, fiindcă dacă încerci asta, sfârșești prin a le face jocurile. Ajungi să lupți pentru câştig, și atunci, te-au înhățat. Și n-am de gând să mă cobor la nivelul sta.

— Dar se pare că domnul Andres nu avea asemenea scrupule – ceea ce, poate, reprezintă motivul pentru care ați desfăcut logodna?

— Nu… Vreau să zic…

Vocea Tanyei ezită ușor.

— La drept vorbind, nu-l condamn pe Cal pentru că lupta contra TechCom, dar eu nu pot să fac același lucru.

— El vă condamnă că n-o faceți?

— Nu știu, răspunse Tanya – iar Jake își dădu seama că, prin această

declarație, se făcea vinovată de sperjur.

— Și cu ce vă ocupați, dacă-mi e îngăduit să întreb, ca să vă onorați standardele impecabile, acum, când nu mai lucrați pentru WordGo?

Întrebarea lui Ken lovi ca un baros. Jake observă că Tanya nu se așteptase, iar șocul de pe faţa ei fu inconfundabil când își dădu seama de gafă. Un scurt moment, rezistase onorabil, dar jurații nu cunoșteau esența vieții ei. Vedeau numai ceea ce-i făcea să vadă manipularea abilă a lui Ken Ingram.

— Vă rog să răspundeți la întrebare, domnișoară Preston, insistă Ken.

Fără să-și miște niciun mușchi, dădea impresia că se concentra

neînduplecat asupra părului strălucitor al Tanyei.

— Sunt mesageră pe bicicletă.

Ken se întoarse spre clientul lui, cu un zâmbet misterios.

— Alte întrebări nu mai am, Onorată Instanță.

Judecătorul lovi cu ciocanul în masă.

— Curtea se retrage până mâine dimineață la orele zece. Puteți pleca, domnișoară Preston.

Tanya se ridică în picioare, zveltă și palidă. Iar reporterii și spectatorii se bulucirăă pe culoare.

* * *

Jake se străduia să n-o piardă pe Tanya din ochi, în timp ce era înghițită de mulțime. Se îmbulzi pe lângă Doug, iar partenerul lui îl apucă de braț.

— Unde te duci?

Jake se întoarse spre el.

— Unde naiba crezi?

— Ușurel, colega. N-ai să rezolvi nimic pocnind pe careva în felinare.

— N-am nimic cu viitorul tău șef, dacă de-asta ți-e frică.

Doug părea gata să trântească și el câțiva pumni.

— La naiba, Jake, acordă-mi și mie puțin credit. La Calvin Andres mă refer. Nu știi nimic despre situația dintre el și Tanya.

— Scuză-mă, Doug. Dar trebuie s-o

ajut, oricare ar fi situația. Și nu răspund de faptele mele, dacă Andres îi spune sau îi face ceva. Dacă asta nu-i ideea lui Ken Ingram de a vedea cum acționez în sala de judecată, atunci îl așteaptă o scenă.

— Bine, bine, coborî Doug glasul. Ascultă, așteaptă-mă două minute să ajung la Ken și să-l scot de-aici, și pe urmă poți să faci ce vrei.

Îi aruncă o privire circumspectă.

— Când ai croit ultima dată pe cineva?

După ce-l privi lung, Jake zâmbi abătut.

— Bine, deci nu-s Sugar Ray Leonard.

— Nu ești nici măcar degetul mic

al lui Sugar, prietene.

Jake arcui o sprânceană.

— Să nu subestimezi niciodată puterea unui avocat ofticat. Și-acum, scoate-l pe Ken de-aici.

Îl privi pe Doug cum își croia drum prinţe oameni, spre Ken Ingram. Cei doi abia porniseră spre ușă, când Jake intră în acțiune. Pe Tanya o înconjurau trei bărbați – avocatul cel cinstit, dar acum și nemulțumit, împreună cu co-reclamantul. Și Calvin Andres.

Jake îl examină pe fostul logodnic al Tanyei, iar inspecția sa dădu la iveală un detaliu grăitor: Calvin Andres era un om la fel de banal ca pâinea albă. Se așteptase să aibă măcar o fizionomie ieșită din comun, ca să înțeleagă de ce-l

iubise Tanya pe acel bărbat.

Dar Calvin Andres era pur și simplu un individ mediocru. Lui Jake îi trecu prin minte că de-asta dăduse greș. Ca să cucerești iubirea Tanyei și s-o păstrezi, trebuia să faci lucruri ieșite din comun.

— Ar fi trebuit să-i cerem să-și pună peruca, spuse celălalt vicepreședinte. Părul ei a stricat totul.

— Nu, răspunse obosit avocatul. Părul n-ar fi contat, dacă nu-i scăpa cuvântarea aia. Ne-am asumat un risc chemând-o la bară, și n-a ieșit. Mă tem că ne-a făcut mai mult rău decât bine.

Andres clătină din cap.

— Nu înțeleg. De ce, Tanya? Cum ai putut face așa ceva?

Jake se apropie și o zări pe Tanya. Când îi văzu fața, inima i se strânse. Tanya îl privea pe Andres cu expresia cuiva nedumerit până-n adâncul sufletului.

— Tanya.

Mâna lui îi cuprinse brațul și o întoarse spre el. Tanya își ridică privirea către el. Era nespus de palidă. Jake se temea că nu leșine.

— Tanya, aici sunt.

O mână grea i se lăsă pe umăr.

— Ei, da’ dumneata cine mai ești? întrebă Calvin Andres.

— Sunt avocatul ei, se răsti Jake.

Andres își lăsă mâna să cadă. Privirea i se îndreptă spre Tanya, nesigură.

— De ce are nevoie de un avocat?

Ca s-o apere de dobitocii nesimțiți ca tine! îi veni lui Jake să strige, dându-și seama că toată afacerea aceea cu salvarea era prea era tot ce pretindea.

— Are și ea problemele ei, la fel ca dumneata, răspunse el cu o ambiguitate tipic avocățească.

Andres nu păru să-l audă. Devenise pământiu.

— Tanya, fetițo… n-am… n-am știut că ți-ai luat un avocat. Știu cât detești bătăliile legale și luptele pentru o cauză dinainte pierdută. Poate n-ar fi trebuit să te fac să te simți așa cum te-ai simțit, ca să accepți să vii azi aici, dar am crezut că ai înțeles ce încercam să fac…

La auzul acestor cuvinte, privirea Tanyei se îndreptă spre Andres.

— Nu așa s-a întâmplat, Cal. Ai făcut ceea ce-a trebuit să faci. Iar eu am vrut să vă ajut, chiar dacă nu sunt de acord cu voi în problema asta – atâta tot. N-am vrut să iasă așa. Nu mă așteptam să…

Se întrerupse, iar Jake îi văzu gâtul palpitând de emoții gata să izbucnească. Trebuia s-o scoată de-acolo.

O cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Vino, îngerașule, murmură el.

Tanya se smulse, hotărâtă să explice.

— Cal, trebuie să crezi că n-am

vrut să-ți fac niciun rău. Jake e doar…

— *Să mergem,* Tanya, o întrerupse Jake. Așa să-l ajute Dumnezeu, nu mai suporta să stea acolo și s-o asculte spunându-i lui Andres ce însemna – sau ce nu însemna – pentru ea, mai ales când nici el nu știa. Și nu voia să-l mai audă pe Andres spunându-i „fetițo”.

O scoase din sală, iar de astă dată Tanya se lăsă condusă de el. După ce ieșiră, o luă de mână și o trase grăbit spre ieșire, unde avea parcată mașina.

Din nefericire, energia lui păru s-o dezmeticească pe Tanya, care începu să se opună.

— Jake, stai!

Abia stăpânindu-se, Jake se conformă. Se răsuci în loc, imobilizând-

o la perete, cu mâinile rezemate de o parte și de alta a capului.

— *Ce-i?*

Tanya îl privi cu ochi mari.

— U-unde ne ducem…? întrebă ea.

Atâta lucru știa.

— La mine, răspunse el scurt.

Fruntea Tanyei se încreți. Jake s-ar fi bucurat să-i vadă vechea rebeliune scăpărând în ochi.

— Dar nu vreau…

— Nu mă interesează ce vrei. În clipa asta, îi urăști pe toți avocații care-au trecut vreodată prin barou și nu pot spune că te condamn. Dar n-ai să te culci diseară urându-mă și pe mine. Ai înțeles?

Tanya dădu din cap, cu ochii ei

căprui enormi.

— Bine. Și-acum, să ieșim de-aici.

Capitolul 6

Tanya dormita legănată de mișcările mașinii lui Jake, în timp ce treceau pe Golden Gate Bridge, spre Marin County. Își ținea ochii închiși strâns, într-o atitudine instinctivă de apărare. Era profund dezamăgită de ea însăși.

O mână caldă îi apăsă antebrațul.

— Tanya, îngerule, ești bine?

Tanya trase aer în piept, o dată, și încă o dată, până simți că-i putea răspunde cu calm.

— Mi-e bine.

De ce acceptase să vină cu el? În acel moment, nu voia decât să se târască într-o vizuină și să astupe intrarea. Se îndoia că, o dată ajunși la el acasă, aveau să mănânce popcorn, privind filme vechi la televizor. Trebuia să-i explice; Jake merita o explicație. Dar singura care-i trecea prin minte în acel moment nu prea avea sens pentru ea. Cum s-ar fi putut aștepta să aibă sens pentru el?

— Am ajuns.

Tanya întoarse capul și îl privi, apoi se lăsă condusă afară din mașină, pe trepte, până în casa lui Jake. Acesta apăsă pe un comutator, scăldând camera într-o lumină caldă.

— Ia loc, o pofti el. Merg să-ți aduc

ceva de băut.

Totuși, Tanya nu se așează. Își croi drum printre mobile, spre fereastra mare de pe peretele opus, pentru a privi asfințitul, cu brațele înfășurate în jurul trupului.

Acolo o găsi Jake.

— Am un brandy, spuse el din spate.

— Nu-mi plac tăriile.

Paharul apăru lângă cotul ei.

— Bea-l, ordonă Jake, când Tanya nu schiță niciun gest de a-l lua.

Luă paharul, îi aruncă lui Jake o privire recalcitrantă şi-şi turnă alcoolul pe gât. Strânse din buze, căutând să reziste arsurii din beregată și ochi, dar o ușoară tuse tot reuși să-și găsească

drumul până afară.

— Am spus să-l bei, nu să-l arunci în tine.

Tanya împinse paharul spre el, fără să-i răspundă, și se întoarse din nou spre fereasră. Nori negri acopereau golful. Se anunța furtună.

Încercă să-și înghită nodul din gât. Nu mergea deloc bine.

În spatele ei, simțea prezența lui Jake.

— Vorbește-mi, Tanya, îi ceru el într-un târziu.

Bine, am să vorbesc. Numai nu mă atinge. Dacă mă atingi, praful se-alege de mine.

— Nu m-am așteptat să fie atât de… bun.

— Ken?

Tanya dădu din cap.

— Și nici eu nu m-am așteptat s-o rasolesc atât de rău. N-ar fi trebuit să mă duc acolo.

— N-ai știut, Tanya. N-aveai de unde să știi. Ken e unul dintre cei mai buni avocați corporatiști de pe Coasta de Vest. De-asta are clienți ca TechCom.

Oftă.

— Nu cunosc mulți oameni în stare să supravieţuiască unui contra-interogatoriu din partea lui Ken Ingram.

— Asta faci și tu în instanță? îl întrebă ea, aruncându-i o privire aproape acuzatoare.

Fălcile lui Jake se strânseră.

— Fac tot ce pot pentru clienții mei, Tanya. E meseria mea. N-am să-mi cer iertare pentru că o fac.

Tanya se încruntă, simțind cum nodul acela afurisit din gât creștea tot mai mult.

— Îmi pare rău. N-nu te urăsc, Jake, şopti ea. Știi asta, nu?

— Îmi place s-o aud, totuși.

Cu coada ochiului, îl văzu ridicând o mână și crezu că avea s-o atingă. El, însă, nu făcu decât să-și lărgească puțin cravata.

— Nu trebuie să te învinuiești singură pentru ceea ce s-a întâmplat. Avocatul reclamanților ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte. Dacă avea

vreun motiv să creadă că nu erai în stare să susții cazul din toată inima, nu trebuia să te cheme la bară. Risca prea mult să șubrezească poziția clienților lui.

— Dar am vrut să-l ajut pe Cal. Am vrut să ajut…

Tanya simțea din nou semnele lacrimilor de frustrate şi-şi aținti privirea spre întuneric.

— Sigur că ai vrut să-i ajuți. Dar de ce?

Ridică din umeri, sperând să pară cât mai indiferentă.

— E o poveste lungă. Nu-s sigură că ți-ar face plăcere s-o auzi.

— Am timp.

— Atunci, nu sunt sigură că mi-ar

face mie plăcere s-o spun.

Dacă Jake, tocmai Jake, nu înțelegea, Tanya știa că n-ar fi putut să suporte.

— Aș dori să încerci.

Voise să evite o asemenea situație. Era o poveste lungă – lungă și prea puțin definită. Și n-o punea deloc într-o lumină prea favorabilă, nici chiar în propriii ei ochi. Mai ales în propriii ei ochi. Dar, dacă avea să-i spună totul, Jake putea să înțeleagă de ce ar fi fost imposibilă orice relație între ei.

— În regulă, spuse ea în cele din urmă. Ține minte, tu mi-ai cerut-o.

— Am să țin minte.

— M-am dus să lucrez la WordGo de când am terminat colegiul, începu

Tanya. Eram fascinată la gândul de a câştiga bani, iar munca la WordGo era o adevărată distracție. Lucram cu oameni foarte amuzanți.

Râse scurt.

— Cred că, până când ne-a acaparat TechCom, nici nu mi-am dat seama că lucram într-un mediu deosebit. Totul îmi era drag… și, nu peste mult, am început să-l îndrăgesc și pe Cal, pentru că și el făcea parte din cele din jur.

Își rezemă palma pe geam, cu degetele desfăcute. Întunericul de afară transforma fereastra într-o oglindă care reflecta chipul grav al lui Jake.

— Când a intervenit TechCom, totul s-a schimbat. Oamenii au început

să se lupte ca să-și păstreze posturile, iar asta a scos la iveală tot ce era mai rău în fiecare. Zi de zi, venea de sus câte un memoriu cu altă schimbare, altă strategie destinată să provoace conflicte. Am avut un meci de răcnete absolut suculent cu șeful meu, în legătură cu lansarea prematură a unei noi versiuni de WordGo. Încă mai conținea erori, și știam că oamenii ar fi avut o sumedenie de probleme.

Se frecă la ochi.

— Nu l-am acuzat. Se zvonise că toți cei din funcții-cheie care nu-și dovedeau loialitatea aveau să fie concediați – fără posibilitatea de a-și păstra acțiunile. Avea o familie de întreținut. În cele din urmă, a obosit și

aproape că s-a rugat de mine să fac așa cum spusese el. Țin minte că aveam o senzație de sufocare, trebuie să plec de-acolo cât mai repede, altfel mă înghițea mocirla.

Făcu o pauză.

— Mă simțeam la fel ca domnul Kraftchek.

Jake dădu din cap.

— Țin minte cum arăta în ziua aia, la tine în birou. Sătul de viață. Oamenii n-ar trebui să fie făcuți să se simtă așa, Jake. Îi înjosește. De-asta am plecat de la WordGo. Situația n-avea să mai fie niciodată aceeași dinainte și trebuia să mă împac cu gândul. Lucrul la care nu m-am așteptat a fost incapacitatea lui Cal de a-i face față.

În sfârşit, se întoarse spre Jake.

— Cred că am știut-o în aceeași zi, după discuția cu șeful meu. M-am dus în biroul lui Cal. Era ca un cartier general al rebelilor în timpul unei revoluții. Până și mișcările și tacticile și le schițaseră, pe o tablă neagră. Iar Cal era hotărât să salveze compania. Voia să păstreze WordGo așa cum fusese întotdeauna. Ceea ce era admirabil. *Felul* cum voia s-o facă era mai puțin admirabil.

Ridică din umeri.

— Nu e nevoie să fii expert în afaceri ca să-ți dai seama că nu poți să te pui cu TechCom. Numai dacă te murdărești și tu, și nici chiar atunci nu poți fi sigur că învingi. Mi-am dat

demisia în aceeași zi. Când Cal și alți câțiva au fost concediați, mi-a cerut să mă alături lor într-un proces împotriva TechCom.

Privi în adâncul ochilor cenușii ai lui Jake.

— N-am putut s-o fac. Era un lucru atât de important pentru el, și n-am putut. Cal a fost atât de dezamăgit de mine, încât am considerat că era mai cinstit din partea mea să anulez logodna. Când le-am spus părinților mei, am crezut că tata era să-și iasă din minți. Fusese atât de mândru de mine, și deodată, mi-am pierdut și slujba, și logodnicul – în doar câteva săptămâni.

Oftă adânc.

— El și Cal erau aproape ca un

tată cu fiul lui. Probabil că de-asta mă atașasem atât de mult de Cal. Cred că era firesc ca tata să se supere din cauza faptelor mele, dar nu m-am așteptat chiar la o asemenea reacție. Lucrase la o firmă până primise ceasul de aur. Era de aceeași părere cu Cal, mă considera orgolioasă și nerealistă.

Vocea îi scăzu în volum. Amintirea acelei scene era încă dureroasă.

— Voia să rămân cel puțin până dădeau roade acțiunile, și nu știam cum să-i spun că n-aveam nevoie de bani, mai ales când banii erau tot ceea ce folosea TechCom ca să motiveze sau să controleze acțiunile oamenilor. Cred că nu eram complet rațională. M-am angajat ca mesageră pe bicicletă. Dacă

voiam să sfidez sistemul, trebuia să merg până la capăt. Ca mesageră pe bicicletă, era firesc din partea mea să fiu o rebelă. Fiecare zi înseamnă: „Vrei confruntare? Na confruntare!” Mi-am vândut mobila și tot ceea ce-mi mai amintea de Cal și de viața dinainte. Ne… ne planificaserăm o viață trăită împreună, înțelegi…

I se frânse glasul.

— Am făcut și ceea ce vezi cu părul meu. Și am devenit așa cum nu voisem niciodată să fiu. Deziluzionată. Defensivă. Și singură. Am descoperit că nu mă adaptez bine într-un mediu gen eu-împotriva-tuturor.

Mâna lui Jake o acoperi pe a ei.

— Nu ești singură, Tanya.

Atingerea aproape o spulberă. Își smulse mâna și se îndepărtă de el – dar nu prea mult. Încrucișându-și brațele pe piept, își înfipse degetele în umeri, cu privirea în gol.

— Azi n-am vrut decât să-i fac să înțeleagă – pe cei de la TechCom, pe Cal, pe oricine m-ar fi ascultat – ce s-a întâmplat și câți oameni au avut de suferit.

— Și pe urmă? o îndemnă cu blândețe Jake.

Tanya închise ochii, gânditoare.

— Nu mai știu… Cred că aici e gaura din argumentația mea. Înțelegerea nu schimbă nimic.

— Depinde cine înțelege.

Inima ei se strânse. *N-o face, Jake,*

îi venea să spună. *Nu mă face să mă simt ca și cum ai putea să știi. Nu mă face să simt…*

Ridică din umeri și făcu un gest de falsă nonșalanță, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— Mă rog, se putea și mai rău. Pe lângă restul lumii, mi te-aș fi putut înstrăina și pe tine, cu ocazia asta.

Își trase nasul, blestemându-se în sinea ei pentru că nu se putea stăpâni.

— Dar noaptea abia a început. Și se pare că mi-am dat drumul…

Îi văzu expresia încruntată reflectându-se în geam.

— Tanya. Crezi că depoziția ta va fi singurul factor care-l va face pe Calvin Andres să piardă procesul?

— O să piardă?

— Da. Dar spune-mi, crezi că din cauza ta?

Tanya stătu un moment pe gânduri.

— Nu. Dar nici nu l-am ajutat. N-aș mai fi prestat mărturie, dacă știam că-i fac atâta rău.

— Și n-aveai de unde să știi. Cal te-a lăsat s-o faci, și părea modul cel mai logic de a-l ajuta. Avocatul lui a fost de acord, iar ăsta ar fi trebuit să știe ce făcea. N-a știut. După cum văd eu lucrurile, *ei* au fost nedemni de *tine.*

O cuprinse cu brațele de la spate, încrucișându-și-le peste sânii ei, cu palmele înghițindu-i mâinile. De data asta, Tanya nu-l mai respinse.

— Eu nu te-aș fi supus niciodată unui asemenea tratament. N-ar fi folosit cu nimic cazului. Și nici pe tine nu te-a ajutat, în niciun caz.

Tanya închise ochii și, încet, treptat, se rezemă de el, ca și cum s-ar fi cufundat într-o baie caldă, destinzându-și mușchii îndureraţi.

— Îți mulțumesc, Jake, şopti ea. Pentru punctul de vedere al avocatului. Cred că aveam nevoie de el.

— Cu plăcere – că mult ți-a mai folosit… mormăi Jake, cu buzele în părul ei.

— Și-ți mulțumesc că nu-mi sugerezi să încerc să ajung la un acord de despăgubiri.

— Credeai că aș fi făcut-o? întrebă

el pe un ton lezat.

— Mă rog, i-ai spus lui Cal că ești avocatul meu.

— A...

Respirația lui îi încălzea părul.

— Numai fiindcă n-am spus „sunt prietenul semnificativ al Tanyei”, sau altă idioțenie ca asta.

Părea nemulțumit. Într-adevăr, de-o jumătate de oră, Tanya vorbise aproape numai despre fostul ei logodnic.

— Știi că totul s-a terminat între mine și Cal, da?

Jake nu răspunse.

— Așa e. De mult voiam să închei capitolul ăsta din viața mea, continuă ea, lăsându-și bărbia în piept. Of, Jake,

am crezut că, după ce-mi descopereai legăturile cu procesul WordGo, și având în vedere asocierea ta cu firma lui Ken Ingram, n-aveai să vrei să mă mai vezi în viața ta.

— Ken Ingram nu e stăpân pe viața mea personală și nici nu va fi vreodată, declară el succint.

Tanya închise ochii, recunoscătoare.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine! şopti ea.

Brațele lui o strânseră și mai tare.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Tanya.

Cu un oftat tremurător, Tanya încercă să-și alunge din minte cele întâmplate în ziua aceea. O ținea atât

de strâns, și se pierdea în atingerea lui… Deodată, brațele lui Jake se încordară scurt, apoi îi dădură drumul.

— Mai bine să te duc acasă, spuse el încet.

Tanya se încruntă, nedumerită.

— Dar, Jake, credeam… Vreau să zic, am crezut că, ăă… ceea ce simți tu pentru mine…

— Într-adevăr, dar ești frântă de oboseală.

Palma lui în mângâie o clipă obrazul, apoi, cu un mare efort parcă, Jake își lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

— Vreau să mă culc tu tine, Tanya, tare mult o doresc. Dar vreau ca asta să însemne ceva pentru amândoi. Ce ne

dorim în seara asta? Doar o mică consolare, sau ceva mai mult decât atât?

Îl privi cu ochi mari.

— Nu știu. Are vreo importanță?

În clipa când rosti aceste cuvinte, își dădu seama că erau neinspirate și vru să și le retracteze, să le reformuleze mai bine…

— Jake, nu asta am vrut să spun.

Ochii lui se înăspriră.

— Atunci, ce-ai vrut să spui?

Tanya deschise gura, impunându-și să vorbească. Cuvintele, însă, nu voiau să se articuleze. Chiar se aștepta ca Jake să simtă același lucru pe care-l simțea ea pentru el?

— Doar nu te aștepți ca o nebună

ca mine să fie excitată de un *avocat,* nu? izbucni ea, în defensivă.

Privirea lui deveni ca de oțel.

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit la normal.

Îi luă jacheta, din locul unde şi-o lăsase când intrase în casă.

— Sau, la ceea ce înseamnă pentru tine „normal”.

Arătă cu capul spre ușă și-i întinse jacheta.

Tanya rămase cu gura căscată.

— Nu te deranja, domnule avocat.

Îi smulse jacheta din mână, în timp ce trecea pe lângă el.

— Nu știu dacă ți-am spus, dar sunt alergică la B.M.W.-uri. De fapt, cred că mi-a și apărut o iritație.

— Dacă te grăbești, poți prinde ultimul feribot, replică el binevoitor. Ai de mers doar trei mile, pe jos.

Îl privi încruntată, din mers. Cum se putea purta așa? Jake fusese întotdeauna omul cu mintea limpede. Delicat, îndatoritor… Ce-l apucase?

Și ce-o apucase pe ea? se întrebă Tanya, în timp ce ușa o lovea din spate, împingând-o înainte.

* * *

Nu ajunsese nici la cincizeci de metri distanță, și regreta deja tot ce spusese. Se rezemă de un gard, scoțându-și o pietricică din pantof.

Of, la naiba! De ce nu-i putea

spune că era nebună după el?

Se întoarse, dar picioarele-i deveniseră grele ca de plumb. Ce să-i spună? *Jake, iubitule, știu că am o gură neferecată, și arăt ca sora geamănă nereușită a lui Doris Day, și că în esență mi-am bătut joc ce viața mea, dar nu văd de ce ar trebui toate astea să stea în calea dragostei noastre.*

Gemu. Reacționase față de stresul de peste zi – de acord, o explicație jalnică, dar ăsta era adevărul. Și probabil că același lucru i se întâmplase și lui. Însă chiar și Jake Carlisle avea o limită. Probabil se săturase de ea. Terminase. Nu se mai putea întoarce. Nu putea.

Trebuia să se întoarcă, fie și numai

ca să-i explice și să sescuze. Iar apoi, avea să plece – pentru totdeauna, dacă așa voia el. La acest gând, de pe buze i se desprinse un icnet, ca și cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.

Nu, nu putea să se mai întoarcă, să-l audă urându-i drum-bun. Era mai bine așa.

Da, dar Jake…

O rafală de vânt și câțiva stropi de ploaie izbucnind pe neașteptate îi risipiră toate ezitările.

Tanya alergă cu stângăcie înapoi… Se opri în fața celei de-a treia case, privind-o lung. Toate arătau la fel.

— Jake! strigă ea, sperând ca una dintre uși să se deschidă.

Niciuna nu se clinti.

În sfârşit, parcurse alea unei case care părea vag mai familiară şi-şi lipi nasul de geamul ușii.

Interiorul era slab luminat. Se blestemă în sinea ei pentru că nu privise cu atenție camerele, satisfăcută numai că era în brațele lui.

Bătu în ușă.

— Jake!

Încercă ușa, iar aceasta se deschise. Tanya intră împleticindu-se, cu fața udă de ploaie și lacrimi, și privi în jur. Lampa. Își amintea lampa. Dar unde era Jake?

Își aruncă din picioare pantofii uzi.

— Jake? întrebă ea încet.

Se uită în bucătărie. În oficiu. În garaj. B.M.W.-ul lui era acolo, tăcut și

uscat.

Un suspin isteric i se ridică în gât. Se simțea ca Scarlett O'Hara în vis, speriată de o teamă vagă și fără nume, agățându-se de speranța că singurul bărbat pe care-l striga avea să pună totul în ordine. Dacă-i păsa de ea.

Se agăță de balustradă și urcă scara, încet, cu disperarea crescându-i la fiecare treaptă. Ajungând sus, se întoarse și se așeză. Își rezemă antebrațele pe genunchi, cu mâinile atârnându-i fără vlagă.

— *Ja-ake!* urlă ea prelung.

Numele reverberă între pereți ca vaietul unei banshee. Îi luă capul în mâini și scoase un suspin sfâșietor.

Apoi simți ceva cald atingând-o pe

umăr, întorcând-o în loc. Două mâini mari i se strecurară la subsuori și fu ridicată, fără ceremonie, în brațele lui Jake.

— Șșșș… o temperă el. Ai să-ți pierzi vocea, ca să nu mai spui c-ai să-mi înfurii toți vecinii.

O ridică și o duse în baie, unde o așeză pe placa de marmură. Luă un prosop curat și-i tamponă ușor fața udă.

— Iartă-mă, Jake, scânci ea. Când am spus că n-ar fi contat de ce ne culcam împreună, am vrut doar să zic că n-aș face dragoste cu un bărbat doar fiindcă mă simt singură ori abătută ori mi-au venit dracii ori nu știu ce… Nu cu tine. Dacă mi-au venit dracii, e din cauza ta.

Îi luă prosopul din mână și se șterse la ochi, care i se umpluseră de lacrimi.

— Am nevoie de tine, Jake. Iar dacă acum am nevoie altfel decât aș putea avea mâine, important este că totuși am nevoie de *tine.*

Strânse prosopul în mâini, nefericită, cu privirea în jos.

— De tine, nu de oricare altul… Încă n-ai descoperit asta la mine?

— Tanya, uită-te-aici.

Clipind din ochi, Tanya ridică privirea.

— Nu-ți dai seama că încă nu știu nimic despre tine? întrebă el. Până în seara asta, m-ai tot respins, ai găsit fel de fel de scuze. Mi-ai cerut să nu-mi

bag nasul și, așa să-mi ajute Dumnezeu, am încercat din răsuteri. Dar, Tanya, nu sunt un vizionar. Nu-s nici eroul cu pălărie albă, care știe toate mișcările înainte de a fi făcute.

Îi luă prosopul din mâini și-l aruncă în lavabou.

— Nu sunt nici avocat, dacă e s-o spunem p-a dreaptă. Sunt doar un om. Pot dori să fiu mai mult decât atât pentru tine, dar adevărul e că asta-i tot pot să fiu.

Tanya ridică privirea spre el, uitând de lacrimi. Jake își scosese cravata, iar o parte a cămășii îi ieșise din pantaloni. Părea să se fi pregătit pentru culcare, când ea dăduse iar buzna în viața lui.

Își trase nasul și se frecă pe obraz cu dosul mâini, simțindu-se dintr-odată stânjenită.

— Arăt chiar atât de rău pe cât cred?

Întoarse capul, ca să se privească în oglindă. *Mai rău.* Părul îi era lipit de țeastă. Ce-i mai rămăsese din fard îi încercuia ochii, iar pielea pătată semăna vag cu erupția pe seama căreia glumise.

— Jake, n-am vorbit serios.

Îl privi în oglindă, dar Jake nu se uita la fața ei. Răsucindu-se, Tanya făcuse ca materialul subțire al bluzei umede să i se muleze pe sâni. Sfârcurile se reliefau ca două boabe prin pânza udă. Ochii lui stăteau ațintiți

asupra lor, apoi se ridicară, privind-o în față.

Tanya se întoarse spre el.

— Jake?

— Dumnezeule, Tanya, tu nu porți niciodată sutien…?

— De ce n-ai venit când te-am strigat, dacă erai aici? întrebă ea.

Jake o cuprinse cu mâinile pe după ceafă, iar Tanya îi încercui mijlocul cu picioarele.

— Fiindcă aveam nevoie să vii tu la mine. Și azi m-am descurcat atât de prost, când te-am salvat, încât n-am vrut să mă fac și mai mult de râs, luând-o la fugă prin ploaie.

Gemu și, cu palmele pe fesele ei, o strânse și mai tare.

— Și-n plus, întregul concept al eroismului e mai degrabă egoist. Oamenii ar trebui să învețe să se-ajute singuri. Asta-i poziția mea în instanță. Nu știu de ce am crezut…

Tanya îi acoperi gura cu a ei. Se arcui, lipită de el. Jake porni nesigur spre dormitor, ducând-o în brațe și sărutând-o în același timp.

După ce o lăsă pe pat, Tanya îl privi cu gravitate.

— N-am vorbit serios când am spus că nu mă pot simți atrasă de un avocat, Jake. Și ai fi un erou minunat. Sincer. Numai că nu mi se prea potrivește rolul de demoazelă la ananghie.

— Probabil că așa e.

O sărută ușor.

— Cu tunsoarea asta cazonă…

— Și gura asta spurcată… completă ea.

Jake zâmbi.

— Și… cu convingerile tale neclintite, ești ultima ființă din lume care ar avea nevoie de un salvator. Mi-ai spus-o de la bun început.

— Oricărei fete îi place să mai fie doborâtă de pe picioare, din când în când.

Își trecu mâna peste brațul lui, în sus și-n jos.

— Iartă-mă, Jake. Îmi pare rău că nu m-am controlat.

Jake ridică din umeri.

— Mda, mă rog… Cred că eram

cam obosit.

— Și eu. Am avut o zi grea.

Îi zâmbi, punându-și palma pe obrazul lui.

— Mă ierți?

— Da. Mă ierți și tu?

Tanya dădu din cap, iar el îi oferi fruntea. Pecetlui împăcarea cu un sărut.

Stătură tăcuți câteva minute, bucurându-se unul de prezența celuilalt. Tanya se încordă, începând să termure necontrolat în hainele ei umede. Jake își trecu mâinile peste trupul ei, liniștitor.

— Ești nervoasă?

Dădu din cap.

— Vreau doar să te simți cât mai

bine, Jake, şopti ea cu sinceritate.

— Atunci, relaxează-te. Întotdeauna am sperat ca prima oară când facem dragoste să fie cât mai plăcut. Nu dificil. Păreai o femeie interesantă la pat.

Zâmbi.

— Ți-ar fi mai ușor dacă mi-aș pune ochelarii și bretelele?

Surprinsă, Tanya izbucni în râs.

— Nu, răspunse ea roșind. Cred… cred că ar fi mai bine să-ți spun. Obiceiurile mele sexuale sunt destul de convenționale.

Ochii lui se întunecară răutăcios, iar sprâncenele i se înălțară.

— Nu tu biciuri, nu tu lanțuri…?

— Nu.

— Nici manșete de piele bătute-n ținte? continuă el, fermecător de dezamăgit. Nici legări cu cătușele de colțurile patului?

Tanya râse din nou, jenată.

— Jake!

Coborându-și capul, Jake îi atinse buzele cu ale lui.

— Ce păcat...! Am găsit o femeie căreia îi place sexul de modă veche.

Gura i se potrivi peste a ei, în timp ce Jake se lăsa deasupra cu toată greutatea, îndesând-o în saltea. Tanya îi cuprinse gâtul cu brațele.

În sfârşit, foarte încet, foarte serios, Jake începu să-i descheie năsturașii ca perlele ai bluzei. După ce-l desfăcu pe ultimul, dădu la o parte

marginile mătăsoase şi-şi trecu palma peste pieptul ei, cuprinzându-i sânul.

— Nu… nu port prea des sutien, pentru că nu-s chiar atât de mari, îi explică ea încet. Nu prea am ce să susțin, dacă-nțelegi ce vreau să zic…

Își acoperi celălalt sân cu palma, aproape protector.

— Sper… că nu ești un maniac al sânilor, domnule avocat.

Jake își coborî capul spre sânul pe care-l ținea în palmă și sărută încet, sâcâitor, sfârcul întărit.

— Cei mici și tari vor fi întotdeauna preferații mei, murmură el, mai ales când sunt ai tăi.

O ridică și-i scoase complet bluza umedă.

— Ooo, îngerul meu… şopti lângă gâtul ei, ce moale ești…

O atinse cu limba, făcând-o să se zvârcolească pe neașteptate sub el. Gura lui începu să coboare, cu sărutări blânde. Tanyei i se opri respirația, făcându-i pieptul să se ridice spre buzele chinuitoare ale lui Jake. În sfârşit, vârful limbii lui îi atinse sfârcul și începu să-l încercuiască.

Gemând, Tanya își înfipse degetele în părul lui Jake.

— Spune-mi cum îți place, Tanya, îi ceru el încet, printre sărutări.

— Așa… e… perfect.

Limba lui biciuia ușor vârful sensibil.

— Hai, Tanya. Spune-mi. Nu-s

chiar atât de bun.

— Jake… gâfâi ea. Ești… cel… mai bun.

Îl simți zâmbindu-i cu buzele pe sânul ei.

— Putem termina oricând, ca să facem o partidă de cărți, înainte de…

Tanya deschise alene ochii, privind-l ca prin ceață. Nu era sigură că-i plăcea acea latură a lui Jake – se pricepea o idee cam prea bine la tachinăriile răutăcioase.

— Înainte de… ce?

— Înainte de a o lua de la-nceput.

Îl apucă de cămașă și-l smuci spre ea.

— Ține-ți gura, domnule avocat, îi spuse, și scoate hainele de pe tine.

— Te poftesc.

Cu o mișcare agilă, Jake inversă pozițiile, ajungând dedesubt, cu Tanya călare peste el.

Scoțând un mic țipăt surprins, Tanya își dădu seama unde era. O privea cu ochii înfierbântați de dorință, plimbându-și palmele peste coapsele ei. Așteptând.

Cu degete tremurătoare, Tanya îi desfăcu nasturii cămășii. Un moment, se pierdu în senzația acelui piept tare sub mâinile ei. Inspirația lui profundă, sonoră, îi atrase privirea spre chipul lui.

— Îți place…? îl întrebă.

Jake nu răspunse, dar ochii i se întunecară.

— Spune-mi ce-ți place <MIț>le, Jake.

— Tu îmi placi.

— Vreau să zic, ce ți-ar plăcea să-ți fac, cum îți place să te ating…

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că mi-ar plăcea orice mi-ai face… numai să nu te oprești.

Se încruntă.

— Jake…

— Tanya.

Tanya îi aruncă o privire rebelă, apropiindu-și mâinile de sfârcurile lui. Frecă cercurile tari de piele cafenie cu pernițele degetelor mari.

— Cum îți place?

Jake gemu. Îi apucă încheieturile

mâinilor și o trase spre el. Sânii ei se ciocniră de pieptul lui, gurile li se întâlniră. Iar ceea ce fusese o ardere înceată, o sâcâială jucăușă, făcu explozie.

Ducându-și mâna în spatele ei, Jake îi descheie fermoarul fustei. Cu o mișcare rapidă, schimbă din nou pozițiile. Își strecură degetele sub elasticul dresului și i-l trase peste șolduri. Tanya dibui după catarama curelei lui, reuși să i-o descheie. Fermoarul pantalonilor scrâșni, iar ea îi trase în jos pantalonii și chiloții, eliberându-l.

Nu ezită. Nu voia. Îl cuprinse cu mâna, doar ca să-i simtă tăria în palmă. Degetele i se flexară încet împrejurul

cărnii elastice, cu piele mătăsoasă.

— Tanya… mormăi el, acoperindu-i mânacu a lui. Data viitoare… tot ce vrei… Acum… e prea mult.

Îi luă mâna și şi-o așeză pe inimă, apoi își puse deasupra mâna lui. Inima îi bătea nebunește, la fel ca a Tanyei.

— Înainte să continuăm, murmură Jake, spune-mi de ce ai nevoie… Pentru protecție, vreau să zic.

— Nicio grijă, mi-am luat pastila, răspunse ea.

Îi văzu trăsăturile înnegurându-se.

— Jake…

— Nu e nevoie să-mi explici, o întrerupse el. Zău așa, Tanya. Suntem adulți amândoi.

— Sigur că suntem. Medicul mi-a

recomandat-o când organismul meu a început s-o ia razna, din cauza stresului. Am slăbit cu vreo zece livre în trei săptămâni și am sărit peste un ciclu.

O strânse la piept.

— Sărăcuță mică. N-am știut.

— Știu că n-ai știut.

Se sărutară din nou, tandru, strâns lipiți unul de altul. Mâinile lui îi trecură peste coaste, mângâind-o delicat în jos, spre șold și coapsă. Când îi atinse pielea sensibilă din interiorul coapsei, Tanya oftă răgușit. Cu o apăsare gingașă, Jake o deschise, mângâind-o, găsind-o. Degetele lui se strecurară într-însa, încârligându-se. Palma lui o apăsă intim.

— Te doresc atât de mult, şopti cu buzele pe obrazul ei. Vreau să te fac să uiți toate suferințele din ultimele lumi, vreau să fiu în tine mai mult decât atât…

— Și eu vreau să fii, gemu ea.

— Nu, să fiu *înăuntrul* tău – în mintea și sufletul tău. Un loc unde să-ți pot alina cel mai mult durerea.

Tanya nu voia să-i spună că avea să treacă mult timp până să-și poată permite din nou să aibă o asemenea încredere. Nici ea nu voia să se gândească. Îl voia numai pe el, înăuntrul ei, atât de mult cât se putea în acel moment.

Cu mâini disperate, îl trase spre ea, înfigându-și unghiile în încheieturile

lui. Jake murmură o încuviințare și trecu deasupra ei.

Când lunecă într-însa, amândoi înțepeniră – cea mai mică fricțiune, în acel moment, ar fi adus sfârşitul. Dar așteptară, în suspensie, şi-şi regăsiră controlul. Apoi Jake încep să se miște, împingând cu apăsări lunecoase și catifelate, tare ca piatra. Un ritm complex îl înălța, purtându-l tot mai departe în adâncul ei. Tanya își pierdu orice perspectivă, în timp ce el se avânta iar și iar. Ochii i se întunecară, părând nu cenușii, ci negri de pasiune adimensională.

Apoi, deodată, i se dilatară cu uimire.

— Jake!

Jake o privi cum juisa, cu fața răvășită de obsesia dintre ei. După aceea închise ochii şi-şi încordă capul înapoi. Tanya îl simți explodând în ea, își simți propriile spasme de răspuns.

Numai atunci ochii i se închiseră, aproape cu recunoștință. Își auzi numele, rostit undeva departe, apoi mai aproape, când obrazul lui se rezemă pe al ei, şoptindu-i la ureche:

— Tanya.

Și rămaseră astfel, uniți, multă vreme. Tanya plutea, printre imagini fugărindu-se pe la marginile minții ei. Apoi, în jumătatea de secundă dinaintea somnului, recunoscu părți din viața ei care fuseseră împrăștiate și acum se adunau la loc, ca un film

derulat invers, până când, din nou, fu întreagă.

Capitolul 7

Jake se trezi din somn, singur. Se sculă încet, întrebându-se dacă Tanya plecase. Spera să n-o fi făcut, dar nu s-ar fi mirat să găsească și restul casei la fel de gol ca patul lui. Spre ușurarea lui, o găsi la masa din bucătărie, adâncită în lectura ziarului de dimineață.

— Bună dimineața, o salută el, în drum spre frigider.

Scoase o cutie de lapte și bău o dușcă, după care se rezemă de bufet, studiind-o pe Tanya.

— Bună dimineața, răspunse ea pe un ton la fel de firesc, fără să-și desprindă privirea din ziar.

Cu atât mai bine, își spuse el, simțindu-se liber s-o cutreiere cu privirea. Fața ei spălată proaspăt era nemachiată. Cu părul revenit la vechea pieptănătură-cu-bătătorul-de-ouă, se înfășurase în halatul lui de mătase albastră, cu revere matlasate și manșete cu imprimeuri. Mânecile îi înghițeau mâinile aproape complet. Avea cordonul strâns pe mijloc. În timp ce citea, puse picior peste picior, iar materialul se îndepărtă suficient pentru a-i expune până la jumătate coapsele lungi. Jake mai luă o înghițitură de lapte, întrebându-se dacă purta ceva pe

dedesubt.

— Ai dormit bine? se interesă, cu o nonșalanță deliberată.

— M-hmm…

Tanya întoarse pagina, netezind meticulos îndoitura hârtiei.

Jake se apropie de masă.

— Salteaua n-a fost prea moale?

Îi răspunse printr-o clătinare din cap.

— Nici prea… tare?

Tanya își feri fața, dar Jake observă că roșise.

— Nnț.

Își rezemă palmele pe ziar și se aplecă spre ea.

— Elimnarea acestor alternative îmi dă de înțeles că a fost tocmai

potrivită. Tanya?

Fu nevoită să-l privească, în ochi cu o expresie sfios-rugătoare.

— Da?

— Ei?

Privirea ei se abătu spre pieptul lui.

— Da, Jake.

Vocea îi coborî până la o șoaptă senzuală.

— A fost… tocmai potrivită.

— Atunci, ce-ai zice de-un răsut pentru Tata-Urs?

Cu ochii ațintindu-i-se spre gura lui, Tanya înghiți în sec.

— Şi… sigur.

Jake îi atinse buzele cu ale lui, foarte ușor, apoi mai apăsat, deși tot

blând. Gura ei se deschise ușor, iar a lui îi urmă exemplul. Era dulce la gust. Se întrebă la ce se gândea, de ce părea atât de nesigură. Oare se repezise prea tare în seara trecută? Dumnezeu îi era martor că încercase s-o ia cu binișorul, știind că avusese o zi grea. Tanya, însă, păruse aproape la fel de disperată ca el.

Se retrase, încet, deliberat, înainte ca vreunul dintre ei să fi fost gata să încheie sărutul, și o scrută cu privirea.

— De ce ești atât de timidă, Tanya? o întrebă, cu mâinile încă rezemate de masă.

Tanya roși și mai intens. Genele i se coborâră pe obraji, iar gura îi dobândi acea expresie care arăta că

Tanya Preston se gândea la o replică îndrăzneață, pentru a salva situația.

— N-am cu ce să mă îmbrac, răspunse ea în cele din urmă, ca și cum asta le-ar fi explicat pe toate. Vreau să zic, nicio haină care să nu arate ca una pe care-am purtat-o pe ploaie și pe urmă am dat cu ea de pământ.

Jake nu se lăsă deviat de la subiect.

— Aș spune că ai găsit ceva care-ți vine de minune, spuse el. Poate ar fi mai bine să zic că mie îmi convine de minune.

Exasperată, Tanya ridică ochii spre el.

— Nu mă îndoiesc, domnule avocat, că te-ai simți comod ducându-se

acasă cu feribotul și două autobuze, îmbrăcat doar într-un halat, dar eu nu pot. Zi că-s învechită, dar am și eu ciudățeniile mele.

Jake chicoti.

— Sunt sigur că-ți pot găsi ceva de îmbrăcat.

— Ceva care să meargă cu tocurile înalte? Nu știu, dar mă îndoiesc că ai încălțăminte care să mi se potrivească.

Jake se așeză pe un scaun din apropiere și, rezemându-și picioarele pe masă, luă prima pagină a ziarului.

— Întotdeauna ești atât de arțăgoasă dimineața? întrebă el, parcurgând titlurile. Dacă nu-i decât un efect al lipsei de cafeină, îmi pot programa filtrul să conțină cafea gata

făcută, proaspătă, la orice oră dorești.

Cu coada ochiului, văzu că Tanya se simțeade-a dreptul provocată de comentariul lui.

— Ești cam sigur de tine, nu-i așa, domnule avocat?

— Pardon? ridică el privirea spre ea, peste marginea ziarului.

— Ce te face să crezi că se vor repeta cele din noaptea trecută?

Jake înălță o sprânceană.

— Presupun că te referi la dragostea incredibil de minunată pe care am făcut-o împreună. De două ori. Sau mă înșel?

— Tu *așa* ești dimineața? ripostă ea, evitând răspunsul.

— Cum „așa”?

— Încrezut.

— Ei, haide. Nu-s încrezut, se strâmbă el. Detest cuvântul ăsta.

— Încrezutule! repetă ea sfidător. Ești atât de mulțumit de tine, încât cred că te-ai pupat singur, în oglindă, înainte de-a veni aici să mă săruți pe mine!

— Aici te înșeli. Azi-noapte am fost satisfăcut. În dimineața asta, mai am până să fiu satisfăcut.

Zâmbi.

— Ai putea să-ți faci de cap cu mine – *atunci* aș fi satisfăcut.

Tanya îl privi cu ochi mari.

— Ești imposibil! declară ea, înroșindu-se din nou.

Se ridică, iar mânecile halatului alunecară în jos, acoperindu-i degetele.

Pieptarul se căscă îmbietor, când Tanya prinse capetele cordonului și și-l strânse cu furie. Îl privi încruntată pe Jake, care-și spunea că arăta uluitor de sexy.

— Pleci undeva? o întrebă el. Amintește-ți ce s-a întâmplat ultima dată când ai plecat furioasă.

Nu-i răspunse, prea iritată pentru a-și găsi cuvintele – caz rar pentru Tanya, își dădu Jake seama. Trecu pe lângă masă și aproape ajunsese la ușă, când mâna lui o apucă de braț, trăgând-o neceremonios în poală. Jake ajunsese la capătul răbdării.

— *Tu* ești imposibilă, replică el, arătând-o acuzator cu degetul. Și-acum, înainte de a te repezi pe ușă afară, nu

crezi c-ar fi cazul să-mi spui ce naiba s-a întâmplat?

Tanya smuci marginea halatului care-i dezgolise un umăr, uitându-se urât la el.

— Bine, am să-ți spun. Tocmai mi-am dat seama știi totul despre viața mea sentimentală din trecut, pe când eu nu știu nimic despre a ta!

O privi nevenindu-i să creadă.

— Ce importanță are asta?

— Destulă! încercă ea să se smulgă, dar Jake o ținea strâns. Vreau să zic, sunt sigură că un bărbat arătos și sănătos ca tine a avut câteva relații la viața lui.

— Sigur că am avut.

Încă n-avea habar unde bătea.

— Și probabil că ai avut de unde alege.

— N-aș spune…

Jake îi aruncă o privire tăioasă.

— Tanya. Ce anume vrei?

— Vreau să-mi spui, Jake, de ce nu ești combinat cu cine știe ce tipă trăsnet care știe să-și țină gura în societate, care dă bine când sunteți văzuți împreună prin oraș, care…

Vocea îi deveni mai puțin stridentă.

— …care să te iubească la nebunie.

— Poate fiindcă, excluzându-l pe ultimul, criteriile astea nu sunt importante pentru mine.

Jake își rezemă antebrațul pe

umărul ei, mângâindu-i ușor obrazul cu dosul unui deget.

— N-am să te fac să crezi că n-am avut partea mea de amoruri, dar nu mi-a rămas nicio legătură emoțională care ar putea să afecteze relația dintre noi.

Tanya atinse cu degetul reverul matlasat al halatului.

— Nici chiar pentru femeia care ți l-a dăruit pe ăsta? îl întrebă ea.

— Ce te face să fii atât de sigură că-l am de la o femeie?

— Haide, Jake, îi aruncă ea o privire plină de subînțeles. Bărbații nu-și cumpără singuri halate de mătase.

Jake zâmbi.

— De fapt, mi l-a cumpărat o femeie, într-adevăr.

— Una deosebită?

— Foarte deosebită.

— Cine… unde e acum?

Jake ridică privirea spre tavan, gânditor.

— Ce oră e?

— Chiar acum?

Ochii Tanyei se dilatară neîncerzători. Jake, în schimb, nu făcu decât să se uite la ceasul de deasupra chiuvetei.

— Opt fără douăzeci și cinci, observă el. Aș zice că pregătește micul dejun pentru bărbatul cu care trăiește de patruzeci și cinci de ani încoace.

Trecu o secundă – una singură.

— *Mama ta* ți-a dat halatul ăsta?

— De Crăciun. Pot să adaug că ești

prima persoană care l-a purtat vreodată? Lăsând la o parte parada obligatorie din dimineața de Crăciun. Am reușit să nu-l port timp de șapte luni.

În sfârşit, Tanya se întorsese spre el, uitând de orice stânjeneală.

— De ce a crezut mama ta că-ți doreai un halat de mătase?

— Ultima dată când am petrecut un weekend acasă la părinții mei, am coborât la micul dejun într-un șort de jogging, cu o gaură într-un loc rușinos. Mama nu considera că pantalonii scurți și găuriți erau tocmai potriviți ca ținută de dimineață pentru un avocat.

— Iar ținuta asta princiară este.

Jake dădu din cap şi-şi urcă mâna

pe coapsa acoperită cu mătase a Tanyei.

— Totuși, nu pot să mă supăr pe ea, murmură el, mai ales când văd cum îți stă ție.

Mâna lui îi ajunse latalie, frecându-i alene cu degetul mare proeminența osului pelvian.

— Tanya… nu m-am așteptat să ai regrete azi, altfel nu m-aș fi culcat cu tine aseară. Am crezut că era clar.

— Nu regret nimic, anume, răspunse ea încet. Dar totul s-a schimbat, după ce-am făcut dragoste. Nu m-am așteptat.

— Ce s-a sdehimbat?

Tanya îi aruncă o privire, cu ochii prudenți și gura întredeschisă

întrebător.

— Ești atât de diferit, Jake… Te văd ca pe un avocat în costum cudungi și cravată scumpă, și-n clipa următoare…

Privirea îi alunecă peste torsul lui gol, și mai în jos, făcându-l să se jeneze de erecția atât de vizibil conturată prin chiloți – mândria și rușinea oricărui bărbat – care-i exprima dorința în termeni fără niciun echivoc.

— În clipa următoare, te-ai schimbat și ești… altfel. Avocatul din tine nu pare să fie același om care… m-a iubit azi-noapte.

Jake se bucura că o spusese, în sfârşit. Se bucura că știa că între ei fusese iubire, că încă o mai iubea și, o,

avea s-o iubească la nesfârșit.

— Și avocații au hormoni, iubito, spuse el, nedorind să-și dezvăluie gândurile, nesigur și vulnerabil față de intensitatea acelor emoții noi.

Tanya se încruntă.

— Numai atât a fost? Poftă?

— Nu, răspunse categoric Jake, știind că-i dăduse o impresie greșită.

— Bine, și eu credeam că atracția dintre noi consta numai în poftă, dar…

Ridică ochii spre ai lui.

— Trebuie să știu, Jake. Care dintre doi ești tu, cel adevărat?

— Amândoi, răspunse el. La fel cum și în tine sunt două Tanyii diferite. Cea care pune pe jar un întreg complet de judecată. Cea care încearcă

întotdeauna, în ciuda opoziției și a propriilor ei rezerve, să facă ceea ce e just.

Tanya zâmbi.

— Întotdeauna ești dulce. Asta nu se schimbă.

— Nu-s sigur că-mi convine adjectivul „dulce”, murmură el.

— Ei, mai ești și în alte feluri. Dar dulce rămâi întotdeauna.

O privi pe sub pleoape.

— Dovedește, insistă el.

Iar Tanya, cu palma rezemată pe pieptul lui, se aplecă înainte și-l sărută.

Jake se retrase puțin, încă neștiind dacă în dimineața aceea dorea afecțiune, sau ceva mai mult. Apoi, mâna ei lunecă în sus, iar Tanya se

apropie și mai mult, scoțând un scâncet slab din gât.

Era singura încurajare de care avea nevoie Jake. O ridică și o întoarse, așezând-o călare pe coapsele lui. Pulpanele halatului se despărțiră, iar Jake văzu că avusese dreptate. Pe dedesubt, Tanya nu avea nimic.

* * *

Făcură duș împreună – Jake pentru prima oară în dimineața aceea, Tanya pentru a doua. Fu uimit să constate că era gata din nou, uimit că și ea era. Mai făcură dragoste o dată, după care Jake suportă bărbătește usturimea apei fierbinți și a săpunului pe carnea

sensibilizată de fricțiune.

Se ținude cuvânt și-i găsi niște haine: un șort de pânză, lung până la genunchi, pe care trebuia să și-l susțină cu o cingătoare – înnodată, nu încheiată – și o cămașă albă cu nasturi, căreia îi suflecă mânecile. Mai găsi și o pereche de șlapi pe care și-i uitase cineva după un picnic. Îi veneau aproape bine.

— Arăți excelent, comentă el sincer.

Tanya se întoarse într-o parte și observă fundul șortului, care ieșea în relief cam cu un cot.

— Mă cam trage curentul. Mai ales că n-am nimic pe dedesubt.

— Tu ești de vină că nu ți-ai adus.

O cuprinse cu brațele de talie.

— Ce-ar zice mama ta dacă ar afla că fiica ei s-a dus la tribunalul din San Francisco fără să-și ia lenjerie pe ea?

— Întâmplător, avem pe mine un dres absolut respectabil, îi aminti îngăduitor Tanya, pe care un anumit avocat mi l-a făcut ferfeniță.

— A, dar asta lasă în aer sutienul, care se remarcă prin absență! remarcă anumitul avocat.

— Din punctul meu de vedere, problema sutienului e rezolvată, râse Tanya. Te previn, domnule anumit avocat, nu încerca să mai aduci vorba, că mă complexezi!

— În niciun caz.

Jake îi descheie un nasture al cămășii şi-şi strecura înăuntru,

cuprinzându-i sânul.

— Ăștia doi sunt prea perfecți ca să-i încătușezi într-un tâmpit de sutien.

— Jake…

— Bine.

Își retrase mâna și-i încheie cămașa la loc.

— Ce-ai zice de-un mic dejun?

O conduse la bucătărie.

— La cât trebuie să te las la slujbă? întrebă el, în timp ce scotea din frigider ouăle, șunca și pâinea.

— Nu trebuie.

Tanya se așează la masă, privind cu coada ochiului spre scaunul unde făcuseră dragoste. Când Jake îi surprinse privirea, roși, apoi își ridică sfidător călcâiul pe scaun, ca pentru a

spune: *Ei, și? Un scaun ca oricare altul.*

— Azi mi-am luat liber.

— Excelent. Nici eu nu am nicio treabă, până după-amiază. Putem lua micul dejun în voie, iar înainte de a merge la birou am să te duc acasă.

Gânditoare, Tanya îl privi cum punea feliile de șuncă la fript, în tigaie.

— Jake, nu e nevoie să-ți dai atâta osteneală pentru mine. Cinstit. Pot să iau feribotul.

— Tanya, se încruntă el.

Nu voia s-o lase să se închidă iar în sine.

Tanya se încruntă și ea.

— Jake.

— În ultimele douăsprezece ore, am făcut dragoste cu ţine de patru ori.

Vreau să mai stăm un pic împreună, ai ceva împotrivă?

— Nu, dar...

— Atunci ce e, Tanya? Poate tu poți continua să atenuezi ceea ce simțim împreună, continue el cu emfază, dar eu refuz s-o fac.

Se întoarse spre aragaz, ușor de nemulțumit că vorbea ca un adolescent amorezat.

— În frigider e cafea boabe, spuse. Vezi că râșnița-i în dulapul de deasupra chiuvetei.

Câteva minute nu se întâmplă nimic, apoi Tanya risipi ea cea dintâi tăcerea.

— Hmm, murmură ea, ridicând la buze ceașca aburindă. Îți mulțumesc că

m-ai lăsat să fac eu cafeaua. Sunt destul de pretențioasă, întrucât nu apuc să beau prea des o ceașcă bună.

— Cu toate cafenelele alea grozave din Districtul Financiar? întrebă el surprins.

— De obicei, nu ajung la B.A.B.S. În timp util ca să beau o cafea dimineața, iar după primul comision mi-e imposibil să mai găsesc un moment liber. Și…

Râse jenată.

— …trebuie să recunosc că-s una dintre acele persoane care se trezesc dimineața în ultimul moment posibil pentru a ajunge la serviciu.

Jake se uită la ceas.

— Se face târziu, Ce-ar fi ca, după

muncă, să vin să-ți țin companie? Nu e nevoie să facem nimic deosebit. Dar vreau să fiu cu tine, mai ales când treci printr-o perioadă atât de grea.

Tanya clătină din cap.

— O să meargă. Nu-ți face griji pentru mine.

Se ridică, trăgându-și mâna dintr-a lui.

Jake strânse din fălci, frustrat.

— Atunci, când am să te mai revăd?

— Nu știu.

— Mâine? În weekend?

Se ridică și el.

— Vreau să te mai văd, Tanya.

— Jake, nu cred…

— N-o spune, o întrerupse Jake,

după care își dădu seama că Tanya intrase în aceeași defensivă din seara trecută. Tanya, continuă el mai blând, nu vreau să crezi că ești nedreaptă cu mine fiindcă ai de rezolvat niște probleme. *Vreau* să te ajut.

— Și-ți sunt recunoască toate pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat până acum, răspunse ea ferm. Serios. Dar acordă-mi puțin timp, Jake.

Jake se gândi la aceste cuvinte, le repetă în minte, avocatul din el dorind să fie drept, iar omul, vrând în felul cel mai primitiv s-o ia în brațe și s-o copleșească.

Trebuie să-și trăiască viața. E dreptul ei.

— Te contrazic, spuse în cele din

urmă. Ai nevoie de mine, Tanya – chiar tu mi-ai spus-o, aseară.

— Exact, răspunse ea încet.

O privi, neștiind ce să mai adauge.

— Și-acum ce-o să se întâmple?

— Nu știu, spuse Tanya, ca și cum ar fi fost cel mai firesc răspuns. Poate că am să-mi mai continuu un timp viața așa cum e. Până la urmă, totuși, aș vrea să-mi găsesc o slujbă serioasă. Să revin la normal.

— Și noi? Uităm de noaptea trecută, tu îți trăiești viața, eu mi-o trăiesc pe a mea, și poate o să ne reîntâlnim într-o zi, când totul va fi perfect? Când o să fie asta, Tanya? Peste o săptămână? Peste-o lună? Am să te recunosc dacă te văd pe stradă,

nouă și normală, ca o persoană cu care trebuie să fac cunoștință din nou?

Se întrerupse, furios pe sine însuși pentru că se lăsase pradă emoțiilor, dar prea ambalat ca să se mai oprească. Strânse pumnii, în buzunarele pantalonilor.

— Ce rost ar avea?

Îi citi pe față cât de mult o șocaseră cuvintele lui. *Bun,* fu prima lui reacție. Fusese răbdătorul și înțelegătorul Jake Carlisle, care bătea în retragere și stătea prea mult timp fără să pună întrebări. Acum îi luase locul acel Jake Carlisle care se temea de moarte să n-o piardă pe Tanya.

Tanya avea nevoie ca Jake s-o înțeleagă. S-o înțeleagă așa cum nu o

înțelesese Calvin Andres, cum n-o înțelesese nici tatăl ei. Nu se putea să-i facă și el același lucru pe care i-l făcuseră ei. Dar, fir-ar să fie, nu putea nici s-o lase să plece.

— Nu va fi pentru totdeauna, spuse ea.

— Nu, dar ține numai de termenii tăi, replică Jake cu înverșunare.

— Trebuie să procedez așa cum știu cel mai bine, Jake…

Își luă poșeta și punga de plastic în care-și pusese hainele.

— Oricum, cred că voi încerca să prind feribotul. Te rog… încearcă să înțelegi.

— N-o face, Tanya, îi ceru el încet. Nu fugi din nou.

Fu cât pe ce să spună: *Te iubesc, Tanya.* Voia s-o spună, voia să-i vadă reacția, mai ales din moment ce ea nu-i spusese că-l iubea. Dar ar fi fost nedrept față de amândoi. Știa că nu voia un răspuns pe care să-l fi influențat el.

Tanya se întoarse și-l privi, iar Jake putu să vadă că era la fel de nefericită ca el.

Îi întinse mâna.

— Tanya…

— La revedere, Jake.

Nu schiță nicio mișcare de a o urma. Auzi ușa din față deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Închise ochii și trase adânc aer în piept. Făcuse ceea ce-i ceruse ea. O

lăsase să plece. Omul rezonabil întruchipat. Cinstit. Înțelegător. Dulce.

Deschise din nou ochii, privindu-și propria mână pe care încă o mai ținea întinsă, cu palma în sus, rugător.

Pe dracu'!

Deliberat și fără ezitare, Jake strânse pumnul și și-l repezi în cel mai apropiat perete.

Capitolul 8

Jake hoinărea prin magazinul de uz casnic, deloc grăbit să găsească articolele după care venise. Descoperise că se simțea foarte bine printre cazmale, lopeți, greble și alte unelte pentru îngrijirea curții și a

grădinii.

Nu-și dăduse seama că avea nevoie de așa ceva, abia dacă recunoscuse acel sentiment de neputință care-l apăsase în ultimele câteva zile. Își imagina că se comportase cam ca un om nedeprins cu meditația, lipsit de control asupra propriei sale vieți. Dar el, Jake Carlisle, care-și folosea judecata și rațiunea pentru a-și câştiga existența, știa că pasiunea nu justifica niciodată acțiunile destructive.

— Pot să vă ajut?

Jake se întoarse și văzu chipul cu ochelari al unui vânzător cărunt, cu vestă roșie.

— Ăă, mda… Căutam niște ipsos, și o… cred că am nevoie de o mistrie.

— Sunteți pe-aproape, îi arătă omul cu degetul. Acolo e, pe stânga.

Îl conduse pe Jake câțiva pași.

— Ipsosul… Iar mistriile sunt pe culoarul numărul patru.

Jake întoarse o pungă cu ipsos de pe raft și citi instrucțiunile de pe spate.

— Ei, nu-s sigur dacă mistria e cea mai potrivită. Poate am nevoie de un șpaclu, sau așa ceva…

— Depinde ce anume vreți să tencuiți.

— O gaură în perete.

— Păi, atunci depinde de mărimea găurii.

Jake începu să descrie un cerc cu mâinile. Privirea vânzătorului se opri asupra bandajului de culoarea pielii

care-i acoperea mâna dreaptă.

Două sprâncene cărunte, ca niște omizi păroase, se ridicară întrebător deasupra ochelarilor cu rame metalice.

Gestul lui Jake se opri la jumătate. Ridică din umeri și, strângând pumnul bandajat, schiță o lovitură în aer.

— Cam atât de mare, spuse el.

Vânzătorul, cu sprâncenele revenite în poziția normală, porni pe culoar. Jake îl urmă.

— Ei, atunci aveți nevoie de mai mult, nu doar de ipsos. Trebuie să acoperiți gaura cu bandă articulată compusă, pentru ca ipsosul să țină.

Ajunseră pe culoarul cu materiale pentru reparații. Bătrânul luă un sul de bandă.

— Puneți banda peste gaură, cruciș și curmeziș, ca o împletitură. Pe urmă, aplicați ipsosul, nu prea mult, altfel o să vă iasă o umflătură îm perete. Așteptați până când ipsosul se prinde bine și se usucă, după care zugrăviți pe deasupra.

— Mulțumesc, zâmbi Jake. Niciodată n-am fost prea îndemânatic.

Se simțea cam jenat. *Nu prea îndemânatic. Și nici prea erou, pe lângă multe altele.*

Funcționarul aruncă o privire mâinii lui bandajate.

— Pare-mi-se că ați fost destul de îndemânatic, comentă el. Curios, nu păreți genul care să fie-n stare să spargă o gaură în perete cu pumnul.

— Nici eu nu mă credeam în stare.

Ochii bătrânului deveniră mai înțelegători.

— Femeile?

— Femeia, recunoscu Jake. Una și bună.

— Ei, peretele o să se dreagă. Şi-o să vă dregeți și dumneavoastră, chicoti vânzătorul. Iar apoi, o să vă mai rămână destul ipsos și bandă ca să mai peticiți și alte găuri.

Jake zâmbi. Nu se așteptase să primească sfaturi de inimă de la magazinul de scule.

— Mulțumesc, spuse el.

— Nicio problemă. Șpaclurile se găsesc la numărul zece.

— Perfect.

Jake aruncă o privire peste materiale.

— Alte sugestii?

— Ia-o ușurel, fiule, dădu din cap vânzătorul. O să-i vină ei mintea la cap. Ai să vezi.

Din nou, Jake zâmbi. Nu la o asemenea sugestie se referise.

Totuși, îi prindea bine.

* * *

Tanya o privi prudentă pe coafeză, în oglindă. Arăta ca sora mai mică a Cruellei. De Vil, cu o meșă albă străbătându-i părul negru, astfel încât capul ei semăna cu o spinare de sconcs. Nu părea genul de persoană căreia

femeile să-i încredințeze prețioșii lor zulufi. Dar aceeași coafeză îi mai crease o dată Tanyei înfățișarea pe care şi-o dorea. Cu siguranță, Cruella Doi putea face și a doua oară acest lucru.

Coafeza înclină capul și întoarse bărbia Tanyei într-o parte și-n alta, țistuind din limbă cu regret. Pe un ton profesionist, o întrebă:

— Ești *sigură?*

Tanya dădu din cap.

— La fel ca înainte.

Îi veni un gând îngrozitor.

— *Poți* să mi-l vopsești din nou în culoarea mea naturală, nu? Nu mi-am…

Privi ciuful coafezei, întrebându-se cum să se exprime diplomatic.

— Nu mi-am distrus părul definitiv,

nu-i așa?

Cru clătină din cap.

— Nu, pot să ți-l readuc la nuanța naturală, sau măcar pe-aproape. Dar culoarea asta îți stă senzațional. Nu crezi, Swannie?

Swannie, care rădea cu îndemânare capul altei cliente, aruncă o privire.

— Da, e *cool,* fu ea de acord.

— Ți-am spus eu, confirmă Cru.

— Vreau doar să-l am la fel cum era, insistă Tanya.

Cru oftă și începu să amestece culorile.

— Bine. Te superi dacă te-ntreb de ce?

Tanya se privi în oglindă. *Fiindcă a*

sosit timpul să-mi sot masca și costumul. E timpul să mă întorc la realitate.

În ultima săptămână, începuse să-și repună viața în ordine. Se înscrisese la o genție de plasare şi-şi înaintase preavizul la B.A.B.S. Știa că n-ar mai fi putut redeveni niciodată femeia dinainte; mândria lui Tăticul, mireasa lui Cal, profesionista exigentă. Nu, trebuia să-și găsească o poziție intermediară, una unde să poată trăi, nu în confort, dar în certitudine. Locul acela era undeva înăuntrul ei. Trebuia să fie.

Se concentră asupra imaginii reflectate în oglindă a coafezei.

— De ce vreau să revin la culoarea

mea naturală? repetă ea întrebarea.

„Naturală”. Era un cuvânt mult mai potrivit decât „normală”. Cine putea ști ce era normal și ce nu era?

— Fiindcă, uneori, spui destul când ești tu însăți, răspunse ea.

Cruella stătu un moment pe gânduri, iar Tanya își dădu seama cât de bizar trebuia să fi arătat pentru Jake și restul lumii, în ultimele trei luni.

— Auzi, tare-aș mai vrea să-mi fi venit mie ideea asta.

Și-i aplică pe după gât gulerul unei pelerine de plastic.

— *Cool.*

* * *

— Tanya?

Se auzi o voce întrebând ceva, apoi răspunsul înfundat al tatălui ei:

— Tanya, mamă.

După care tatăl Tanyei reveni la aparat:

— Ce faci, fetițo?

Tanya strânse receptul în mână, acoperind cu cealaltă microfonul, în timp ce o cuprindea un val de greață. Stătuse atâta timp departe de familia ei…

— Bine, tată. Și voi?

— Suntem bine. Totul e-n regulă?

— Adică, dacă n-am făcut nicio nebunie în ultimele câteva săptămâni?

Ca de pildă, să mă fi îndrăgostit de un avocat?

— Nu, nu vreau decât să știu dacă e totul în regulă cu tine.

Tanya își reproșă în gând replica sarcastică.

— N-ai să ghicești! spuse ea cu însuflețire. Mi-am găsit un nou…

În minte i se ivi imaginea lui Jake. *Mi-am găsit un nou iubit.*

— …post. Un post nou, tată. În Berkeley. Luni încep. Și m-am hotărât să mă mut cu casa în Cast Bay, ca să fiu mai aproape de serviciu.

— O slujbă și un apartament nou? Cam multe schimbări într-o perioadă atât de scurtă, Tanya.

Făcu o pauză.

— Știi ce s-a întâmplat data trecută.

— Țin minte. Dar alea au fost schimbări necesare, răspunse ea, fără să cedeze nici acum; nu ca să cedeze îi dăduse telefon. Nu-ți face griji, tată. Astea sunt schimbări… pozitive.

— Nu-mi fac griji, replică el, deși asprimea din glas îi contrazicea cuvintele.

Tanya auzi din nou o scurtă conversație înfundată între părinții ei.

— Mama ta mă roagă să-ți spun că Peter vine acasă în weekendul viitor, cu Janet și copiii. Poți să vii și tu?

O scurtă pauză.

— Îți pot trimite bani ca să închiriezi o mașină.

— Am bani, tată. Spune-i mamei că vin cu mare plăcere, adăugă ea încet.

— Am să-i spun. Și, Tanya… Nu ne mai evita. Orice-ar fi, bine?

Tanya făcu un efort să-și controleze vocea.

— Bine, tată.

— Ne vedem peste o săptămână?

Cu simțurile amorțite, Tanya dădu din cap, în timp ce pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— Te iubesc, tată.

Voia s-o audă spunând-o, simțea ea însăși nevoia s-o spună.

— Și eu te iubesc, scumpo, răspunse arțăgosul ei tată.

Orice-ar fi.

* * *

Jake așteptase să treacă o lună. Apoi dădu câteva telefoane discrete și, într-o după-amiază, ajunse în recepția unei firme de software din Berkeley.

Se prezentă și ceru s-o vadă pe Tanya Preston. În timp ce aștepta, privi atent în jur. Clădirea firmei unde lucra Tanya era destul de sărăcăcioasă. „Strâmtorată”, ar fi preferat să-i spună, dacă s-ar fi simțit mai caritabil. Dar, în fond, oamenii disperați nu prea puteau fi numiți caritabili. Și-n plus, era în Berkeley. Cu totul altceva decât elegantul San Francisco. În timp ce-i privea trecând prin recepție pe colegii Tanyei, cu atitudinile și hainele lor nepretențioase, Jake își dădu seama că Tanya își găsise ambianța ideală.

Îi zâmbi cordial unul tânăr în trecere care-i privi costumul formal la fel de curios cum îi măsură și Jake cămașa și pantalonii multicolori.

Și atunci o văzu. Privirile li se întâlniră. Întrebătoare, Tanya stătea într-o ușă care dădea pe un hol. Jake se ridică, devorând-o din privire.

Dumnezeule, cum putuse uita cât era de frumoasă? Purta o fustă largă, bleu deschis, și ghete de culoarea pielii, cu tocuri joase. Bluza largă îi acoperea trupul la fel de bine ca fusta, dar Jake știa prea bine ce ascundea pe dedesubt.

Cel mai tare îl șoca părul ei. Nu mai era blond albicios, ci de un caramel închis, undeva între castaniu și roșu. Și mai crescuse puțin, cu un breton care-i

cădea peste frunte, accentuându-i ochii, cu forma lor neobișnuită.

Arăta uluitor, iar pe Jake îl străbătură nenumărate emoții contradictorii. *A făcut-o,* își spuse el. *Și-a luat problemele în mână şi-şi trăiește viața mai departe.* Mândria și regretul se amestecau într-o combinație ciudată. Îi era dor de vechea Tanya, de pantofii sport roșii scâlciați și manșetele de piele. De sfidătoarea femeie-copil a străzii care rămăsese orfană de dragostea altora și avea mai multă nevoie de el decât ar fi putut avea această femeie sofisticată. Arăta ca o ființă cu care trebuia să facă din nou cunoștință, așa cum se așteptase Jake.

Tanya îi zâmbi nesigur.

— Bună, Jake.

— Bună, Tanya.

Îl privi câteva secunde, apoi se uită spre recepționeră, care se holba și ea.

— Vrei să vii până în biroul meu?

— Desigur, răspunse Jake pe cel mai avocățesc ton al lui, nedorindu-și s-o pună într-o situație penibilă.

O urmă pe culoar, până într-un cabinet de mărime medie, aflat în capătul coridorului. Tanya ocoli biroul, dar nu se așeză. Jake închise ușa în urma lui și se rezemă de ea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Arăți excelent, Tanya.

— Și eu, spuse ea, rezemându-și

vârfurile degetelor de marginea biroului.

— Sper că nu declanșez o revoluție întrebându-te dacă-i natural.

— Ce? întrebă nedumerită Tanya. A, părul meu…

Își trecu o mână prin el.

— De fapt, e tot vopsit. Dar se apropie de nuanța mea reală. O să crească la o singură culoare.

Observă că Jake continua s-o studieze cu o expresie circumspectă.

— Crede-mă, Jake, asta-i singura pe care puteam să mi-o aplic. Serios.

— Nu la asta mă gândeam.

Desprinzându-se de ușă, Jake făcu câțiva pași.

— Nu știu de ce, dar niciodată nu

mi te-am putut imagina brunetă…

Ridică din umeri.

— Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama, totuși, cu ochii tăi căprui, și sprâncenele, și…

Lăsă fraza în aer, cu gândul la triunghiul de păr închis și cârlionțat prin care își trecuse degetele, căutându-i gingășia. Își drese glasul.

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse ea încet. M-am mutat din apartament, iar acum stau cu o colegă de cameră.

Zâmbi.

— M-a pus să mănânc din nou. Cred că-n ultima lună am luat pe mine cinci livre.

— Nu te dezavantajează în niciun

caz.

— Într-adevăr. Ba chiar, de mult nu m-am mai simțit atât de bine.

— Mă bucur.

Arătă în jur.

— Și serviciul ăsta?

— M-am angajat acum câteva săptămâni.

— Și-ți place?

Tanya dădu din cap.

— Până acum, e foarte bine. Susțin trei produse, și toate sunt destul de solide. Diferite de WordGo.

Făcu o pauză.

— Cred c-ai auzit că au ajuns la o înțelegere cu TechCom, Cal și ceilalți.

— Da. TechCom a cumpărat acțiunile reclamanților și le-a dat

despăgubiri pentru un an. Cred că Doug mi-a spus.

Își țuguie buzele.

— Absolut cinstit.

— Cal nu asta voia.

— Ce voia Cal nu mai există. Chiar el ți-a spus-o.

Începu să studieze un tablou abstract de pe perete, cu mâinile strânse în buzunare.

— Poate că apariția ta la bară a fost șocul de care avea nevoie ca să-și da seama că niciodată nu mai putea obține înapoi vechiul WordGo.

Se întrebă într-o doară dacă tabloul era al Tanyei, sau aparținea companiei.

— Și nici pe tine, ca veche, n-avea

să te mai obțină înapoi.

— Nu cred că mă dorea înapoi. Nici veche, nici nouă. Mai ales după felul cum m-am purtat.

— Ba eu cred că dorea – *mai ales* după felul cum te-ai purtat. Ți-ai dat seama din capul locului cu cine aveai de-a face și ai luat o hotărâre. O hotărâre logică și înțeleaptă.

Jake îndreptă ușor tabloul.

— Cum ar putea un bărbat să nu dorească din toată inima o femeie care o dovedit o asemenea tărie de caracter?

— Jake.

O privi.

— Ai venit aici ca să vorbim despre Cal?

Jake nu se așteptase să simtă o

dorință atât de intensă. Dar vederea ei îi făcea sângele să pompeze prin vene cum de-o lună nu mai făcuse.

— Dumnezeule, Tanya, ce dor mi-a fost de tine…! spuse el cu glas răgușit.

Tanya închise ochii.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Apoi îi deschise din nou, privindu-l.

— Am vrut să-ți dau telefon, ca să te-anunț de făceam. Cum mă descurcam. Am… vorbit cu tatăl meu.

— Și?

— Și, zâmbi ea răutăcios, ai avut atâta dreptate, încât mai că-mi vine-a crede că ești un tată de șaizeci de ani, deghizat.

Jake zâmbi și el, mulțumit.

— N-am niciun as în mânecă. Doar

un spirit de observație obiectiv. Acum înțelegi de ce am vrut să te ajut? întrebă el mai încet, mai blând.

Tanya coborî privirea.

— M-am descurcat bine și singură.

— Iar progresele tale ar fi avut mult de suferit dacă-ți eram și eu alături?

Trase adânc aer în piept, încercând să se stăpânească, să n-o preseze.

— Nu înțeleg nici acum, Tanya.

— Crezi că n-am vrut să fii cu mine în fiecare secundă? întrebă ea încet. Nimic n-ar fi fost mai minunat decât să mă refugiez în brațele tale, Jake, să alung din jur orice altceva, și mai ales toate problemele mele.

Privirea lui se aținti spre a ei.

— Nu asta s-ar fi întâmplat…

— De unde știi? îl întrerupse Tanya înverșunată, cu ochii căprui scăpărându-i pe neașteptate. Totul era prea nou. *Noi* eram prea noi, împreună.

Se uita la el rugător, parcă implorându-l s-o înțeleagă.

— Îți doream ajutorul, foarte mult îl doream. Dar când eram cu tine, mai doream, la fel ca oricine altcineva care se îndrăgostește, să nu-mi mai pese de lume. Și nu puteam…

Jake clătină din cap, uluit.

— Stai o clipă. Undeva, în propoziția de-adineaori, ai spus că mă iubești?

— Jake…

— Tanya…

— Jake, ascultă-mă! Nu e cinstit, pentru niciunul dintre noi. Până nu-mi rezolv puțin mai mult problemele, trebuie să păstrăm o oarecare distanță…

— Atunci, spune-mi, ce-a fost dragostea pe care am făcut-o? ripostă el, aplicând tactica avocățească a interogatoriului rapid; trebuia să știe! De ce m-ai lăsat să mă apropii atât de mult de tine, numai pentru că a doua zi să mă părăsești?

— *Fiindcă* a fost atât de minunat. Aproape magic, cel puțin pentru mine.

Clătină din cap.

— O relație sexuală ca asta dintre noi nu apare hodoronc-tronc. Am

încercat să-mi explic rațional de ce era atât de perfectă, mi-am spus că pur și simplu erai foarte bun la pat, că aveai multă experiență… Dar mă cunosc, Jake. Nu sunt o femeie care să simtă o ușurare atât de puternică numai pentru că un bărbat o atinge în locurile potrivite.

— Tanya, făcu el un pas înainte. Îngerul meu…

Ea, însă, ridică o mână.

— Așteaptă, Jake. Trebuie să spun asta cât timp tu ești acolo, iar eu, aici. Mi-am dat cuvântul că de-acum încolo îi voi ajuta pe oamenii la care țin să știe ce simt – orice-ar fi.

La naiba, și tot n-o spunea! Printr-un efort supraomenesc, Jake se opri,

așteptând-o să vorbească.

Tanya se uită în altă parte, strângându-și trupul cu brațele. Apoi îl privi drept în ochi.

— Nu sexul a contat, ci *tu,* Jake. În fața ta, m-am prăbușit ca o tonă de cărămizi.

Jake își rezemă palmele pe mapa de birou și se aplecă spre ea, simțind nevoia să se apropie.

— Și eu, Tanya. Te doream atât de mult – și încă te mai doresc – încât simt că toți pot observa la ce limite au ajuns emoțiile mele.

Îi sfredeli ochii cu privirea.

— Sunt nebun după tine, Tanya. Cuvântul „îndrăgostit” pur și simplu spune prea puțin.

Fu rândul ei să se mire.

— Serios?

— Serios.

— N-am știut… spuse, cu voce frântă.

— Ba ai știut. Cum am mai spus, pur și simplu nu voiai să crezi…

— Știam că țineai la mine…

— Ei bine, acum știi că e mai mult de-atât. Te iubesc atât de mult, încât pare o adevărată nebunie. Spune-mi numai un lucru, Tanya… ce nu-i în regulă la o asemenea iubire?

— Totul! strigă ea irațional. Ești același avocat de elită. Eu mai am până să mă impun!

— Asta crezi tu despre tine?

Tanya își înfipse o mână în păr,

parcă pentru a se consola cu naturaleța culorii.

— Nu tocmai… Știu numai că nu-s genul tău.

— Și mi-ai spus deja care crezi că ar fi genul meu. Una care să arate bine agățată la braț.

O măsură cu o privire estimativă, sinceră.

— Cred că ai trece cu brio proba. Nebună după mine? Tocmai ai spus că ești.

— Și cu logoreea cum rămâne?

Îndreptă un deget arătător spre el.

— Te-am prins, Jake Carlisle.

Jake îi apucă mâna într-a lui, nemaiputând sta atât de aproape fără s-o atingă.

— Trei la doi? Sunt avocat, îngerul meu. De mult n-am mai obținut un scor atât de bun.

* * *

Jake își potrivi mâna pe după ceafa ei și-i trase gura spre a lui. Tanya scoase o mică exclamație, iar el își strecură pătimaș limba în gura ei. O secundă, Tanya se mai împotrivi, apoi renunță şi-şi înfipse mâinile în părul lui.

Era acolo. Nu-l visase. Și o iubea.

Cât se temuse că nu putea, că nu voia, că niciodată n-avea s-o iubească, mai ales după ce-l părăsise din nou. Nu conta de câte ori își spusese că făcuse ceea ce trebuia, de tot atâtea ori se

văzuse pe sine alergând înapoi în brațele lui, convinsă că acolo era în siguranță.

Jake se retrase puțin, cu mâna încă pe ceafa ei.

— Spune-mi, Tanya, îi ceru el cu glas răgușit.

— Ce…?

— Spune-mi că mă iubești. *Acum.*

— Te iubesc, Jake, te iubesc… te iubesc…

După ce aruncă o privire în jur, Jake spuse:

— La naiba, Tanya, cred că riscăm să fim cam zgomotoși. Sper să n-ai probleme.

— Ăștia de-aici, la ora cinci cad ca mușteleîl liniști ea. Dar ar fi mai bine

să ajungem la tine sau la mine, înainte de a ne smulge hainele de pe noi.

Jake chicoti.

— Dar ni le *vom* smulge?

Îngândurată, Tanya îi netezi cu o mână părul umed.

— Cred că n-avem încotro, Jake. Nu încape nicio îndoială.

Capitolul 9

— Arăți bine, spuse Jake.

Tanya se încruntă.

— Nu „bine” vreau să arăt în seara asta.

— Bine, spuse el cu răbdare. Nu arăți bine. Arăți… frumoasă.

— Ai spus că arăt frumoasă acum

trei costume.

Jake sorbi din pahar, își strecură un deget între jaluzele și privi prin deschizătură.

Isteț băiat, își spuse Tanya. *Știe când să se oprească.*

— Cred că fusta asta e puțin cam prea strâmtă ca să fie de bun-gust, îl încurajă ea, neștiind când să se oprească. Sau, cel puțin, nedorind s-o facă – încă. Nu voia să facă oficial cunoștință cu Doug Brubeck și soția lui arătând altfel decât aproape perfect.

Jake îi aruncă o privire.

— Știi ce-aș spune eu despre ea.

Tanya oftă. Știa că lui Jake îi plăcea cum i se vedeau formele prin haine.

— N-am fundul prea mare? întrebă ea, gândindu-se că, dacă se referea la lucruri mai conrete, poate reușea să afle câte ceva.

Dar Jake nu făcu decât să râdă, clătinând din cap.

— Îngerule, întrebarea asta face parte din categoria îți-mai-bați-nevasta. Pur și simplu nu are un răspuns potrivit.

Se apropie de ea și o cuprinse cu brațul de talie, coborându-și palma peste zona anatomică în discuție.

— Nu-s omul potrivit pe care să-l întrebi cum arăți. Orice-ai purta, pentru mine arăți întotdeauna sexy.

Își înclină capul și o mușcă de gât.

Tanya se topi la pieptul lui, ca de

obicei.

— Mmmm, domnule avocat…

Pe braț începu să i se facă piele-de-găină.

— Nu-s sigură că e cel mai manierat lucru să fii atât de excitant tot timpul.

— Acordă-mi o jumătate de oră, și-ți arăt eu bune maniere…

Ochi lui erau întunecați provocatori. Imediat, însă, murmură cu regret:

— Se face târziu. Trebuie să ne-ntâlnim cu Doug și Holly la restaurant peste trei sferturi de oră.

Cu o pălmuță la fund, îi dădu drumul.

— Așa că mișcă-ți drăgălașul –

drăgălaș pe bune! – și micuțul – adică, nu micuț, mai degrabă potrivituț – funduleț și-mbracă-te!

Mai bine dispusă, Tanya se retrase în dormitor. În sfârşit, alese a doua ținută pe care o încercase, o rochie neagră tricotată cu epoleți aurii peste umerii vătuiți enormi, largă în talie și cu poate strâmte deasupra genunchilor. În timp ce-și aranja umerii în fața oglinzii, continuă să-și spună că nu reușea să obțină înfățișarea pe care o dorea. Desigur, orice-ar fi purtat avea să-i facă impresie lui Doug Brubeck, după felul cum umblase îmbrăcată înainte. Dar soția lui era cu totul altceva. Oare și ea era la fel de pedantă ca soțul ei? Avea s-o privească de sus

toată seara? Știa că nu trebuia să arate ca arul curat, dar voia să fie totuși mai mult decât adecvată, mai mult decât frumoasă, mai mult decât… cum?

— Gata?

Se întoarse. Jake stătea în ușă. Ori de câte ori intra în micul ei dormitor, părea să-l umple, și-i tăia respirația. O străbătu un fior. *Te rog, să se rezolve totul cu bine…* Închină o rugăciune ca un buletin informativ pe puncte. Era prea profund implicată ca să mai fie obiectivă.

— Tanya? o întrebă Jake.

Se smulse din reverie și-i zâmbi.

— Gata, spuse ea încet.

* * *

Tanya deschise ușa toaletei de la restaurant.

— Holly?

— Aici… sunt… răspunse o voce slabă.

Holly Brubeck ieși dintr-o cabină, ținându-și la frunte un prosop de hârtie umed.

— Te simți bine? o întrebă Tanya.

Holly dădu din cap fără convingere.

— Am fost îngrijorați când am văzut că întârziai…

Tanya umezi un nou prosop de hârtie și i-l întinse. Holly schimbă prosoapele. Nu părea deloc pregătită să părăsească incinta privată de faianță și

porțelan.

Era o femeie scundă, cu un nor de păr castaniu fin încercuindu-i fața palidă. Avea ochii albaștri și rotunzi. Nu era genul de femeie care să pară soția lui Doug Brubeck. Opinia Tanyei despre el se ameliorase considerabil. Desigur, pe tot parcursul serii fusese absolut politicos cu fosta lor culegătoare-pe-computer plus cui-în-cap, dar Tanya își dădea seama că se întreba când avea să se ia la harță cu chelnerul pentru mâncare. Când devenise evident că Jasper Hamlyn își adora soțul, părerea Tanyei despre el făcuse un salt impetuos, deși încă se mai întreba cum putuse un încuiat ca Doug să aibă norocul de a înhăța o femeie atât de

drăguță ca Holly.

S-au văzut și perechi mai ciudate, își aminti ea cu amărăciune.

— Nu ți-a căzut bine peștele? o întrebă pe Holly.

Femeia dădu din cap, apăsându-și prosopul umezit pe buze. Reuși să-și stăpânească un val de greață.

— Credeam că n-o să am probleme înseara asta.

— Probleme…?

Tanya stătu pe gânduri un moment, apoi se prinse.

— Grețuri matinale?

— Mantinale, de după-amiază și de seară, mai bine zis.

Zâmbind, Tanya o strânse de umăr.

— Felicitări. Cred…

— A, este cu siguranță un motiv de bucurie…

Holly închise ochii, în timp ce o străbătea un nou val de greață.

— Cred…

Tanya zâmbi înțelegător.

— Presupun că ești abia la începutul sarcinii.

— Patru săptămâni. N-am spus la masă, fiindcă Doug încă nu vrea să anunț pe nimeni din afara familiei.

Deschise un robinet, pentru a-și răcori încheieturile mâinilor, aruncându-i Tanyei o privire sfioasă.

— Cred că vrea să rămână secretul nostru cât mai mult timp posibil.

Cumva, Tanya nu și-l putea imagina pe înțepatul de Doug Brubeck

având în ochi aceeași lumină drăgăstoasă ca Jake, când dorea ceva deosebit. Desigur, cu câteva luni în urmă, nu și-ar fi putut închipui nici nenumăratele culori ale lui Jake Carlisle. Doug avea câteva caracteristici fermecătoare, deși bine ascunse, care o atrăgeau pe Holly.

— Ce frumos din partea lui, comentă Tanya.

— Așa cred.

Holly o privi în oglindă.

— Nu ești așa cum m-am așteptat, îi spuse ea cu sinceritate.

Tanya se rezemă de lavabou.

— Nici tu.

— Doug mi-a dat impresia că ai fi fost… mai aparte, explică Holly cu un

zâmbet jenat. Te găsesc drăguță. Și bună.

Se privi în oglindă, încercând să-și aranjeze aureola de păr care refuza să cedeze.

— Poate e din cauza sarcinii, dar mă simt atât de șleampătă… Nu ca genul de soție pe care ar trebui s-o aibă un partener într-o mare firmă de drept.

— Probabil hormonii ăștia ticăloși sunt de vină. Arăți fermecător. Sunt sigură că Doug e foarte mândru de tine, spuse sincer Tanya.

Holly îi aruncă o privire.

— Știi despre fuziune, nu-i așa?

— Jake nu mi-a spus prea multe, dar sunt informată în general.

Dintr-odată, își dădu seama cât de

puțin vorbea Jake despre fuziune. Abia dacă o menționase, din seara aceea în apartamentul ei.

— Serios?

Holly părea surprinsă.

— Eu am impresia că Doug numai despre asta poate vorbi. I-am interzis cu strictețe să aducă vorba și astă seară. Când începe, nu-l mai oprește nimeni.

— Mă rog, s-a conformat de minune, remarcă fără ironie Tanya.

— Seara încă nu s-a terminat, deplică Holly, retușându-și machiajul. Cred că sunt gata.

— Sigur?

Holly își închise poșeta.

— Îmi vine, îmi trece, așa că nu pot

garanta nimic, dar n-am mai avut niciun val puternic de greață în ultimele cinci minute. Nu cred că pot pretinde mai mult.

Tanya chicoti, strângând-o ușor de umeri.

— Și gândește-te doar: mult a fost, puțin a rămas – numai opt luni…

Holly gemu.

* * *

Jake și Doug se ridicară în același timp, când cele două femei reveniră la masă.

— Te simți bine, iubito? întrebă Doug, îngrijorat. N-ar fi mai bine să mergem acasă?

Holly îi strânse afectuos mâna.

— Mi-e… mai bine. N-am niciun motiv să scurtez seara.

— Ți-e rău? întrebă Jake.

Cu o scurtă privire spre Doug, Holly răspunse:

— N-am nimic incurabil, Jake. Sunt însărcinată.

Chipul lui Jake deveni o mască a uimirii, apoi zâmbi încântat.

— Dar e o veste extraordinară!

Îi strânse mâna partenerului său, peste aşa. Doug zâmbi, părând mai tânăr cu câțiva ani.

Îi următoarele câteva minute, discutară despre termene, medici și metode de naștere. Pe sub masă, Tanya îl simți pe Jake căutându-i mâna. Îi

întâlni privirea – era caldă și iubitoare. *Se gândește la noi,* își spuse ea. *Se gândește la noi doi împreună, și la viitorii noștri copii.*

Tanya simți că bărbia îi tremura ușor și, profitând că toți erau atenți la Holly, coborî privirea, încercând să-ți învingă valul de emoție.

— Nici nu mă mir că ai fost nervos, Doug, îi risipi șirul gândurilor comentariul lui Jake. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Am fost nervos? se încruntă gânditor Doug.

— N-are nicio legătură cu copilul, Jake, interveni Holly pe un ton drăgăstos-tachinător. Credeam că-l cunoști pe Doug, de-acum. Nu mai

doarme nopțile din cauza fuziunii ăleia.

Doug aruncă o privire scurtă spre Jake, apoi îi zâmbi crispat soţiei sale.

— Parcă spuneai că, dacă aduc vorba aici despre asta, n-am să-mi văd niciodată primul născut.

— Chiar așa am spus! exclamă Holly, râzând surprinsă. Dumnezeule, acum m-au apucat și pe *mine* fixațiile!

Râseră cu toții.

— În câteva săptămâni o să se termine, o consolă Jake. De bine, de rău…

— Vreau doar să rezist la petrecerea de la Ken Ingram, spuse Holly, privind-o pe Tanya cu speranță. Vii și tu, nu-i așa? Trebuie să vii!

Tanya deschise gura, dar nu ieși

niciun sunet. Văzu schimbul de priviri dintre Jake și Doug. Priviri care-i spuneau că niciunul dintre ei nu dorea să discute în fața ei despre fuziune. O străbătu un val de emoție, deznădejde și descurajare.

— Mă… mă tem că nu știu nimic, Holly, murmură ea în cele din urmă.

Holly îl privi nedumerită pe Jake.

— Credeam că Jake te-a și invitat…

Deodată, avu o revelație.

— O, iertați-mă! Am uitat de procesul în care ai fost implicată…

Și continuă cu însuflețirea și nepăsarea cuiva care nu cunoștea pe deplin situația:

— Dar acum s-a terminat totul, nu-i așa, Jake?

— În ce mă privește pe mine, da, răspunse Jake, aruncând încă o privire semnificativă spre Doug.

Holly zâmbi radios.

— Perfect. Acum mă simt mult mai bine, când știu că va veni și Tanya.

Păcat că sentimentul nu e reciproc, își spuse Tanya, privind în jurul mesei. Se întreba ce argumente pregătise Jake Carlisle, Esquire, pentru acel caz.

* * *

Spre bucuria lui Jake, își petreceau seara de sâmbătă acasă la el, unde se puteau complace în toate jocurile și capriciile.

Și aveau destule idei.

Puse pe pat geanta cu lucrurile Tanyei pentru noapte, privind-o cum își scotea pantofii.

— Am programat filtrul de cafea pentru ora nouă, spuse el. Corespunde cu aprobrea ta, O, Adoratoare a Cafelei Delicioase?

Gura Tanyei se arcui într-un ușor zâmbet.

— La nouă e perfect.

Jake ocoli patul, până lângă ea.

— Să te-ajut la fermoarul ăsta?

— Ăă… cred că da.

Îi trase fermoarul în jos, dezvăluind o fâșie din spatele ei. Încă nu se obișnuise cu faptul că nu avea nevoie de sutien. Îi prilejuia o surpriză

încântătoare, ori de câte ori o dezbrăca. Și-l făcea să se excite de-o jumătate de duzină de ori pe zi, numai gândindu-se.

Mâna lui coborî și mai jos, pe șale, în adâncitura taliei.

— De ce ești atât de tăcută, îngerul meu? o întrebă.

Tanya se întoarse spre el.

— Scena din seara asta ți s-a părut la fel de stranie ca mie, Jake?

— Stranie, nu, răspunse el pe un ton firesc. Tensionată, dar, dar nu mai mult decât mă așteptasem. Pe lângă că tu și Doug v-ați pândit jumătate din seară ca doi cotoi, toată lumea a părut să se simtă bine.

Îi frecă brațele cu mâinile.

— Dacă te referi la fuziune și la

petrecerea lui Ken Ingram, îmi pare rău. Voiam să-ți vorbesc despre asta.

— Dar ceva te-a reținut, nu-i apa, Jake? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari.

După un moment de ezitare, Jake dădu din cap.

Tanya făcu un pas înapoi, desprinzându-se din mâinile lui.

— De ce nu-mi vorbești despre fuziune? Abia dacă ai menționat-o, iar Holly a spus că Doug e obsedat de ea.

— Fuziunea înseamnă mai mult pentru Doug decât pentru mine.

— Dar trebuie să însemne ceva și pentru tine. Și totuși, nu vorbești despre ea.

Coborî privirea.

— Din cauza mea, așa-i?

— Da, dar…

— Am văzut schimburile voastre de priviri la cină. Niciunul dintre voi nu voia să aducă vorba despre fuziune în fața mea.

Își strânse trupul cu brațele.

— Ascultă, Jake, știu că ai vrut ca Doug să mă vadă pe mine, cea „adevărată”, un concept pe care nu-s sigură că l-a descifrat vreodată cineva. Dar i-am făcut recent, lui și lui Ken Ingram, o impresie care va fi greu să se schimbe. Nu-mi cer iertare pentru ceea ce-am făcut, dar aș fi o idioată să cred că nu va afecta relațiile tale cu noua firmă.

Ridică din umeri, iar un umăr al

rochiei descheiate îi alunecă pe braț.

— Îți spun asta numai ca să nu consideri că ești obligat să ne aduni pe toți la un loc, ca și cum am fi o familie numeroasă și fericită.

Făcu un gest de lehamite, înainte de a-și prinde din nou brațul.

— Oricum, nici nu vreau să vin. Toți avocații ăia constipați și apetitivele insipide… Toată ambianța aia de scotch cu gheață mă obosește îngrozitor.

— Știu că pare plicticos…

— Și-n plus, probabil Ken și cu mine ne-am apucat să depănăm amintiri despre procesul pentru WordGo și toți mi-ar purta pică pentru că monopolizez atenția gazdei.

Făcu o mutră dezgustată.

— Nu. Ia pe altcineva, cineva care-i cunoaște pe Doug și Holly. Nu vrea decât să aibă pe cineva familiar în apropiere. Nu e neapărată nevoie să fiu eu.

Jake înălță sprâncenele cu interes.

— Și pe cine-ai propune să iau?

Tanya ridică iar din umeri. Îi căzu și celălalt umăr al rochiei, iar acum nu i-o mai susținea decât brațele încrucișate pe piept.

— Ești un om inventiv. Trebuie să ai pe cineva în minte, dacă tot nu intenționai să mă inviți pe mine.

Își înfipse dinții în buza de jos și se răsuci în altă direcție.

— Tanya.

Jake făcu un pas spre ea, dar n-o

atinse.

— Nici eu nu m-am așteptat să vrei să vii. De-asta nu ți-am spus nimic înainte. Oricum intenționam să te invit, dar am vrut ca mai întâi să te cunoască Doug.

Nevoia de a o încuraja era puternică, trebuia să-și țină mâinile în buzunare cu forța, ca să n-o mângâie.

— E parteneurl meu. În materie de afaceri, are dreptul să-și spună părerea…

— Iar astea sunt afaceri…

— *Dar,* continuă ferm Jake, nu-l voi lăsa niciodată să-mi influențese viața personală. Dacă țin atât de mult la tine încât să te doresc alături de mine, atunci nu-i rămâne decât să accepte.

— Jake, clătină ea încet din cap. De ce am senzația că încă nu înțelegi?

— Atunci, ajută-mă, Tanya. Ce anume nu înțeleg?

Tanya își ridică un umăr al rochiei, dar acesta alunecă din nou.

— După tot incidentul cu WordGo, am făcut mari eforturi pentru a reveni la normal. Relațiile cu tatăl meu s-au ameliorat. M-am împăcat mai bine cu motivele și amănuntele despărțirii de Cal. În ambele cazuri, regret pagubele, dar mi-am dat seama că făcusem ceea ce trebuia să fac – chiar dacă am întrecut măsura pe alocuri. Dar, Jake… Pur și simplu mă ia cu fiori când mă gândesc la ceea ce-am spus la bara martorilor, în fața lui Ken Ingram. L-am

prejudiciat pe Cal, punând interesele mele pe primul plan. Era disputa lui, între el și TechCom. Dar motivațiile mele s-au încurcat cu ale lui și și m-am împiedicat să-l ajut.

Vocea îi coborî aproape până la șoaptă.

— Și apoi, când am avut ocazia să examinez ceea ce se întâmplase cu viața mea, mi-am dat cuvântul ca întotdeauna, absolut întotdeauna, să fiu cinstită cu mine însămi. Nu ca mesageră biciclistă cu gura mare, nici ca fetiță cuminte a lui tăticul. Și nici, așa cum am vrut să fiu în seara asta, ca însoțitoare perfectă a avocatului. Trebuie să-mi respect acest ideal.

— Ți-am cerut eu să fii altfel decât

ești tu însăți, Tanya?

— Nu. Dar nici nu s-a prea pus problema.

Întorcându-se spre el, îl privi cu tristețe.

— Îmi dau seama ce se întâmplă, Jake. Începi să te gândești la noi. Împreună. Pentru totdeauna.

Jake se încruntă.

— Și ai vreo obiecție?

Expresia ei se îmblânzi.

— Te iubesc în fiecare zi din ce în ce mai mult. Nu te-aș minți în legătură cu asta. Dar ești partener de afaceri cu un om pe care-l respecți enorm, care întâmplător consideră că e la limita legii să fiu lăsată liberă. Și te gândești să te asociezi cu cineva care, două toate

probabilitățile, n-o să se bucure să știe că o fostă B.A.B.S.-etă e noua lui parteneră.

— Dar asta s-a terminat, Tanya…

Spre marele meu regret… își dădu el seama. Ca mesageră pe bicicletă, Tanya Preston fusese mult mai apropiată de adevărata ei natură decât oricând.

— Ești cea care ești, Tanya. Și te iubesc așa cum ești.

Cu blândețe, îi trase marginile rochiei din nou peste umeri, ca să n-o mai vadă cum se tot lupta cu ele.

— Vreau să te duc cu mine la petrecerea lui Ken Ingram. Totuși, dacă preferi să nu vii, am să te înțeleg.

Câteva clipe, Tanya nu spuse

nimic.

— Pot să mă gândesc un timp, Jake?

Jake dădu din cap. Părea înfrântă. Ascunzându-și cu grijă ezitarea din glas, o întrebă:

— Ai vrea să te duc acasă? Ai avut o seară obositoare.

Tanya șovăi din nou. Apoi, clătină încet din cap.

— Aș dori să rămân.

Decizia ei îl bucură.

— Și eu aș vrea să rămâi.

Era încă gânditoare. Jake aștepta, privindu-i profilul.

— Și trebuie să-ți spun de ce, Jake, spuse ea în cele din urmă.

— Da?

— Nu fiindcă m-am hotărât să fac față problemelor, în loc de a fugi de ele… deși este vorba și de asta.

— Atunci, despre ce e vorba în primul rând?

— E vorba despre…

Scoase un mic pufnet de exasperare.

— E vorba de faptul că sunt o mașină sexuală atât de necugetată. Probabil că, și dacă mi s-ar întâmpla toate catastrofele posibile, tot aș vrea să fac dragoste cu tine.

Se întoarse cu fața spre el, iar Jake o luă în brațe.

— Aș fi… distrusă, Jake, dacă te-aș dezamăgi. Nu cred c-aș suporta să te uiți la mine cum s-a uitat tatăl meu,

cum s-a uitat și Cal, de parcă i-aș fi sabotat anume, pe ei și dorințele lor.

— Șșșt, îngerule, asta n-o să se întâmple niciodată.

— Jake, scânci ea.

— Răbdare, îngerul meu… o liniști, culcându-se împreună cu ea pe pat.

Tanya îl privi cu ochi tulburi cum își plimba mâinile peste trupul ei, de la umăr până la coapsă, înainte de a se opri pe sân. De când se îngrășase, sânii i se mai împliniseră. Jake știa că lua anticoncepționale, dar de întreba…

— E imposibil, murmură el, cu buzele pe pielea ei albă.

— Ce?

O sărută pe tâmplă.

— Mă gândeam doar…

Se întreba dacă îndrăznea s-o spună.

— Ce? întrebă din nou Tanya.

— Mă întreb…

Îi atinse partea laterală a sânului cu buzele, spunând încet:

— Cum s-ar schimba trupul tău… sânii… dacă ai fi însărcinată.

Tanya nu se retrase, nu înțepeni, așa cum se temuse el. În schimb, își puse ușor mâna pe părul lui.

— Îți dorești copii, Jake? întrebă ea încet.

Ce întrebare!

Trase adânc aer în piept, cu obrazul lipit de sânul ei.

— Cred că unul sau doi n-ar fi tocmai răi…

Inima ei bătea sub urechea lui.

— Doi m-ar tenta și pe mine.

— Atunci, e perfect.

Mâna ei continuă să-i mângâie părul câteva momente, înainte de a-l trage ușor.

— Fă dragoste cu mine, Jake, îi şopti.

Iar când își găsiră eliberarea, păru atât de intensă, atât de puternică, încât Jake avea senzația că era axa lumii, rotindu-se în centrul a tot ceea ce exista.

Capitolul 10

Tanya nu se grăbi să se hotărască dacă voia sau nu să se ducă la

petrecere. Jake era prea important pentru ea ca să nu știe cu ce anume se confrunta și de ce.

Se duse la bibliotecă și adună toate articolele din presă despre Dyer, Ingram și Peltz pe care le putu găsi. Cu cât știa mai multe despre firmă, cu atât mai bine. Totuși, departe de a-și potoli neliniștile, cu cât scormonea mai adânc, cu atât devenea mai agitată.

— Putere, bani *și* prestigiu, mormăi ea într-o seară, în timp ce stătea pe canapea, studiind articolele pe care le xeroxase. Cea mai clară triplă-amenințare pe care-am văzut-o vreodată.

Jake ridică privirea de pe informarea pe care o revizuia.

— Poftim.

Tanya își întinse picioarele strânse sub trup.

— Ce v-a făcut să luați decizia de a fuziona cu firma lui Ken Ingram?

Jake ridică din umeri.

— Diverși factori. Unu la mână, ne-au propuse să ne gândim la o fuziune, iar pe o firmă majoră n-o refuzi cu una, cu două. Pe lângă asta, bazele noastre de clienți se suprapun.

Își scoase ochelarii, împungându-și obrazul cu marginea ramei.

— Știi, încă nu suntem siguri că vom fuziona.

Personal, Tanya considera că așa ar fi fost cel mai bine, dar știa că încă nu cunoștea toate datele, nici nu avea

cea mai obiectivă opinie despre Ken Ingram.

— Dar de ce n-ați mai face-o, când ați ajuns atât de departe?

— Nu știu…

Jake era gânditor.

— Încerc să mă gândesc la un motiv, însă până acum n-am găsit niciunul.

Surprinsă, Tanya ridică ochii. Crezuse că și Jake era la fel de hotărât să fuzioneze ca Doug. Deși, după cum își amintea să-i menționase lui Holly, Jake nu manifestase niciodată același entuziasm ca partenerul lui.

— *Vrei* ca fuziunea asta să aibă loc, Jake? îl întrebă, temându-se de răspuns.

— Nu vreau decât ce e mai bine pentru firma noastră. Doug mai are acum pe cap și viitoarea naștere a copilului. N-am murit niciodată de foame, dat baza unei firme mari ne oferă mai multă siguranță.

O privi curios.

— De ce-mi pui toate întrebările astea, îngerul meu?

— M-am documentat cât de cât despre Dyer și Ingram.

Un moment, Tanya studie hârtiile pe care le avea în mâini. Pentru a suta oară, vru să-i spună lui Jake că nu putea veni la petrecere. Simțea că Jake ignora complicațiile potențiale ale situației. Integrarea într-o firmă de drept foarte puternică însemna ca Jake

și Doug să cumpere un stil de viață carierist, care includea și elemente familiale convenabile. O soție nepotrivită putea provoca destule pagube pentru a limita perspectivele unui partener în cadrul firmei. Iar din câte citise Tanya, Ken Ingram avea destulă putere pentru a face mai mult, dacă-și punea în cap. Îl privi pe Jake și știu că exista posibilitatea ca ea să-i aducă asemenea necazuri.

— M-am hotărât, spuse dintr-odată. Nu vin la petrecere.

— Parcă aproape te hotărâseși să vii.

— Mda, bine…

Coborî privirea, căutând o scuză.

— Invoc Al Cincilea Amendament,

Codicilul 1A. Știi, prerogativele femeii.

Jake își puse hârtiile deoparte.

— Ți-am spus că ți-aș respecta dorințele, Tanya, spuse el cu răbdare. Dar aș dori să știu ce motive stau la baza deciziei tale.

Tanya se foi în loc, stânjenită. Când îi vorbea logic și răbdător, știa că nu mai avea nicio șansă. Și *știa,* în adâncul sufletului, că prezența ei la petrecerea lui Ken Ingram ar fi fost o greșeală. Punct.

— Cred că n-am știut ce știab mare e Ken Ingram. Jake, dacă la petrecerea aia se produce vreun incident, rezultatul s-ar putea să fie mai complicat decât o simplă contramandare a fuziunii.

Îl privi, cu presentimentul rău tot mai puternic în piept.

Jake întinse o mână și o atinse.

— Nu te pot răni decât cei cărora le acorzi puterea de a o face.

Tanya făcu un gest nervos, iritată că Jake îi reducea obiecțiile la platitudini simpliste.

— Ești nerealist, Jake.

— Nu-i adevărat, așa am descoperit că pot să-mi trăiesc viața și să am liniște.

O strânse de gleznă.

— Ar trebui să știi și tu asta, Tanya. Când ai plecat de la WordGo, ai făcut ceea ce trebuia să faci, chiar cu riscul de a-i pierde pe cei la care țineai.

Iar dacă fac a doua oară același

lucru îmi va fi mai ușor? se întrebă ea.

— A fost altceva, Jake. Acum e vorba de tine. Însemni… incomparabil mai mult.

Îl privi rugător.

— Nu vreau să fiu lacuna din logica ta.

Jake zâmbi, trăgând-o de gleznă până o aduse lângă el, și o cuprinse în brațe.

— Atunci, nu fi. Fii esența ei. Fii motivul pentru care viața mea e atât de fericită în acest moment.

Îi ridică bărbia și o sărută.

— Spune-mi că vei veni cu mine, Tanya.

Inima ei își începu obișnuita topire, la vederea expresiei din ochii lui

cenușii. Părea hotărât să-și demonstreze iubirea și loialitatea, și pentru asta îl iubea cu atât mai mult. Cumva, trebuia să găsească în sine însăși puterea de a-i arăta aceeași loialitate și încredere.

Dar, când stătea să se gândească, inima i se oprea în gât, aproape tăindu-i respirația. Ridică privirea spre el. Îi văzu în ochi o adorație totală.

— Bine, Jake. Am să vin. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Jake chicoti.

— Am citit toate instrucțiunile cu care te-am primit și sunt dispus să-mi asum riscul.

* * *

Centrala Intimidării, își spuse Tanya, când intră cu Jake în casa din Seacliff a lui Ken Ingram. Numai foaierul era atât de impunător, încât până și Godzilla s-ar fi ghemuit într-un colț, cu coada-ntre picioare. Pereții se înălțau cale de opt metri până în tavan, pe care era pictat o frescă elaborată, cu mai mulți heruvimi decât pe bolta Capelei Sixtine. Tanya se întoarse spre Holly, care intrase în urma lor, la brațul soțului ei.

— Pariez că-i un iad să faci curățenie-n casa asta, murmură ea.

Ochii albaștri și rotunzi ai lui Holly erau enormi. Tanya se întrebă dacă Holly știa că majoritatea banilor lui Ken

Ingram proveneau de la familia soției lui. Totuși, colțurile ochilor lui Holly se încrețiră de amuzament nervos la auzul comentariului Tanyei.

— Aș avea nevoie de-o prăjină pentru culesul fructelor ca să dau jos pânzele de păianjeni din colțurile alea, şopti ea cu un chicotit.

Doug se încruntă la ea, iar Holly îi aruncă o privire de scuză.

— Iartă-mă, iubitule, spuse ea. Cred că-s puțin cam încordată.

După o scurtă ezitare, Doug o strânse ușor de braț.

— Sigur te simți în stare? întrebă el. N-ai grețuri, nu-i așa?

— Toată ziua am mâncat crochete și-am băut sifon, răspunse Holly. Dea

mi se face rău în rău în în seara asta, nu va fi din cauza sarcinii, ci pentru că mi-e o frică de moarte.

Doug zâmbi, părând și el cam nervos.

— Amintește-ți numai să zâmbești și să fii prietenoasă, şi-o să fie bine.

Tanya ridică din sprâncene, când Doug îi aruncă o privire care spunea: *Și-i valabil și pentru tine, domnișoară*! se întrebă pentru a zecea oară ce găsiseră Holly și Jake la încorsetatul de Doug Brubeck.

Fură introduși într-o cameră mare, unde vreo douăzeci și ceva de oameni conversau pe tonuri civilizate. Pe pereți se înșirau tomuri impresionante, toate legate în piele și probabil pline numai

de cele mai profunde subiecte.

Biblioteca, evident. Tanya se întrebă dacă la capătul vreunui coridor pândea și o seră, împreună cu Salonul Mare și Camera de Epocă.

— Gata? întrebă Jake, smulgând-o din gânduri.

Ridică privirea spre el.

— Pentru ce?

— Pentru domnul și doamna Kenneth Ingram.

Înainte ca Tanya să se întoarcă, cei doi ajunseră în fața lor. Carolyn Ingram întinse o mână moleșită care părea îngreunată de piatra enormă de pe deget.

— Tanya Preston, nu-i așa? Mă bucur că ai putut să vii.

Bătu din gene, privind-o cu un interes bovin. Tanya își dădu seama că era contrariată.

Carolyn Ingram părea să fie una dintre acele femei care regretă atât de mult că nu s-au născut frumoase, încât cheltuiesc averi întregi pentru a redefini ceea ce natura n-a găsit de cuviință să le acorde. Prin urmare, era perfectă ca un manechin și avea o personalitate la fel de casantă. Și tot nu era frumoasă, în adevăratul sens al cuvântului. *Păcat,* își spuse Tanya. O singură scânteie în ochii acelei femei, un zâmbet cu adevărat calm, ar fi rezolvat ceea ce nu reușiseră mii de dolari.

— Sunt foarte încântată de

cunoștință, răspunse dulce Tanya imaginându-și-o pe Carolyn Ingram într-o lenjerie de corp scumpă dar utilitară, cu care să-și ademenească soțul și ochii lui devoratori.

…Care, în acel moment, o devorau pe Tanya. Fata deveni rigid, dându-și seama că așteptase acel moment cu mai multă oroare decât ar fi părut vreodată posibil. *Boxeriboxeriboxeri,* își spuse ea disperată, punându-și în funcțiune mecanismul de stimulare a încrederii în sine. *Chiloți de boxer cu crosulețe de golf pe ei.*

Ken Ingram îi apucă strâns mâna.

— Tanya Preston? Ne-am mai cunoscut? întrebă el, cu o lucire de fiară în ochi.

— Tanya a fost implicată în procesul WordGo, răspunse în locul ei Jake, pe cel mai firesc ton; brațul cu care o ținea de mijloc anunța că n-avea s-o lase să se scufunde, iar în acel moment Tanya simți că-l iubea la nebunie. A depus mărturie din partea reclamanților.

Ochii lui Ken se luminară în semn de recunoaștere, înainte de a se îndrepta spre părul ei.

— A, da. Interesant proces, nu-i așa?

Îi aruncă lui Jake o privire de partener superior care spunea: *Tentantă bucățică, amice Cal, da' său că nu merge la o recepție de afaceri.*

Jake îi susținu calm privirea. Tanya

observvă o comunicare tăcută între ei, aproape ca un duci al voinţelor. În mod uluitor, Ken ridică din umeri, a consimţire morocănoasă dar părând şi să afirme că orice om avea dreptul la capriciile lui. Tanya îşi aminti că citise recent un articol despre o victorie a lui Jake împotriva lui Ken Ingram, în instanţă. Deodată, îşi dădu seama de ce-l dorea Ken pe Jake în tabăra lui, nu de cealaltă parte a fileului.

Pe rând, Tanya le fu prezentată mai multor oameni despre care citise. Femeile erau nişte clone ale lui Carolyn Ingram, iar bărbaţii, prozeliţi ai monumentalului ei soţ. Tanya îl cunoscu pe bătrânul Pete Dyer, titularul cam senil şi penibil al firmei. Acesta o bătu

pe fund la bufet, iar Tanya se răzbună discret scăpându-i pâté pe mânecă. Nu-i ardea deloc să și-l închipuie pe Moș Pete în budigăi, ba chiar trebuia să facă eforturi pentru a scăpa de imginile grotești care o urmăreau.

Făcu cunoștință cu John Peltz și buna doamnă Vanessa Peltz. *Nimic utilitar la lenjeria dumneaei,* își spuse răutăcios Tanya. Vanessa avea o senzualitate felină, indiferentă dar atentă, pentru care Carolyn Ingram ar fi fost în stare s-o mănânce de vie. Tanya își petrecu aproape toată seara încercând să nu arate ca o trufanda, convinsă că era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Numai dacă și Holly ar fi fost de

aceeași părere. Dar Holly părea tot mai pierdută, iar Tanya n-avea cum s-o ajute. Își dăduse seama rapid că femeile le priveau pe amândouă cu cel mai deplin dispreț. Ori de câte ori una din ele încerca să intre în câte o conversație, una dintre femei își amintea că avea ceva de făcut, alta trebuia să salute pe cineva, până când Holly sau Tanya rămâneau singure.

Văzând cât de dificil îi era lui Holly, Tanya încerca să rămână aproape de ea, dar de fiecare dată Doug apărea prompt şi-şi îndepărta soția de Tanya. Își dădu seama că erau ca două cloști care se ciondănesc pentru același pui. *Auzi, Brubeck,* îi venea să spună, *nu-s eu aia de care trebuie s-o ferești.* În

sfârşit, Tanya se resemnă s-o observe pe Holly din partea opusă a încăperii, și tocmai își lungea gâtul într-un Holly-control periodic, când Jake apăru din spatele ei.

— Cauți pe cineva? îi murmură el la ureche, mângâindu-i pe furiș locul râvnit de Pete Dyer.

Tanya tresări și se întoarse, aproape vărsându-și vinul.

— Jake! râse ea ușurată. Dumnezeule, puțin a lipsit să porți pe tine cabernetul ăsta delicios.

— Merge... declară el. Dar numai dacă-l lingi tu de pe mine.

Îl privi mustrător, dar temperându-și expresia cu un zâmbet.

— Cred că ești la fel de plictisit ca

mine, altfel n-ai veni cu bancuri de-astea.

— Sunt terminat, mărturisi el, mângâind-o pe obraz. Iar tu pari obosită, adăugă cu regret. Cred că putem începe să scoatem sunetele de plecare peste vreo jumătate de oră. Mai poți să reziști până atunci?

— Am să mă descurc, îi promise ea. Deci, cum e, am făcut act de prezență cu succes?

Când Jake nu-i răspunse imediat, îl privi mai atentă. Privirea lui scruta încăperea, pe gânduri.

— Cu destul succes…

Apoi o privi, cu ochii dintr-odată tulburați.

— N-o să se amelioreze cu nimic,

așa-i, Tanya? o întrebă el pe neașteptate.

— Ce anume?

— Îmi dau seama prin ce treci. Toată seara asta… e complet aiurea.

Tanya îl privi cu ochi mari.

— C-ce vrei să spui?

— Nu trebuia să te aduc aici.

Ochii lui cenușii erau triști.

— În veci n-o să meargă. Nu știu de ce-am crezut că s-ar putea. Îmi pare rău, îngerule.

Tanya se agăță de brațul lui, având senzația că-i fugea pământul de sub picioare. *E complet aiurea… În veci n-o să meargă…*

De ce-și îngăduise să fie de altă părere?

— Jake, spuse ea cu voce slabă.

Voia să-i explice. Dar cuvintele refuzu să se formeze, iar Jake, cu fălcile strânse și ochii cenușii dintr-odată hotărâți, părea refractar la orice explicații.

— J… Jake… încercă ea din nou.

Nu păru s-o audă.

— Trebuie să-l găsesc pe Doug, spuse el insistent, căutându-și din ochi partenerul.

Ca la un semnal, Doug apăru lângă ei.

— N-ați văzut-o pe Holly?

— Recent, nu. Ascultă, Doug…

Doug înjură.

— Sper că nu i-au venit iar nenorocitele alea de grețuri matinale!

— Probabil a ieșit pe terasă ca să ia puțin aer, spuse Jake.

— M-am uitat, și nu-i acolo.

Doug își trecu degetele prin păr.

Părea atât de îngrijorat, încât Tanya îi puse o mână pe braț.

— Atunci, s-o căutăm.

— Casa asta-i mare ca un hotel. Ar putea trece o săptămână până s-o găsim.

— Sus e un salonaș unde ne-am lăsat mantourile. Poate e acolo.

Tanya o găsi pe Holly în baia de lângă micul salon. Era palidă-verzuie și cu ochii injectați, ca și cum ar fi plâns.

— O, Tanya, spuse ea cu voce nesigură, când o văzu în oglindă. De trei săptămâni nu mi-a mai fost atât de

rău.

Tanya luă imedit un prosop alb imaculat, tivit de pomană cu dantelă, și-l înmuie în apă rece. Îl stoarse și șterse fața înfierbântată a lui Holly.

— Probabil toți se-ntreabă unde sunt, și când voi coborî au să seuite l mine.

O privi pe Tanya nefericită, cu lacrimi de frustrare în ochi.

— Of, Tanya, nu mă mai pot întoarce acolo. Toate sunt așa de nepoliticoase, iar Doug…

Închise ochii. Lacrimile îi șiroiau pe față.

— Va fi atât de dezamăgit…

— Nu-ți face griji pentru harpiile alea, o liniști Tanya. Doug e foarte

îngrijorat pentru tine. M-a trimit să te caut.

— Serios? E un om așa de scump, când ajungi să-l cunoști… adăugă Holly, parcă citindu-i Tanyei gândurile.

Tanya mormăi ceva, apoi îi exmină părul și fața.

— Ascultă, am niște fond de ten și rimel în poșetă. Hai să te facem atât de prezentabilă cât să poți ieși pe ușă. Merg să-i găsesc pe Jake și Doug, după cre ne scuzăm și plecăm.

Holly dădu din cap și începu să-și șteargă petele de apă de pe fustă.

Tanya își adusese un șal verde și, cu puțină ingeniozitate, îl puteau lega în jurul taliei lui Holly, pentru a ascunde petele. Intră în salonul unde și-

l lăsase.

— Arată ca un sac cu cartofi încins pe mijloc cu o sfoară.

Tanya încremeni.

— Dar, Vanessa dragă, rochia i se potrivește perfect cu părul. Cred că face furori în suburbii.

Un râs veninos se auzi de pe terasă, prin fereastra deschisă.

— Drept să-ți spun, nici nu mă așteptam la altceva. Da' cealaltă… Cum o cheamă?

— Tanya.

— Așa, Tanya. Mă-ntreb dacă s-a gândit cineva să-i spună că stilul unisex a ieșit din modă de câteva zeci de ani.

— Am auzit că revine, știi…

— Unde? La Budapesta?

Râseră din nou. Cu o senzație de greață, Tanya își dădu seama că ferestra salonului se afla exact deasupra terasei. Iar era și Holly erau bârfite de nimeni altele decât Crolyn Ingram și Vanessa Peltz.

— Știi că a fost mesageră pe bicicletă?

— Nu vorbi!

— Serios! Și avea un păr ca... Of, cum a spus Ken? Ca o claie de fân iridescentă, așa a zis.

Vanessa Peltz râse.

— E uluitor de ce-s în stare unele ca să atragă atenția asupra lor.

— Crede-mă, Ken n-o să aștepte mult până să-i spună lui Jake Carlisle ce părere are despre mica lui diversiune.

Cine știe ce mai coace acum. Un tatuaj, poate.

Neputând să mai suporte, Tanya se apropie de fereastră ca s-o închidă. O clipă, însă, ezită, cu mâna pe pervaz. Ce frumos ar fi fost să umple cu apă rece coșul de hârtii din colț și să li-l toarne amândurora în cap, peste coafurile lor indestructibile! *Câlții de șters pe jos sunt la modă, doamnelor? Și vă vin atât de bine la amândouă!*

Tanya se stăpâni. Nu i-ar fi folosit nimănui, numai ei. Își aminti comentariul lui Jake și regretul cu care o privise. Știa că, fie și fără păr blond, atitudinea și hainele ei ar fi împiedicat-o să se integreze vreodată în lumea lui.

Un sunet din spatele ei îi atrase

atenția și, întorcându-se, o văzu pe Holly în ușă. După expresia ei, își dădu seama că auzise aproape tot.

Trase adânc aer în piept.

— Niște cațe invidiose, spuse ea. Cine le-o fi pus pe astea în vârful Piramidei Eltoniene?

— O, Tanya, răspunse Holly. Zău că părerea lor nu contează.

— Ba mă tem căda.

Pe fața lui Holly apăru o umbră de regret.

— Nu face asta, spuse ea pe neașteptate.

— Ce să nu fac?

— Nu le da satisfacția de a crede că te pot lovi. Cine are nevoie de ele?

Tanya zâmbi trist.

— Doug și Jake, dacă se unesc cu firma asta.

— Dacă o fac, nu vor ști cum am fost tratate astă seară. Trebuie să le spunem.

— Holly. Doug și Jake știu.

Se priviră câteva clipe.

— Ce facem, Tanya? întrebă Holly într-un târziu.

— Unde-i o gaură de șarpe în care să te-ascunzi când ai nevoie? încercă Tanya o glumă.

Neștiind ce să facă, nici cum, Tanya se hotărî dintr-odată să-l păstreze pe Jake. Cu orice preț. Trebuia să existe o cale.

Traversă camera și o îmbrățișă pe Holly, simțindu-se mai stăpână pe viața

ei decât oricând, în ultimele câteva luni. Apoi o luă de umeri și o privi în ochi.

— Cinci minute. Apoi, totul se va sfârși.

Holly dădu din cap cu curaj, în timp ce Tanya ieșea din cameră.

Capitolul 11

— Aici erai, iubito! exclamă mieros Carolyn Ingram. Ne întrebmunde-ai dispărut.

Vanessa Peltz stătea lângă ea.

Tanya încercă să nu se retragă de sub atingerea lui Carolyn. *Ospitalitatea ta-i așa de sinceră, că biata-mi inimioară nu poate s-o-ndure, și-a*

trebuit să mă pitulez undeva să-mi trag respirația, fu ea cât pe ce să răspundă.

— A trebuit să-mi pudrez nasul, mormăi, încercând să scape.

— Firește. Draga de Holly se simte mai bine?

— Holly? Ăă, da, se simte bine…

Tanya se întrerupse, privind-o pe cealaltă. De unde știa că lui Holly îi fusese rău? Doar dacă…

Carolyn Ingram știa că Tanya și Holly fuseseră sus, putând-o auzi pe ea și pe Vanessa. Dacă intenționat spuseseră acele lucruri, știind cât rău le puteau face…

Vederea Tanyei se împăienjeni. Prin minte i se fugăreau zeci de replici tăioase cu care să le pună pe acele

două femei la punct. Dar peste ele se suprapuneau alte voci. A tatălui ei, a lui Cal, a lui Holly, a lui Doug… Și lui Jake. Jake, care o iubea așa cum era. *Orice-ar fi fost.*

Jake, și eu te iubesc. Se agăță de acest gând – dar în timp ce le privea pe cele două femei, simți că se îneca, avea nevoie de aer… *O, Doamne, avea nevoie de Jake…*

Auzindu-și numele, Jake se întoarse. Dar în spatele lui nu era nimeni. Scrută nedumerit mulțimea cu privirea și o văzu pe Tanya. Ea, însă, nu se uita la el. Vorbea cu Carolyn și Vaness. Numai că, observă el la o privire mai atentă, de fapt nu vorbea. Stătea numai lângă ele, iar expresia de

pe fața ei…

Jake se întoarse spre grupul de bărbați.

— Deci, am terminat, Ken? întrebă el.

— Da, dădu din cap Ken, îngândurat. Îmi pare rău că n-a ieșit.

— Și mie.

Răspunsul lui Jake era politicos, deși nu regreta nimic. Îi aruncă o privire piezișă lui Doug, care arăta destul de amărât. Însă Doug n-ar fi acceptat decizia, dacă nu i-ar fi recunoscut logica. Și, în ultimă instanță, Holly însemn mai mult pentru el decât o mie de Dyeri, Ingrami și Peltzi. „Slavă Domnului pentru seara asta!” era tot ce-și putea spune Jake.

Nimic n-ar fi putut clarifica mai bine lucrurile.

Se scuză. Abia aștepta să-i spună Tanyei. Cât îl mai duruse s-o vadă îndurând toate acele hărțuiri! Porni drept spre grupul de femei.

Când ajunse lângă Tanya, o luă de braț. Întorcându-se spre el, Tanya îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Iertați-mă că vă întrerup, îi spuse Jake lui Carolyn, privind-o fix. Mă tem că Tanya și cu mine trebuie să plecăm.

— Serios? se îmbufnă Carolyn, cu o fățărnicie evident. Ei, dar trebuie să ne mai revedem, după ce tu și Doug veți veni la firmă.

Zâmbi.

— Ne-a făcut atâta plăcere s-o cunoaștem pe neobișnuita ta prietenă!

Jake o simți pe Tanya devenind țeapănă. Dacă simțea un dezgust la fel de mare ca al lui, probabil o mânca palma să-i ardă una Carolynei în obrazul ei perfect. O strânse mai tare de braț, privind spre Crolyne cu un zâmbet amuzat.

— Cam slabe șanse, teamă mi-e. Partenerul meu și cu mine tocmai am vorbit cu soțul tău. Cu toții am convenit că o fuziune n-ar fi... potrivită în momentul de față.

Privire Tanyei se repezi spre chipul lui, șocată. *Îmi pare rău, Jake... Îmi pare atât de rău...* păreau să spună ochii ei.

Imediat, Jake își dădu seama că se considera vinovată. *Nu tu ești cauza,* încercă el să-i transmită telepatic.

Ochii ei erau înnebuniți.

Ba da, știu că eu am fost.

Bine, tu ai fost, dar nu din motivul la care te gândești.

Expresia Tanyei nu se schimbă. Jake nu mai suporta gândul că se credea vinovată.

— Tanya, n-a fost…

— Vai, dar ce surpriză! exclamă Carolyn.

— Nu-i așa? interveni Ken, apărând în spatele ei, cu aceeași expresie gânditoare din urmă cu câteva momente. Am încercat să-i convingem pe Doug și Jake să ni se alăture, dar se

pare că preferă condițiile în care lucrează acum.

Carolyn se holbă la el.

— Jake și Doug au renunțat la fuziune? Nu… tu?

Ken ridică din umeri.

— Nu-i nicio crimă că s-au răzgândit. Oricum, și pentru asta ne-am întâlnit acum aici.

Îi aruncă lui Jake o privire plină de respect. Cu toate apucăturile lui nesuferite, își spuse Jake, Ken era un bun avocat și un și mai bun om de afaceri.

Îi întinse mâna:

— Ne despărțim prieteni?

Ken i-o strânse.

— Absolut.

Apoi o privi pe Tanya.

— Ești un bărbat norocos.

Tanya rămase cu gura căscată, iar Jake se bucură să vadă expresia de deznădejde dispărând din ochii ei. Carolyn părea gata să-și strângă soțul de gât.

— Nu e vorba de niciun noroc, replică Jake, stăpânindu-și un zâmbet ironic. Deși, dacă *voi* veți noroc, s-ar putea să vă invităm la nuntă.

Tanya îl privi cu aceeași uimire.

— *Nuntă?*

Jake îi zâmbi, întrebându-se totuși dacă nu întrecuse măsura.

— Mă gândisem să facem o recemonie restrânsă… spuse el.

— Așa…?

Tanya nu părea deloc mulțumită.

— Sau, mă rog, nici prea restrânsă, se avântă Jake înainte. Ar putea fi… medie.

Tanya nu răspundea. Deodată, Jake se simți prost, la fel ca în ziua procesului cu WordGo. Ar fi trebuit să se gândească mai bine.

— În regulă, spuse el, dorindu-și enorm să iasă mai repede de-acolo ca să-i poată explica totul Tanyei. Poate fi mare. Imensă. Cum vrei tu.

O luă de braț, adresându-le celorlalți un zâmbet de scuză.

— E puțin cam obosită…

— N-am nicio problemă! aproape că strigă Tanya.

Privi în jur, la cercul ospeților care

se uitau la ei, surprinși. Apoi se întoarse spre el, întrebându-l mai încet:

— Ce spuneai, Jake?

— Spuneam lucrul pe care ți l-am spus de nenumărate ori. Ți-l și dovedesc, dacă trebuie.

— N-am vrut să renunți la ceea ce doreai, numai pentru mine! insistă ea.

— Iar eu vreau să înțelegi că nu e vorba de asta. Fiindcă pe tine te doresc.

Ochii Tanyei se umplură de lacrimi. Coborî privirea, parcă încercând să se stăpânească, iar când ridică iar capul, în ochi îi strălucea o lumină diferită.

— O, Jake…!

El o cuprinse cu brațul.

— Mergem?

Observă expresia dezorientată a lui Carolyn Ingram. Ferocea Vanessa Peltz părea amuzată de deruta prietenei sle.

Se părea că și Tanya descifrase similar sitruția.

— Da, hai s-o-ntindem, spuse ea, imitând savuros intonați mieroasă a lui Carolyn Ingram.

Îi aruncă lui Jake o privire în care se recunoștea tot stilul ei rebel.

— Carolyn, Vanessa, a fost o seară încântătoare. Nu-mi amintesc când m-am mai distrat atât de interesant. Ați fost atât de drăguțe că m-ați invitat aici, dar cred că aș prefera să văd țărăncile făcând cârnați, decât să mai

petrec o seară în compania voastră. Noapte bună.

Carolyn Ingram dobândi o nuanță de roșu foarte dezavantajosă. Soțul ei se întoarse dintr-odată într-o parte, examinând peretele, ca și cum acolo s-ar fi aflat ceva amuzant. Până și calma și stăpânita Vanessa Peltz părea buimăcită, de parcă ar fi fost prea aproape de o bombă în momentul exploziei. Jake se bucura că femeile simțiseră măcar puțin din gustul adevăratei Tanya Preston. Cea pe care o iubea atât de mult. Îl străbătu un val de mândrie.

Tanya ridică privirea spre el, cu o expresie absolut serioasă, dar colțul gurii i se arcui în sus. Jake avu

inspirația s-o scoată repede din cameră. Abia după ce năvăliră afară pe ușa din față, izbucniră amândoi într-un râs cu hohote.

Holly și Doug, pe care-i depășiseră, ieșiră în urma lor. Holly chicotea, privind-o pe Tanya cu admirație. Doug părea surprins, dar nu nefericit.

— Bine le-a mai zis-o, Doug! comentă Jake, după ce-și trase respirația.

Partenerul lui dădu din cap.

— Holly mi-a spus unele dintre lucrurile care s-au spus despre ea și Tanya.

Îi aruncă Tanyei o privire de respect cam morocănos.

— Îți mulțumesc c-ai ajutat-o, Tanya. Și-ți mulțumesc pentru… tot. Dar…

Făcu o strâmbătură comică.

— „Țărănci care fac cârnați”? De unde-ți vin în minte imaginile astea?

Tanya și Jake izbucniră iar în râs.

— Cred că se impune o sticlă de șampanie! declară Jake pe neașteptate.

— Mulțumesc, răspunse Doug, dar eu prefer s-o duc pe Holly acasă.

— Bine. Ne vedem mâine? mai întrebă Jake.

Doug zâmbi.

— În același loc, la aceeași oră.

— Am să te sun.

Holly se mai întoarse o dată spre Tanya și Jake, în timpce Doug o

conduce spre mașină:

— A, și felicitări!

— Hai să mergem, murmură Jake.

Porniră amândoi pe alee, spre stradă. Niciunul nu spuse o vorbă, până ajunseră la mașină. Jake descuie portiera, dar Tanya nu intră.

— Ei ai de gând să-mi spui și mie ce s-a întâmplat acolo? Vreau să zic, am prins esențialul, dar ai putea să mă pui la curent cu detaliile.

— Doug și cu mine am contramandat fuziunea.

— De ce?

Jake își îndesă mâinile în buzunre.

— Era clar că treaba nu mergea bine. Doug și cu mine eram tratați în stilul „n-ajunge să fiți recunoscători că

intrați în firma asta, ar trebui să vă târâți în genunchi și să nemulțumiți că v-am dat o șansă”.

— Dar Ken a spus că încercaseră să vă convingă pe amândoi să fuzionați.

Jake zâmbi răutăcios.

— A, voiau să pună mâna pe Carlisle și Brubeck, nici vorbă. Cu cât iau mai mulți oameni sub aripa lor, cu atât urcă mai sus în ierarhie.

Tanya se încruntă.

— Dar, Jake, tu și Doug trebuie să fi cunoscut situația încă dinainte.

— Sigur, dar până în seara asta nu ne-am dat seama atât de precis ce-ar fi însemnat fuziunea. Și habar n-aveam cum ar fi fost pentru tine și Holly. Nu-s orb, și nici Doug nu se – deși s-ar putea

să purtăm ochelari de cal uneori. Am văzut clar cum încercau să vă umilească.

Încet, clătină din cap.

— Nu meritas. Niciodată n-ar fi meritat. Trebuie să știi asta.

Tanya coborî privirea, lovind cu vârful pantofului într-un cauciuc.

— Vrei să spui că ați refuzat fuziunea din cauza mea și a lui Holly?

— Parțial. Sau, în primul rând, dacă stau să mă gândesc. Mă credeai în stare să-ți fac una ca asta, Tanya? Mă simțeam destul de prost pentru că te târâsem până aici, dar când a fost clar ce se întâmpi…

Tanya îl privi pieziș.

— Nici n-ai crede ce-au spus, când

au început să ne bârfească.

Dintr-odată, fălcile lui Jake se strânseră.

— Probabil e mai bine că nu știu.

Întinse mâinile spre ea, cuprinzând-o cu brațele.

— Dumnezeule, Tanya, știu mai bine decât oricine prin ce-ai trecut.

Era o senzație minunată, s-o aibă din nou în brațele lui.

Tanya se retrse puțin, jucându-se cu nodul cravatei lui.

— Asta i-ai spus lui Ken Ingram? Că nu puteai veni în firma lui din cauza mea?

— Nu tocmai. Dar știa că și el era unul dintre motive. A înțeles, într-o oarecare măsură.

Se întreba ce anume continua s-o deranjeze.

— Cred că era chiar puțin indivios – că eu am o asemenea femeie minunată și caldă, pentru care consider că merită să lupt, iar el o are pe Carolyn.

— Nimeni nu l-a obligatsă se însoare cu ea și cu banii ei, replică Tanya.

Îi puse o mână pe piept, fără să-i privească.

— Trebuie să-ți spun ceva, Jake. Când ai spus că totul era în neregulă, am crezut, doar pentru câteva minute, că te refereai la noi doi.

— Niciodată! declară el cu emfază. Și ce te-a făcut să afli adevărul?

Tanya își înclină capul într-o parte, continuând să-i evite ochii.

— Faptul că te cunosc. Mi-am amintit că niciodată nu mi-ai întors spatele, nici chiar când eram în dispozițiile cele mai bizare. Nici chiar când am încercat să te resping.

Începu să-i frece materialul reverului cu degetul mare.

— Mă agățam de convingerea că nu aveam nicio șansă de a ne trăia viața împreună.

— Ei bine, acum știi că a fost o convingere greșită, nu? o consolă el, bucuros că-i putea oferi această asigurare.

— M-hmm…

În sfârşit, Tanya ridică privirea

spre el.

— Chiar îți datorez ceva, pentru felul minunat cum m-ai cerut în căsătorie.

Jake îi zâmbi alene.

— Sunt gata când ești și tu.

Tanya se retrase puțin, își îndoi brațul și-i dădu un pumn ușor în piept.

— Poftim. Cu asta, cred că am rezolvat-o.

— Au!

Își frecă locul lovit.

— Pentru ce ai făcut-o?

Încruntată, Tanya răspunse:

— Pentru că m-ai cerut de soției în fața nesuferiților ălora, Jake Carlisle. Ce Dumnezeu ți-a venit, s-o faci tocmai atunci? Și tocmai acolo?

— Nu știu!

Nedumerit, Jake privi în jur, apoi se uită din nou la ea. Ridică din umeri, neajutorat.

— Cred că pentru că stăteai acolo și păreai să ai nevoie de o încurajare, după ce-o înfruntaseși pe Carolyn Ingram toată seara. Pur și simplu mi s-a părut cel mai potrivit lucru pe care l-aș fi putut spune.

— Încurajare! repetă ea, nevenindu-i să creadă. Scuză-mă, dar nu mă impresionează!

— A fost singura idee care mi-a venit, în caz de urgență! strigă Jake, conștient că el și iubita lui tocmai se luau la ceartă pe o stradă rezidențială somnoroasă. Încă o dată, se simțea

incredibil de ridicol.

Dar în niciun caz, în niciun caz banal.

— Ei bine, strigă și Tanya, acum nu mai e caz de urgență! Acum a sosit momentul să te gândești la ce-i spus și să te hotărăști dacă ai vorbit serios sau nu!

Stătea în fața lui, cu picioarele depărtate și brațele rigide, pe lângă trup. În minte, Jake îi revăzu părul blond albicios și fața de zeiță, picioarele superbe și planurile de viitor niciodată plicticoase.

Expresia i se îmblânzi.

— Crezi că nu m-am gândit?

Îi luă fața între mâini.

— Lasă, nu contează. Hai s-o

facem așa cum se cuvine. Tanya Preston, vrei să fii soți me?

— Dacă-i inviți pe Ken și Carolyn Ingram la nuntă, niciodată n-ai să-ți vezi primul născut, îl preveni ea.

— Răspunde-mi, Tanya.

Degetele ei îi cuprinseră mâinile, într-o strânsoare disperată.

— Vreau să mă mărit cu tine, Jake.

O sărută profund, simțind nevoia de ea în toate celulele trupului. Iar Tanya îi răspunse în cel mod propriu ei, unic – din toată inima și din tot sufletul. Un suflet pogorât la el din cer, ca un înger – deși Jake se îndoia că îngerii obișnuiți veneau cu aureole de păr luminiscent și haine excentrice. Deși, își dădu el seama, nu văzuse niciodată

un înger. Poate că... poate că îngerii adevărați purtau pritofi roșii, chiloți de boxer largi și cămăși de bowling, și aveau părul de culoarea luminii. Poate că și îngerii, la fel că oamenii, puteau avea toate formele, mărimile și culorile.

Și poate că, așa cum îi spusese lui Ken Ingram, norocul nu avea nicio legătură cu faptul că Tanya îl iubea. Singura explicație ei aceea că cineva, acolo sus, îl iubea.

— Te iubesc, Tanya, îi spuse, cu buzele lipite de ale ei.

— Și eu te iubesc, Jake, răspunse Tanya, cuprinzându-i gâtul cu brațele și închizând ochii.

Dintr-odată, Jake își dădu seama unde se aflau și încotro duceau

îmbrățișările lor.

— Ei, am făcut-o pe-un birou, într-un fotoliu… crezi că pe bancheta din spate a mașinii e prea banal?

Tanya se mișcă în brațele lui, frecându-și posteriorul de portiera B.M.W.-ului.

— Jake, tu nu ai o mașină, ai un simbol al unui stil de viață. Cred că instrucțiunile de folosire interzic strict întrebuințarea acestui vehicul pentru manifestările de afecțiune fizică.

Jake râse, strângând-o la piept pentru a o săruta din nou. Aveau în față o viață întreagă pentru așa ceva.

— Și ce-au să facă dacă ne prind, mă vor da în judecată?

— S-ar putea.

Răsfirându-i părul cu degetele, Tanya zâmbi.

— Știu un avocat bun care-ar putea să te apere.

— Și eu cunosc un avocat bun pe care să ți-l recomand ție.

O strânse la piept.

— Îl poți avea chiar acum, dacă vrei.

— O, domnule avocat, murmură Tanya. Atunci, am un caz pentru dumneata.

— Sfârșit